

സർക്കാരിയാണ്.

വി കു റ നി തി .

ഗൗമകത്വാവ് :

വി. ടി. രജിസ്ട്രിമേണ്ട്.

(പ്രത്യാവതി, മരീചിക്കുകയും, സൗകര്യക്കുമാവലി
കൂതലായവയുടെയെല്ലാം കര്ത്താവ്*)

FIRST EDITION.

1000 Copies.

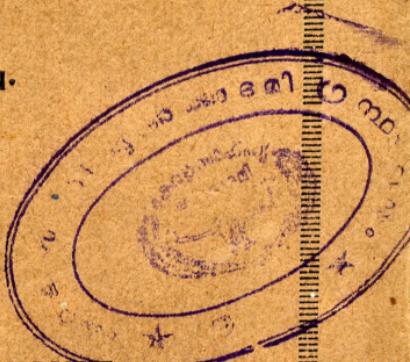

CALICUT :

VIDYA VILASAM PRESS, CALICUT.

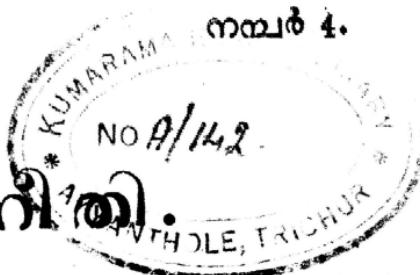
1930.

വില അം. 12.

സർക്കാർമാസംഖ്യിക.

നമ്പർ 4.

വി കു റ നി റി.

ഗ്രന്ഥക്കത്താവ് :

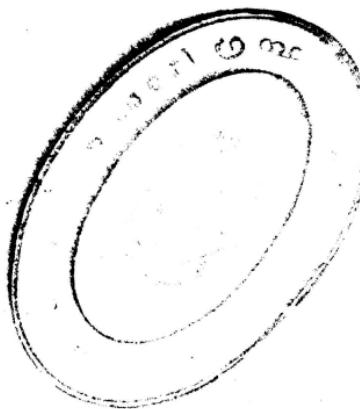
വി. ടി. രക്ഷാഭ്യിമേനോൻ.

(പത്മാവതി, മനോഹര കമക്കി, സികിൾ കമാവലി
മുതലായവയുടെയെല്ലാം കത്താവ്.)

FIRST EDITION.

1000 Copies.

CALICUT :

VIDYA VILASAM PRESS, CALICUT.

1930.

വില ഒരു 12.

പുസ്തകം .

“ഉടിയീരിയീരിയീ” ഉപസ്ഥിക്കുക, ” “തൊഴിവാർം, തൊഴിവാർം ഓന്നലുഹിക്കുക,” ഓതുപോവുവതനെ ഒരേ സംബന്ധിൽ തന്നേയുള്ള ചുസ്തുക്കങ്ങൾം ചുറപ്പേട്ടി യോഗശാഖയും ദാരോ ചുത്രപ്രസ്താവന അബ്ലൈഡിൽ താ വതാരിക്കവേഴ്ത്തുക, ഇവയോക്കുതനേയും, കൂടിയേ കൂ ചീയു എന്ന ഇന്നത്തിൽവെച്ചവയല്ലെന്ന മാത്രമല്ല അന്നാ വല്ല, കാൽപ്പാദാഭ്യന്തരം കൂടിയിരിക്കു, സംക്ഷമാസ അഭിക്കയിൽവെച്ച ഇത് ചുസ്തുക്കങ്ങിനം ഒരു ചുത്രപ്രസ്താവന എഴുതുവാൻ ചില പ്രത്യേക കാരണങ്ങളുണ്ട്.

നാടകാധികാരിയിൽ മംഗലപ്രവേശനം ചെയ്യുന്നതും യാ ഒൻ, തങ്കക്കാവിനേയും കൂത്തിയേയും കറിച്ചുസമർപ്പിയാ യിപ്രസ്താവിച്ച്, ദേഖംഭാഗം ഓഭിനയം കണ്ണ്‌സപ്പാലി മ്രായം തൃപ്പിക്കിപ്പാനായി കാണിക്കാളെ വിചിംപോവു തോനം, ഇത് സംബന്ധിക്കിവെ 1-0, 2-0 നമ്പർ ചുസ്തുക്കങ്ങ കൂടുപ്രസ്താവനകളിൽ, ഇതിനേക്ക് ആധിക്കാവശ്യമെന്തുവും, കൂത്തിയുടെ സന്തുദായങ്ങളും കാറ്റം വിവരിച്ചുംതുകയു ണാക്കിട്ടുണ്ട്. സംക്ഷമാസഭാക 1-0, 2-0 നമ്പർ ചു സ്തുക്കങ്ങൾ വെളിക്കിറക്കിയ ഉടനേയാണ്, എതാണ്ടു ഇത് മാതിരിതനെ കാസംതോറും ദാരോ ചുസ്തുക്കങ്ങൾ പ്രസിദ്ധിക്കിവോന്നറച്ചുകൊണ്ട് നോമ്മൻ ചുസ്തുക്കാം വക്കായം ഒരു ചുത്രപ്രസിദ്ധിക്കുന്നം തുടക്കിയത്. നോ

മുൻ ചുന്നുകരാലിട്ടായും കമക്കിങ്ക് പ്രാമത്രം നൽകിക്കണ്ണതിനാൽ തൈഴ്വിടരെ ഒണ്ട ശ്രീത്യദേവ്യം ഉദ്ദേശ്യം എതാഞ്ഞേ ദന്തതന്നേയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് സർക്കാർമാസഭിക്കുന്നോമ്മൻപ്രസിദ്ധിക്കരണത്തോട് എക്കീകരിപ്പിക്കാമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ, സർക്കാർമാസഭിക്കുവിലെ 3-ാം നന്ദനയിൽ തൈനെറുതി എന്ന അച്ചുകൂട്ടത്തിൽ അച്ചു ടി ത്രുട്ടിയ അനീദിവീരാഹവം, നോമ്മൻ ചുന്നുകരാലിക്കാർ അവളുപ്പേട്ടപ്രകാരം, അവതരണ 2-ാം ചുന്നുകരാലി പ്രസിദ്ധിക്കരിക്കയാണെന്നായതു്. ഈ വിവരങ്ങൾ ലോം അനീദിവീരാഹവത്തിലെ എൻ്റെ പ്രസ്താവനയിൽ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ നോമ്മൻ ചുന്നുകരാലിക്കാർ അവതരണ പ്രസിദ്ധിക്കരണം തർക്കാലത്തോടെ നിത്തിക്കാണക്കായാൽ, എൻ്റെസർക്കാർമാസഭിക്കുവിഞ്ഞം മുന്നേപ്പെരുപ്പാലെ തൊൻ സ്വന്തമായിത്തന്നെ ത്രുട്ട വാൻ നിന്മയിച്ചിരിക്കുന്നു. തർഹലക്കായി, ഈപ്പോറം പ്രസിദ്ധിക്കരിക്കുന്ന ഈ ചുന്നുകരും, അതിനെൻ്റെ പുംഗാ മികളേപ്പോലെത്തന്നെ എൻ്റെ മാനു, വായനക്കാർ സ്വീകരിപ്പാനും, ഇതിനു നേരിട്ട് ദിന്മാരുച്ച കാലവിളംബ തെച്ചററി അന്നുമാ ധരിക്കാതെ, അന്നുസഹായിയായ എനിക്ക് മാപ്പെത്തവാൻ തൊൻ ദന്തമത്തായി സവിന്നയം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എത്തർസഭിക്കുവിലെ 1-ാം ചുന്നുകരത്തിനെൻ്റെ അവതാരിക്കയിൽ സാമാന്നമായും, 2-ാം ചുന്നുകരത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ത്രുട്ടാവാന്തിട്ടുള്ളപോലെത്തന്നെ ഈ കമരും അതു മഹാകവിയുടെ മററായ നാടകത്തെ അപ്പുട്ടെന്നും

മാക്കി എഴുതീട്ടുള്ളതാണ്. ഈത് വീണ്ടും പറയുന്നതും, ഇതിനും പുഖ്യദാമിയായ അനീഗേവിരാഹിവത്തിനും പ്രസ്താവനയിൽ, അത് കമരന്മുർന്നിനും തൃടച്ചയായി ചുറപ്പെടുന്ന സങ്കീര്ണമാസംവികയിലെ ദൃഷ്ടവും ചുമ്പുകു മായുഭേദിക്കപ്പെട്ടുള്ളതിയത്. സാന്നി തൊൻതുറന്നു പറക്ക യഥായിട്ടും, അതിനാൽ ഞാൻ നിത്രേൻിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നെന്നോ, അവയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നെന്നോ എന്നും തന്നെ അനേപ്പിപ്പാനോ ആലോച്ചിപ്പാനോ, ക്ഷമയും, നിത്രുചക്കമാത്രം ഉത്തരവാദിത്രബോധവുമില്ലാത്ത ചി മർ പരഞ്ഞാക്കുവിച്ചാണ്ടുസിച്ചുപോലെ, ഈ ചുമ്പുകു യും, “ഈതാ ഷേഷ്ട്രുവിയർ മഹാകവിയുടെ മരഹാത നാട കാത്തെ ആസ്ത്രിച്ചുള്ളതിയും” താബനാനും ചുതിയ കണ്ണുപിടിത്തവും അവ്യാപനം ചെങ്കു് സാഹിത്രലോ കത്തിൽ ഒരു നവീന കൂളംബന്നുണ്ടിനും സ്ഥാനം വല്ലാതെന്ന ചാരിതാത്മപ്പെട്ടേണ്ടില്ലെന്നിയിപ്പാം നാണ്. അന്നുഭാഷയിലെ വിരിപ്പുകുതികളെ ആസ്ത്രു മാക്കി ഇത്തരം വിവരത്തനാജ്ഞാംശാഖപ്പുകൾ അനന്തര സാങ്കേതിക എഴുതുന്നേയും, അവയുടെ മുലകിനതാണ്, അതിന്റെനും ഇന്നിനും മുതിച്ചവലന്നുള്ളൂം ചെങ്കി കുണ്ട്, എന്നും കാറ്റും ഗുന്ധകാരൻ സപയം മുന്നോട്ടേ സാജ്ഞയു പറയുന്നതും, രംഗപ്രവേശം ചെങ്കു നടൻ, താനിപ്പോരം കൈകുതിയ വേഷമിന്നതാണ്; വാസ്തവത്തിൽ താന് ശാഖാക്കരിച്ച വേഷമ്പ്പോരിക്കുന്നതും, നേരേ മരിച്ചു തന്നും കാലനാമങ്ങളും ഇന്നിനുവയാണ്; ഈ വേഷംകൈകുറിപ്പോരം താന് ഇന്നിനാറിയത്തിലുള്ള വേ

അപൂകർക്കെഴുപ്പാം ചെയ്തിട്ടണ്ട്. എന്നാം മറ്റൊ സ്വന്തം
പ്രവൃത്തിനാം ചെയ്യേബോലേയുള്ള ഒരു വിസ്തിതപ്രകാരമായി
ഭ്ലേ, ഏന്നതുടിനൊൻ സംശയിക്കുന്നതിനാവാണ്, ഈജ്ഞ
രം വേഖപ്പൂക്കൾക്കായത്രുമോവാം, ഉള്ളിട്ടു കള്ളി മുഴവനം
ചുറ്റത്തിട്ടവാൻ സങ്കോചിക്കുന്നത്. എന്നാൽ മാന്ത്രിക്കാർ
അവഹരണാക്കരാമാരോധിക്കാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടിയാണ്
ആരംഭത്തിൽ ഇതോടെ അംഗകരണമാണെന്ന പ്രസ്താ
വിച്ഛുരും. ഈ വിവർങ്കനാരിതിയിൽ ഉള്ള ശേഖവിത്രാ
നെന്നുചിത്രം ഒരു ക്ഷേരിയും അഭിജ്ഞനാർ നിഷ്ടക്കുക്കായി
അതുനു സംശ്ലിഷ്ടിച്ചു ഉപയോഗിച്ചു. തോൻ സവിനയം സ്വീ
കരിക്കുന്നതും മേലിൽ എഴുതുന്നോവാം അവ നല്കുന്നുണ്ടോ
അതുകുന്നതുമാക്കുണ്ടോ.

എൻ്റെ മറ്റൊചിലപ്പുക്കങ്ങളേൽപ്പോലെ ഇസംഖ്യാ
കയിലെ 1-0,2-0 ചുസ്തുക്കങ്ങൾ മന്ത്രാസ്ഥ് ചാറ്റപ്പുസ്തുക്കങ്ങൾ
മനറിക്കാർ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നവെന്നാം കൂതജ്ഞത്താവു
ഘ്യം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ഈ സ
ഖാക്കയിൽപ്പെടുന്ന മറ്റൊപ്പസിലിക്രമങ്ങളും, മേഖാൽ
അവയം, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ, ഇന്ത്യംസ്ഥാനങ്ങളിൽ
ലെ ചാറ്റപ്പുസ്തുക്കങ്ങൾക്കായാം അംഗീകരിക്കുക്കുമെന്നാം
വാസ്പസിക്കകയും, ചോതുജനങ്ങൾ എൻ്റെ പ്രസിദ്ധീ
ക്കമണ്ഡലങ്ങൾക്കു കൂടുമാറ്റുന്നതാണോവം മേലിലുംജാവാറിൽ
നിന്ന പ്രതീക്ഷിക്കായും, അതിനായി അവരോടു നന്ദി
ചെരുകയും ചെയ്യുകൊള്ളുന്നു.

എന്ന് ഗുന്ധകത്താവ്.

ഈ സഖിക്കാം ഇന്ത്യാദിനെ പുണ്യക്ക്രമിന്നേം ഭദ്രം “പുംബാവിക്കും.”
എന്നും കുന്നും.

വി കു മ നീ തി .

പ്രധാന കമാപാത്രങ്ങൾ.

കാനവികുക്കന്ന സാമൂതിരിപ്പാട് തന്യുരാൻ.

പാറപരമേപരൻനബി. }
മണ്ണാട്ടച്ചൻ. } തന്യുരാൻറെ മന്ത്രിമാർ.

കൈതമന്ന ശ്രോവിന്ദൻകുട്ടി നായർ.

കേരവൻ നായർ.

ഇത്വായുരുപ്പവന്തിലെ മേൽസാന്തി നന്ദ്യുതിരി.

“ കീഴ്ശാന്തി നന്ദ്യുതിരി.

കൊത്തുവാൻ, (ഒരു റാജകീയാദ്ധ്യാത്മകൻ.)

കൈതമന്ന ഇളിച്ചിത്തേതയി എന്ന ഉണിച്ചിരിക്കുട്ടി.

തലപ്പുന്നവത്തെ കുറം മാധവികുട്ടിയും.

കാത്തിലക്ഷ്മിശ്രാം (ശ്രോവിന്ദൻകുട്ടിയുടെ അന്നാദ
ഭാജനം.)

മര അന്തജ്ഞൻ.

ടത്രിമാർ, ഭടമാർ, നായരമാൻ, രജിസ്ട്രേറുമാർ, ഭേദന
ക്കാർ മുതലായവർ.

ക്രി ലുപ റേം.

അന്താ.	വരി.	ഒരുവാലം	നൂവാലം
19	8	കാതിരയോടെന്ന	കാതിരയെന്ന
22	5	ശോപ	ശോപ്പ്
34	10	പതിക്ക	നിചതിക്ക
47	3	തത്തൻറ	തന്നൻറ
53	14	ഫൈഫിക്കൽ	ഇഹത്തി
	25	വരി	വണ്ണ
54	17	സന്തോഷിച്ച്.	(കാത്ത് വേണ്ടോ)
57	18	തന്ന	തന്നൻറ
62	1	സപ്പ്രൈസ്	സപ്പ്രൈസ്
64	12	ധാരി	ധാരിണി
”	”	യുവതികളെ	യുവതികളിൽ
73	1	വിശി	വിശി
75	3	സപാനതി	സപാനത
82	22	അദ്ദേഹം	അദ്ദേഹം
47	7	എഴുന്നള്ളി	എഴുന്നള്ളി
106	20	ഒന്മ	ഒന്മ
108	22	നിങ്ങളും	നിങ്ങളും
119	2	എന്നെള്ളൂന്ന	എന്നെള്ളൂന്ന
126	11	പചാരവാൻ	പചാരവാൻ
129	11	വഴിയുന്നത്.	പഴ്സ്റ്റ് വിരാമം വേണ്ട
142	24	നന്യയോട്	നന്യിയോട്
144	18	കുറ്റം	കുറ്റ് ത
146	17	പചതെല്ലാം	ചിലതെല്ലാം
151	18	വീഡിയിൽ	വീഡിയിൽ
164	10	നടിച്ചിന	നടിച്ചിന

വി കു മ നീ തി .

അല്പ്പായം I

മാനവിക്രിഖലാതട വാളിന്റെ മുച്ചപ്പോലെതന്നെ യാധിതന്നു അവതരിച്ച ഭണ്ണതന്നുബന്ധപ്പെട്ടുവും എന്ന തിന്ന പല ചരിത്രക്ഷേഖ്യങ്ങളും ഉണ്ട്. ഒട്ടവിലതെന്ന പേരു കാൻ പെത്രമാളുടെ കേരളവിജ്ഞനത്തിൽ “കൊക്കോഴി കോടിം ചുള്ളിക്കാടും കോഴിക്കുകിയാൽ കേരംകുന്ന സ്ഥലവും” കാത്രം കിട്ടി, പ്രോഗസത്തൊക്കെ വെട്ടിപ്പിടിച്ചു രാജുവിന്നുതി വത്താടിക്കൊരിംവാനള്ളു അനുമതിയോടു കൂടി, അന്നപ്രഭവാഹാ സിഡിച്ചു വാളിന്റെ മുച്ചകൊണ്ടു മാത്രം, ഇതു കേരളത്തിലെ ഒരു മിക്ക ദാദവും തങ്ങൾ റം നേരിട്ടിം, മറ്റു ദാദങ്ങളുടെ ഭണ്ണക്കത്താക്കാളിക്കൊണ്ടു മേൽക്കോയ്ക്കു സമ്മതിപ്പിച്ചും, അനവധി കാലം സക്കാല മാമാങ്ങത്തിലും നിലവാഴ നിന്നുകൊണ്ടും, ഇങ്ങിനെ എത്താനം നുറുണ്ടുക്കളേറ്റിലും ധാതോയും മറുകോയ്ക്കും താലുക്കുത്താതേയും, അന്തഃക്രമിക്രാന്തികളേറ്റിതും ഉത്തരത്താക്കാ തേയും തങ്ങ വാംശപരമ്പരയിലെ രാജാക്കന്മാർക്ക് രീപ്പും സാധിച്ചുവെന്നു, എത്ത് അവരിൽന്നുത രാജുക്കാതട ഇട തിലും സംഭാവ്യമില്ല. വാഞ്ചാവിറാമ മുതൽ പേര് വന്ന കാലത്തും കേരളത്തിലെ പ്രധാന രാജാവ് സാമ്രാജ്യിപ്പാടും തന്നെയെന്നും രാജാവിന്റെ അധികാരം കേരള

അതിൽ മിക്ക ഭാഗത്തും വ്രാവിച്ചിതനാവെന്നും അവയുടെ
എഴുത്തുകളിൽനിന്നും നാമകരിവാനികവനിച്ചണ്ടാല്ലോ.

— മാനവിന്റുമാരെ, രാജ്യാതിത്തി വധിപ്പിക്കവോൻ
അവയുടെ മുച്ച്യരേറിയ വാദം സഹായിച്ചിട്ടണ്ണെങ്കിൽ,
എ കിളിയ രാജ്യത്തെ സഹായാനകരമായ ഭേദത്തിനു
സഹായിച്ചത് അവയുടെ സുപ്രസിദ്ധവനയചാതുമി ഒന്നു
മാത്രമായിതുണ്ട്. കൈടകില്ല എൻ്റെ അത്മഭാഗ്യപ്രകാരം
രാജാക്കന്നാർക്ക് ഏതന്നരാജുങ്ങൾക്കും സമ്പര്കിപ്പാനുള്ള വഴി
യാശ്വരവിക്കന്നതിനേക്കാൽ കിട്ടിയതിനെ സംരക്ഷിപ്പാ
നുള്ള “ലഭ്യപ്രശ്നന്” മെന്ന പ്രക്രണമണ്ഡി, അധികം
ആദ്ദേശയമായിട്ടുള്ളത്. അങ്ങിനെ വെട്ടിപ്പാടിച്ച രാജ്യ
ത്തെ നയംകൊണ്ടു മേപ്പാൻ കൈതിയില്ലാത്താൽ, വ
നാവെള്ളം നില്ക്കുന്ന വെള്ളത്തേയും ത്രിക്കൊണ്ടുപോകി
മെന്നപോലെ, ഒരുവിൽ തങ്ങളുടെ ഘൃഥ്യസ്പദംത്തി നാലി
ചുവോക്കന്നതും ലോകത്തിൽ അപൂർവ്വമല്ലാല്ലോ.

ഈജിനെ ബാഹ്യവിത്തുംകൊണ്ടും നയചാത്രരികൊ
ണ്ടും എക്കേണേ എഴീച്ചി രാത്രിബുക്കാലത്തോളം കേരള
ത്തിൽ, അദ്ദീനിയ നാമമാരായി വാണ സാമുദായി
സപത്രപത്രിൽ ഇന്ന കട്ടാരംകൊലത്തു് പ്രസിദ്ധവനയ
ഒരു നയകോവിദനായിതുണ്ട് രാജ്യം ഒരിച്ചുവന്നത്. ഇങ്ങേ
കൂടും സ്ഥിരവാസമാക്കിയിതുണ്ട് വെറുകനാട് എന്ന ദിക്ക്
ഗ്രാമവാസുർക്കേശത്തുൽനിന്നും സുഖം നാലു നാഴികെ
തെങ്ങകിഴക്കായിട്ടാണ്.

പാശ്ചാത്യ, കച്ചവടസംഘാരകമായി യോജിച്ചു്
കൊച്ചി രാജാക്കന്നാർ തങ്ങളുടെ കൈതി വളർപ്പിപ്പിക്കാൻ

ആചിത്യവയനു ആ കാലങ്ങളിൽ തെക്കൻ അതിന്തിക്ക് കൂർ പദ മുഖ്യമായിട്ടും വേണ്ടിവരികയാൽ മിക്ക സാഹുതി രിപ്പാടമായം താങ്കളുടെ തവസ്യാനും കോഴിക്കോട്ടനിന്നു തെക്കേട്ട് നീക്കി, വൈനയനാട്, ചാവക്കാട്, തൃജീവ പേരുട്, ചെമ്പവല്ലാട്, ചൊന്നാനി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലും കാരിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുതയും കേരളചരിത്രാനേപ്പാടി കൂടാക്കി ചുന്നതിയല്ല.

സ്ഥാനാരോധണം സിലിച്ചു മുതൽ അല്ലക്കാലം സപ്രവൃത്തിക്കമാരെപ്പാശേതനെ കമാനായകനായ മറ നവിത്രം തന്മുരാനും, ശരൂക്കളുടെ നിരന്തരാകുമണം കൊണ്ട് സപ്രസ്ഥമായിരിപ്പാൻ സാധിച്ചാക്കില്ല. ഏകിലും അവിടേക്കു കൂപ്പുകിട്ടിയ ഉടൻ സ്തരം പോക്കുള്ള അതിലിറണ്ണി അഭ്യുദയം തന്റെ ബഹുവിന്റും ശരൂക്കാക്കുന്ന ബോഡ്രപ്പുട്ടത്തി കൊട്ടക്കുകയും തന്റെ ആ വാസംത നേരു കോഴിക്കോട്ടനിന്നു തെക്കമാറി. ശരൂക്കാക്കുന്നതായി വൈനയനാട് എന്ന മേൽ പ്രസ്താവിച്ച ദിക്കിലാക്കുകയും ചെയ്തുയാൽ, ചുറമെയുള്ള ശല്ലം ക്ഷണത്തിൽ അവസാനിച്ചു. അതിനാൽ അവിട്ടെന്നെ തീരശ്ശേരാളുകും മാലം പ്രജക്കാരിക്കുന്ന തുലിബം സംശയാനപരമായിത്തന്നെവന്നു തന്നെ പറയാം.

പോക്കുള്ളത്തിലെത്തിയാൽ അജൗളു വീഞ്ഞപരാക്കുക ക്കും കാണിക്കുപോലെ തന്നെ സമാധാനമുള്ള കാലങ്ങളിൽ സപ്രപ്രജാപുന്നത്തിന്റെ നീതിയമ്മാനപ്രസ്താവനങ്ങൾിലും, അവരിൽ സാധു ജനങ്ങളുടെ കാലാനേപ്പാടണ്ണല്ലിലും, അവിട്ടെന്നെ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞതിനും. അതുകൊ

ഞാൻ അവിട്ടുണ്ട് ചെറുപ്പുത്തിൽത്തന്നെ ബഹു ജനങ്ങളും ഒരു പ്രീതിക്കണം ബഹുമാനത്തിനും പഴയീവിച്ചു, അവിട്ടുതേ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മഹാരാജാവ് എന്ന പേരും അത്മവന്നാക്കിത്തീർത്തത്.

വെന്നുയന്നാട്-വാണി മാനവിക്രമ സാമുതിരിപ്പാട് തന്നുരാന്നം രണ്ണബന്ധപുണ്ണം, തന്ത്ര ദൃഷ്ടാന്തത്തികൾിലും വാദം ഉംഗ്രീതിയും അപ്രഭേദത്തുകാർ പരഞ്ഞുവരാറുള്ളതിൽ ഒരു അപ്രധാനമല്ലോതെ തന്നാണ് ഈ ചുസ്തികൾ തിരിവെ കട്ടാവസ്ഥ.

ആ തന്നുരാഞ്ഞം ചെറുപ്പുത്തിൽ തന്നുയാം തന്നു രാഞ്ഞം രണ്ണബന്ധപുണ്ണം എഴുന്നള്ളിയിത്തന്നു പ്രധാനമാക്കിയായ മഞ്ഞാട്ടുചുന്ന വിളിച്ചിപ്പുകാരം അതുള്ളിച്ചും.

തന്നു—രാജു, രണ്ണതന്നുത്തിലെ രഹസ്യങ്ങൾ നാം പറയാതെത്തന്നു ഗ്രഹിക്കാത്തുകൊണ്ട് ബുദ്ധിശക്തി മഞ്ഞാട്ടുണ്ടുണ്ടോ. അമാമമാരെയുടി നേർവഴിയില്ലെടന്നയിച്ചു് അഭ്യർത്ഥനയെല്ലാം പ്രീതി സന്ധാരിച്ചു മഞ്ഞാട്ടു നോടു് ദന്നംതന്നു നാമുപദേശിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങളും ഒരെല്ലാം പ്രാവൃത്തിക്കാണുണ്ട്: നാമുക്ക് രാത്രുക്കാലെ യെല്ലാം കീഴടക്കി, സകാധാനത്തോടെ രാജു, ഒരിക്കും സാധിക്കുന്നതു് എന്നു് നാമുക്കുന്നപോലെ മറുള്ളുവക്കും മറിയാം. ഈ രാജുനിവാസികളുടെ സ്വന്താവധി; നാമുക്കുടെ രാജുത്തിലെ ഭരണവ്യവസ്ഥകളും, നിതി മുകളിലും എല്ലാം ഭവാനറിയാമല്ലോ. അതിനാൽ നാമുക്ക് അടിയന്തരമായി ഒരിടത്തേക്ക് ദന്നം പോകും

எனது திட்டங்களைப் பற்றி வாட்டுவதைக் கண்ட நம்முடை ஸ்ரீ யிகாரணாஷாஂ எழுப்பித் தாங் மக்கிவதனத்வரை யாதொடு தோண்டுவது தடுதலை ஒரு ராஜு பறிசாலி பூங் நம்முடை புதினியியாயிடத்துவிடே ? நிலோயி பரமேஸ்ரரை ஒரு கூட்டுரை செய்து பறிசுருக்கவோயி) பரமேஸ்ரரை என எழுப்பித்துவது ? நம்முடை பறிசுருக்காயிகாரங்கு ஒவ்வொரு எழுப்பிக்கண்டதாயால்கூடுதலிக்க மௌனம் மணாட்டுவது அலிப்பாயம் ? நாங் ஒரு வேள்வித்து நூல்களில் ஒரு நூலையிகாரம் எழுப்பாமான். சில பிழேக்கு காரணாஷாாத், நாங் ஒல்லாதிரிக்கண்கால நூல்ராஜாவாரம் நம்முடை பேச்சு நடத்துவான், பரமேஸ்ரரை எழுப்பிப்பாமான் நாங் ஒல்லாலும்தீர்மானித்து விகிணந்து. நம்முடை ராஜகியாஜநாது புஜாவாஸு பூவு எனவேஷந் நம்முடை ராஜந்து நாங் நடத்துவது எல்லா அயிகாராவகாராஷாஂ மக்கிவத்வரை ஒவ்வொரு நூலில் ஸமப்பிப்பாமான் நாங் விசாரிக்கண்டு. அதிகங்களித்து மணாட்டு எழிலு தோன்றுவது ? மணா— ஒரு மலயாழுமயில் அண்ணிக்கைத்த அயிகார வு மாற்றத்தில் நூற்றைக்கிலும் அப்பிக்கணாவெங்கில் அத்துப்பரமேஸ்ரரை நடவியாலையான்காடியென்ற பாசுமாண்ணில் தோன்றுவது. ‘நீதா பரமேஸ்ரரை நடவியும் வருவனு’— எனவேஷந்து திரின்துக்கொண்டு யப்பூாழ்க்கு பாரப்பரமேஸ்ரரை நடவியென்ற அடிப்பா

വെറ്റര യുവമന്ത്രിപ്രവർഹംശാടത്തണണഞ്ചയുടോപിതം
ഉപചാരാലിക്കുള്ളാട്ട തന്നുരാനൊ അഭിവാദ്യം ചെയ്യു.
പരംതിങ്ങമന്നുംബല അതുജനങ്ങൾക്കുപ്പോഴം അഡിനന്നായ
അടിയൻ അവിട്ടെന്ത തിരവുള്ളൂം അമിപ്പാനായി
ഇതാ വിടക്കാണ്ടിരിക്കുന്നു.

തന്നുപരമേശ്വരാ,-സപ്രത്യുഥിയും ചരിത്രധി ദാരി
ധാരംവല്ലും കാണിക്കിക്കുറിവാൻ സാധിക്കുന്ന ദയ
സപാഭവിശ്വേഷം നിന്മിലുണ്ട്. എന്നാൽ നിശ്ചിറ
ശ്രൂ ഗ്രാനിഗണങ്ങൾ, അവ നിന്മേയും നീ അവയേയും
മാത്രം അന്ത്രാന്ത്രം അതുകൂടിച്ചു്, മാറാക്കം ധാതരാ
രു ഉചകാരവുമില്ലാതെ പുമാ കാലക്കേഷപും ചെയ്യുന്നത
കുവല്ലും സപാത്മപരമാക്കിക്കുള്ളണ്ണിട്ടും. ഷുട്ടിന്
കാണ്ണാൻവേണ്ടിയല്ല നാം ഷുട്ടിന് തീ കൊള്ളുന്നതുനു
ത്. ഒരുപോലെതന്നു ദൈഖ്യം തന്നുത്താൻ വെ
ളിച്ചും കാണാവാൻ വേണ്ടിയല്ലോ ദയവുന്ന ദോഢി
പ്പിക്കുന്നത്. നമ്മുക്കുന്നുള്ള ചില ഗ്രാനിക്കുള്ളണ്ണം
ധാരം അതു ഗ്രാനം നമ്മിൽനിന്നും പുറമേയ്ക്കു് പ്രാവി
ക്കിത്തപക്ഷം നമ്മുക്കുന്നുയിട്ടുള്ളൂണ്ടാണോ ? മഹാ
ദാതരെ മഹനിയഗ്രാനിക്കുള്ളം പരോപകാരാന്മ ദുവ
ദോഹപ്പുട്ടനില്ലെങ്കിൽ സൃഷ്ട്രപ്രഥമായി തീരുന്നതല്ല
ല്ലോ. പ്രത്യേകിയും തന്നെ ഭണ്യാരം ദയ ലുജ്ജ
കൈപ്പോലെ മാത്രം അത്രാവന്നുമായ കാർണ്ണങ്ങൾക്കു
ആക്കണമാറുള്ളൂ. അമവരാ വല്ലവക്കം കുമെന്നപോലെ
കൊടുക്കണമായാൽത്തുട്ടിയും അത് ദുരപ്രയോഗംല്ല
ടുങ്ഠാതെ, സിലിംഗമായ സർഗ്ഗങ്ങൾക്കുപോലെപ്പിച്ചു്

നീന്മ “പത്രവിതം നന്ദിയോടെ കടക്കി ഉപകരിച്ച് കമ്മെന്നവക്കേ താൻ സുവഞ്ചരിയി ഇണ്ട്രോനം ചെ തുമാറുള്ളു. നാമിത്രശ്രദ്ധം പറയുന്നത്, നമ്മുടെ പ്രതിനിധിയായി, നാം അക്കലേപ്പോകാൻ വിചാരിക്കുന്നകാലങ്ങ് പ്രവർപ്പനംചെയ്യുന്ന വിചാരിക്കുന്ന ഒരു വന്നോടൊരുക്കാണ്ടാണ്. പരമേശ്വരന് മനസ്സിലെ വായില്ലോ? അതിനാൽ ഈ മഹാസൗര്യിലെ ക്രൂരമ്മാവും, കാരണം നാവിലും ഓദയത്തിലും വസിക്കുന്നു. പ്രായംചെന്ന മഞ്ഞാടൻ ഉപദേശത്തിൽ പ്രമാണക്കാലം അധികാരത്തിൽ നിന്നും ദ്വിതീയനായും രക്ഷണ്ടാണ്.

പരമേശ്വരൻനമ്പി—ഒരാളുവായ തിരുമ്മൻ! ഇതുമുഹമ്മദിനും അധികാര പൂർണ്ണമായ ഒരു ഗ്രം അടിയന്തിൽ സമൃദ്ധമാക്കുന്നതിനു മുമ്പായി അവിടുന്ന അടിയന്തർ ഭോഗം അതിനു പററിയതോ എന്നറിവാണ് ചില പരീക്ഷകൾ തുടക്കിനടത്തി തിരുപ്പേട്ടേണ്ടതാണ്.

തന്മുഖം നമ്മുടെ നിശ്ചയത്തെ എത്രംതന്നെ ഇള ക്കേണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. നാം വളരെ ആദ്ദോചിച്ചും ക്രാതിക്കുന്നിയുമാണിപ്പോരം നിന്മോടിനുനുജ്ഞാവാപിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ബഹുമതികളെല്ലും സപ്രകരിച്ച കൊണ്ടുകൊണ്ടും എത്രയും മുഖത്തുമായിട്ടുള്ളതും, നമ്മുടെ വേദ്യാടം എത്രയും വേഗത്തിലായിരിക്കേണ്ടതുമാക്കാതും അതിന്റെ കാരണവും അതിന്റെ

ഈവാദ്ധരും പാപാൻ നില്ക്കുന്നതെ യാത്രചെയ്യാൻ തന്നെ നാം മുതിന്റെമിരിക്കേണ്ണ. നാം നമ്മുകൾ ഒസ്ത്രകു തുംബായി തോന്നുന്ന സ്വല്പത്തുവെച്ചും സമയത്തും, നമ്മു ടെ സുവവത്തുമാനത്തെ കുറിച്ചും മറ്റൊനിംഖു് എഴു തന്നുകൾ എഴുതുകയും ഖവിടെ എപ്പിയും നടക്കേണ്ണ മെന്നുള്ള സംഗതികളെകുറിച്ചു് വേണ്ടിവരുന്നവക്കും കല്പനകൾ അയക്കയും ചെയ്യാം. അതിനാൽ നീ സുവ മായി വാഴുക. നിന്റെ ഇം മുത്തരമായ കുറ്റം നീ യ മാനസ്തം അനുജീവകമെന്നും നാം വിശ്വസിക്കേണ്ണ. ചരം—എതായാലും തിരുമേനി, അവിടേക്കു മാറ്റുന്നു തു വല്ലതും കൊണ്ടുവരുവാനെങ്കിലും അടിയന്നനവാ ദംതരേണമേ.

അപ്പു—എൻറേവേഗത അതിന്നനവടിക്കേണില്ല. എന്ന തന്നെയല്ല എൻറേ ആ വകു സംഗതികളും നീ യാ തോന്നം ശ്രദ്ധവെക്കേണ്ടതുമില്ല. ഖവിടുന്നതെ ഭരണ ത്തിലും നീ ഞാൻ തന്നെ എന്നനിലയിൽ വാണാക്കു ഒഴികു. എന്നിക്കുള്ള സവ്യാധികാരങ്ങളും. നാം മട്ടാണി വരുന്നതുവരെ നിന്നിൽസമപ്പിക്കേണ്ണ. നീ ആത്മാത്മം നന്നുന്ന വിചാരിക്കുന്നമട്ടിൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള നീതിമുറകൾ നടത്തുവാൻ—വേണ്ടിവരുന്നാൽ മാറ്റിതീ കുക്കപ്പോലും ചെയ്യാൻ..നാം നിന്നെ അധികാരപ്പെട്ട തതിയിരിക്കേണ്ണ. എൻറേയാതു ഗോപ്യം മായിക്കുതേ ണ്ടതുമാണ്. എന്നാൽ ഞാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതുണ്ടും അവരു ടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നമ്മുടെ പ്രസ്താവനാക്കിലും അവരു ടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നമ്മുടെ പ്രസ്താവനാക്കിരുന്നു.

ತು ಇತಿ ಅರಂಭಣೆಗಿರಂ ಹಂತಿಕಣವಾಗಂ, ಶಾಪತರಕ ಬಹುಮಾ ಗಣ್ಯವಹಕಮಾಯ ಶತ್ರುಂದೊಂದುಂಟಾಗಿರಿಂ ಹಾಣಾಗಂಂ ಕೆರಿಂಪ್ಲು ಅಂಗಾಧಿಕೀಷ್ಯಾಗಿಲ್ಲ. ಎಂಣಂತಾಗ್ರಂಥ್ಯ ಸ್ಯಳಿಮಾಗಂ ತನಕ್ಕಿರ ಶ್ರುತಿಗಣಷ್ಯಾಗಣಾತ್ಮಿತಿ ಶ್ರುತಿಲಾಳುವುಮಾಯ ರೂಪಗಳನ್ನೆತ ಸ್ಲಾಂ ಹಂಪ್ಲುಪ್ರಾಣಮಣಂ ಗಾಂ ವಿಚಾರಿಕಣಿಲ್ಲ. ಅರತಿ ಗಾಂ ಗಾಂ ಹಂಪ್ಲುಪ್ರಾಣ ಪಿರಿಯ್ಯಕ. ಎಂಣಾತ ಯಾತ್ರಾಯಾ ಕುಟ್ಟಿ.

ವರ—ರೆಬಿವಂ ಶಾವಿಫಿತರ ಉಡ್ಲೇಖಣಾತ್ಮೆ ಸಮಾಲಿಕಿ ಸಿಕ್ಕಿ.

ಮಣಂ—ತಿತಮಗಿಪೋಕಿಗಾ ಹಾಂತ್ರಮಣ್ಲಾಂ ವಿಜಯಪ್ರತ ಮಾಕಿ ಶಾವಿಫಿತರ ಮಟಕಿ ಶಾಯಕಣವಾತ್ಮ ರೆಬಿವಮಣಗ್ರ ಹಿಸಿಕ್ಕಿ.

“ತೋಂ ಗಿಣಣಾತ್ಮ ಗಾಂಪಿವಾಯಣ. ” ಎಂಣಂ ಪರ ಶಂತ ತಪ್ಯರಾಂ ಯಾತೋತ ಪರಿವಾರಣಾತ್ಮೆ ಯಂ ಪಿಗ್ರಂತರಾಗಣವಡಿಕಾತ ಎಂಣೋಡ್ಲೋ ಎಂತಿಗೋ ಎಂಗೋಗಾಂ ಶಾಧಿಯಿಹಾತ ರಾಜಯಾಗಿಯಿತ್ತಿಗಿಣ ಮರಹಿಯ್ಯಂ ಚೆಷ್ಟು.

ತಪ್ಯರಾಂ ದಿಷ್ಟಿಯಿತ್ತಿಗಿಣಾಂ ಮರಣತ ಉಟಂ ಮಣಾಂತ್ರ ಗಾಂ ಪಾರಂಗಣಪಿಗೋಂ ತಣಂಪಿಂಕಂ ಕಿತ್ತಿಯ ಶ್ರುಜಣಾಯಿ ಹಾರಣಾತ್ಮಕ ಸಪ್ಲಾವರಣತಹಾರಿತ್ತು ತಮಿತ ತಮಿತ ವಿಚಿರಣಾಂ ಚೆಷ್ಟುತ್ತುತ್ತಣಿ.

ಮಣಂ—ಎಗಿಕಂ ಶಾವಿಫಿತೋಟ ಎಂಪ್ಲುಧಂ ಉಂತ್ರಾಗಾಂ ಸಂಸಾರಿಪ್ಲಾಗಣತ್ತು ಸಪಾತಾಗ್ರಂ ತಡೆಗಣಮಣಾ ಏಂ ಗಣಣಯಾಟ ಪ್ರಾರ್ಥಿತಿಕಣಾ. ಎಂಗಂಗ ಸರಾಗಾತಣಕಾ ರಿತ್ಯ ಎಗಿಕಂ ಗಾಣಂತಾಯಾಲೋಪಿಕೆಣಾತಿಯ್ಯಮಿರಿಕಣ ಣಾ. ಎಗಿಗಿರಣಣಾ ಚಿಲ ಶಾಯಿಹಿಕಾರಣಾತ್ಮೆ ಹಣ್ಲಾಂತ್ರಣಂ.

എന്നാൽ അതിരിൽ ശേഷിയുടെയും സപ്രാവാതി നേരയും വ്യാപ്തിയെക്കറിച്ച് യാതൊരിവും കിട്ടിയി കില്ല.

പാ.പര—ഈ. അനുപ്പോലെ തന്നെയാണെന്നിങ്ങം। എൻ്റെ അധികാരിയിൽമും സീഷ്ടപ്പെട്ടത്തീടില്ല. ആട്ടെ നമുക്കതിനെക്കറിച്ച് എല്ലാം സാവധാനത്തിൽ ആ ലോചിച്ച് നിന്ന് യാക്കാം.

മദ്ദ—തൊനിവിട്ടെന്തെ ക്ലൗഡ് പ്രകാരം അനുജ്ഞിപ്പാൻ തയ്യാറാണ്.

ഇതുനേരാളം പറഞ്ഞ് അവർ തങ്ങളുടെ അന്നത്തെ സംഭാഷണമവസാനിപ്പിച്ചു.

അപ്പായം II

ഭേദപ്രകാശാദിപ്രായ രേണസിലുംനത്തിൽ സാന്തു ആത്മിനാധിപത്രം വഹിച്ച ചക്രവർത്തി മുതൽ എഴിയ കാടിലിലലഞ്ഞനടക്കം യാചകൻവരെ, സർവ്വക്കം ഒരു പ്രോലെ അന്നസരണിയവും ആദരണിയവുമായിച്ചേരു നേണാണ്, നീതി, അഭ്യർത്ഥനകൾ നിയന്ത്രണം. ഈ ലോകത്തിൽ ഇതര രാജ്യങ്ങളിലുള്ളവർ കേവലം കാടമാരയി നടന്നിരുന്ന കാലത്തും ഭാരതീയർ നിയമവിലുംരാഹിതനാണ്. മനസ്തു കേവലം മാസ്ത്രന്മാരുടെ തന്നിൽ എഴിയതു് തന്നിക്കുറ എന്ന നിലയിൽ വത്തിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് ഭേദപ്രകാശസ്വ വത്തെ ലാഖാക്കി ഇന്നങ്ങളെ ഒത്തൊരുമിപ്പിച്ചിണക്കി അക്കെന്നതിനുള്ള എക്കോചോയമായി ചെവബസ്ത്രമാണ്,

ലോകാന്തരമാത്രം ഇങ്ങന്നുമുമ്പായി അമിച്ചു നിന്മക്ക് സമീച്ചയമരുതു, മനസ്സിൽ എന്നനാമത്താൽ ചായുംതു, തുടങ്ങും ചെറിയും തുടങ്ങും ആദ്ദേഹത്തെ നിയമനിർമ്മാണ ത്തിലെ മാർഗ്ഗദരിയായിത്തീന്തിന്റെ കൂളിയാണ്. ചായാതു, നാഗരികത്തെത്തിന്റെ അതണ്ണാദയമായ ശ്രീക്ഷകാത്തട പ്രജാധിവത്തു, രഖണസിലാന്ത സ്ഥാപനക്കാലത്തിലെ ആദിമനിയമനിർമ്മാതാവായ “സോജൻ” പ്രോബും താൻറെ നിതിനിന്മിത്തിക്കെ നാമ്പര്യതെ ചെറിയാണിക്കുന്ന സൃഷ്ടിയുടെ സഹായം അവേക്ഷിക്കുന്നായിട്ടുണ്ട് എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ ഫേഡാശിക്കുന്നു. അണം ഇന്നം ഭാരതത്തിൽ ഒരു ദൈവാലെ നിയമബലംവരാൻ. സേപ്പച്ചൂധികാര പ്രമത്തരായ സാത്രാട്ടകർമ്മപ്രോബും നിലവിലുള്ള നിയമ ആശേഷ അതിലംഖിക്കവാൻ സങ്കോചിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത ക്രമാന്വയകനായ ലഭ്യാളിത്തിലെ സാമൂതിരിപ്പാട് തന്നുരാനും താൻറെ രാജ്ഞിരേണും കേവലം സേപ്പച്ചൂധി നും മാത്രമാക്കിച്ചെഴുതിയന്നില്ല. എന്നാൽ പലേടങ്ങളിലുള്ള നിയമത്തിന്റെ കൂടുതലായിതോന്നിയേക്കാവുന്ന പല ദിക്ഷാവിധികളും, വിത്രസന്നിദ്ധാരയ്ക്കും പ്രജാധിവാർ ക്രാന്തിക്കും കൂർക്കും വിട്ടു ദൈവിയം മുഴുവൻ സഹി രൂമായിത്തിരാജ്ഞിയിൽത്തിനാൽ, അങ്ങിനത്തെ നിയമങ്ങളും ഒരു ഉള്ളതെന്നും അവിടെത്തെ പ്രജകൾ അറിയാറില്ലെന്നതെന്ന പരിധാമായിത്തുണ്ട്. എന്നാൽ, അവിടെത്തെ പ്രവാസത്തിൽ ചുന്നതായി രേണ്ണാധികാരം സിലിച്ചു യുവാരും, അവരിച്ചുകപ്പെട്ടയന്മായ മന്ത്രചൂഢവന്നാക്കു

നെപ്പുറാൻറെ പ്രദയസംഘരണവും വിവേകവും തൃശ്ശൂർ ഡിത്തന്തിനാൽ, എടുത്ത് കണ്ണത്ത് പ്രകാരം പ്രവർത്തി പ്പാൻ മാത്രമെ ദേഖിയുണ്ടായിത്തന്നെങ്കിളി. അതിനാൽ അദ്ദേഹം ചിരകാലമായുണ്ടാക്കിക്കിടന്നിരുന്ന പല നിയമ സ്ഥാനഘക്കേളിയും തൃടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു, അവയുടെ തീക്ഷ്ണാത്മക ഭായ കൊന്പുകളിൽ ഒരുപ്പജാസ്തുഹാരന്തെ അറിയിച്ചു തുടങ്ങി. റാജപ്രതിനിധിയിൽക്കെതാരം രേണുവെവരിച്ചു, അതിനും ഉല്ലത ദന്താമതാധനവില്ലെന്നും മാറായത് അപ്പോൾ തെന്തെ ഒരു സർവ്വ സമമതനം അവിട്ടതുകാരാൽ വിരിച്ചു നെന്നായപ്പെട്ടന്നവന്മായ കൈത്തമനെ ദോഹിന്നും കുട്ടിക്കെന്ന ഒരു നായർ യുവാവിന്നാണ്.

ഭരതനാരം കാമത്ത് പുരവാസികളെല്ലാം കൂളിയും കേഷത്തിൽ പോയി ദേവദർശനം മുതലായ്ക്കെമ്പും കൂഴിച്ച് തങ്ങളിൽ കാലജാതി മന്ത്രാദശങ്ങൾക്കും ആരോത്തോച്ചിലുകളിലേപ്പെട്ടുരിക്കേണ്ടാർ, വെന്നെന്നാൽ റാജ വിമികളിലേണ്ണിലോരു കേണ്ണിലായി, ഒരു നായർ തറവാട്ടുകാരി എന്ന പറവാനം, എന്നാൽ വേഷഭ്രംബം, ലജ്ജാരങ്ങൾംകൊണ്ട്, അതിലും താണ്ടരകാരിക്കെന്ന് കല്പിപ്പാനം വരുത്തുവെള്ളും, മല്ലംവയയ്ക്കുമായ ഒരു ശ്രീയും, അവളിൽ ഒരു സേവനം മല്ലംവയയ്ക്കുന്നമായ ഒരു നായരും അയാളിൽ ചില അന്വചരണക്കാരിക്കെന്ന് അരമന മഹസ്യങ്ങളെക്കാണ്ടിച്ചുള്ളു ചില അഞ്ചാടിപ്പാട്ടുകളിൽ ആതിയാരംഭിക്കുന്നതായിത്തന്നു.

നായർ പ്രധാനി—എന്തെ നീ കേളുവെന്ന് പറഞ്ഞത്? ശ്രീ—കേൾക്കുകയല്ല കുണ്ണകയും ചെയ്യു.

മരിവായ നായർ—ശ്രൂരാത് കുറേന്തു ?

ശ്രീ—എൻറീ കേശവൻ നായകേ, അതാ ആ ഒക്കെത മന ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയെ ബന്ധനതിലാക്കിയിരിക്കുണ്ടോ.

വേരാദനായർ—കൈതകനഭാവിന്ദൻകുട്ടിയേരോ ?
എന്ത് ബന്ധനതിലോ ? അങ്ങിനെ വരാൺതരമില്ല.
ശ്രീ—തരമില്ല. അതിനെന്നു. പക്ഷേ താനായാളേ വിവ സ്ഥാവെച്ചുകണ്ടു. അതാ, പട്ടക്കാര് കൊണ്ടുപോകുന്ന തും കണ്ടു. അതിലേരെ കാഴ്ചം, ഇന്തി മുന്നു ദിവസത്തി ലക്കൽ ആ ചെറുപ്പുകാരൻറെ കഴുത്തു വെച്ചവാൻ കല്പനയായിരിക്കുന്നതാണ്.

കേശവൻ നായർ—ഈ വില്ലുതിത്തരം എന്തു കേട്ടാലും താന്ത്ര സമ്മതിക്കില്ല. ഇതിനെക്കുറിച്ചു നിണക്കുന്ന തീച്ചുഞ്ഞോ ?

ശ്രീ—എനിക്ക് നല്ല തീച്ചുഞ്ഞെന്ത്, എന്ന കാര്യമല്ല; അതിന്റെ കാരണം അക്കരപ്പാടത്ത് കാണ്ടിലക്കുഴിക്കുന്ന ദംഢിണകായതുമാണരു !

കേശവൻ നായർ—എന്നാലോരുത്തുസമയം അങ്ങിനെയായി കിട്ടും. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി നാലുനാഴിക്കാളിളിൽഞ്ചു വരാക്കെന്നുന്നോട് എററു പറഞ്ഞിത്തുണ്ടു. അവനു പ്പോഴിം പറഞ്ഞവാക്കു് തെററിനടക്കയും പതിവില്ല. ഒരു നായർ—ഓഹോ ! എന്നാലിൽ നമ്മിൽ പറഞ്ഞ മുത്തിൽത്തനു വന്ന ചേന്നവല്ലോ.

മരിവായർ—ഓഹോ ! കേട്ടില്ലോ, ഇന്നാളുണ്ടെന്ന കില്ലും ഇല്ലും ?

“എതായാലും നമക്ക് പോയി സുക്ഷ്മവന്ത്മാന മനോചശിച്ചു് വരികു്” എന്നും പറഞ്ഞു, ആ ചുദയശ ന്മാരെപ്പേരും നിരത്തിലൂടെ കോവിലകും ഭാരതത്തോടു പോയി.

അവർ പിരിഞ്ഞാരെ അതു വഴിയെ വരുന്ന തന്റെ ഒരു സേവകനായിരുന്ന മരാറാൽ നായരോടു്,
സ്രീ—എതാബാഡോ, ആ കേരിക്കണ്ണതു്? താനെവിളം വരുന്നു?

നാ—അതാ, ആ പോണാ ആരുളേ കാരാഗ്രഹത്തിലേക്കാണ് കൊണ്ടുപോകുന്നതു്.

സ്രീ—ഈ, എതാബാഡായാഥം പ്രവർത്തിച്ചുതു്?

നാ—ങ്ങ സ്രീ—

സ്രീ—ആയാളുടെ കാറാം?

നാ—ശ്രദ്ധം ഇണ്ടിക്കില്ലാത്ത കൂദത്തിൽ പോയി കാലിച്ചു.

സ്രീ—എന്തു്! ക്കേരിഞ്ഞാടംകൂടി ഒരു കന്ന് ആയാളുടെ കൂടെയുണ്ടോ?

നായർ—ഇല്ല. കന്നാത്തും വിടാത്തും ഒരു സ്രീധാബാഡായാളുടെ കൂടെ. രാജകീയവിളംബരവന്തകരിച്ചുണ്ടാണും നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

സ്രീ—എന്തു് വിളംബരം നായരേ!

നാ—ഈ വെറുയനാട്ടു ചുറ്റും ചുറുമേയുള്ളൂളി സകല വിടകളിലും നാലിപ്പിക്കേണമെന്നു്.

സ്രീ—നാരത്തിലെയോ?

നാ—അവ വിത്തിനു വേണാം. അവയും നാലിപ്പിക്കേണമെന്നു തന്നു. ചുക്കും അരുപ്പോഴുക്കും കാറി ജന്നാനിയരിച്ചോരു

ചുരുവാസി ശാതിന്നിടയിലെങ്ങാവുകക്കൊണ്ട് മുജുർ
റം രക്ഷപ്പെട്ടു.

ശ്രീ—ശാതിനാൽ ഈ ചുരികൾ ചുറ്റും, നമ്മുടെതുപോ
വെയുള്ള “സഹായസ്ഥലങ്ങ്” ഒഴിപ്പാം നാലിപ്പിക്കേണ്ടി
വരുമോ?

നാ—തീച്ച്യായും ചുട്ടു വെള്ളിറാക്കം.

ശ്രീ—ഇന്നാട്ടിൽ വല്ലോത്തൊരു വാഴ്ത്തനെ, എന്നാൽ
തോന്നെന്നൊന്നിനി ചെയ്യേണ്ടതു്?

നാ—വത്ര, നിങ്ങൾ പേടിക്കേണ്ടോ. നല്ല ഉച്ചേഷ്ടാക്ക
രിക്കേപ്പോഴും കുക്കികളുണ്ടാക്കാതെ വരിപ്പു. നിങ്ങൾ
സ്ഥലം മാറ്റിയാലും തൊഴിൽ നിന്ത്താൻ പോണ്ടോ.
ശാതിനൊക്കെ തൊൻ തന്നെ വഴിയുണ്ടാക്കിത്തരാം.
നിങ്ങളില്ലായാംവരെ ഇവിടെത്തന്നെ ഇണ്ണിനെ കഴി
ഞ്ഞുട്ടിയ സ്ഥിതിക്ക് നിങ്ങൾക്കൊന്നാം ധാതൊരു
ദോഷവും വരുത്തുകയില്ല.

ശ്രീ—ഈനി എന്നൊന്നതിനുവേണ്ടതു്? നമ്മുടെതൊയാലും
ഇവിടുന്നു് വീട്ടിലേക്കേ പോക.

നാ—ശാതാ, വരുന്ന ശോവിന്ദക്ക്രിനായരെ മുൻനടത്തി
ക്കൊണ്ടു് കൊത്തുവാറിം. ശാതാ, അവതുടെ പിന്നിൽ
കൂൺതിലകളും എന്ന ചെന്നുകിടാവും! തൊൻം ഒപ്പും
പോരാം. തദ്ദനന്തരം അവർ രണ്ടു പേരും ആ ശ്രീയും
ടെ വസതിയിലേക്കേ കയറിപ്പോയി.

അമല്ലും III

രാജ്ഞിയക്കണ്ണിന്യീനനായി മഹാസിക്ഷശ്വര വായി
ഈപ്പട്ട കൈത്തമന ഗോവിന്ദക്കുട്ടിയെന്ന ആവാവി
നേരുംകൊണ്ട് കൊത്തുവാഴ്ത്തും ചട്ടക്കാത്തും രാജ്ഞിയാത
യില്ലെട പോക്കന്തിനിടയിൽ നാലുഭാഗത്തുനിന്നും
പെരുരജ്ജനങ്ങൾം കാണാനേപ്പറിം കാഴ്ചയും വെച്ചും, അന്ന
കമ്പാസ്യവക്കമായോരോന്ന് തങ്ങളിൽ നോക്കിപ്പറ
ണ്ടും, തങ്ങളിൽ ഒള്ളുത്ത അപരാധികളെ സാഡാ വിധി
ഈപ്പട്ട ഇന്ത ദിവതിമാരിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതെങ്കി
ലും, അതുനേരാളിം അഭിമാനിയായ ഗോവിന്ദൻകുട്ടി
നായക്ക് മന്ദുല്ലരം പല്ലിച്ചു വരികയാണണായത്.
ഒട്ടവിൽ ആരാധി കൊത്തുവാഴ്താണായി,

“എന്തിനാണ് ഹോ! താങ്കളെ നേരും ജീവനങ്ങൾം കൈ
കൈ കാണിച്ചും കൊണ്ട് നടക്കുന്നത്? എന്നെന്ന ബന്ധ
നാതിലാങ്കണ്ട ആകുറയ്ക്കുമത്തിലേക്ക് നേരെ കൊ
ണ്ടുപോയാൽ പോരോ?”

കൊത്തുവാറിം—തോനിത് യാത്തൊഴ കുത്തേരുതേരാട്ടം
ചെയ്യുന്നതല്ല. എന്നാൽ പാറന്നവിയുടെ പ്രത്യേക
കല്പന അനുസരിക്കു മാത്രമേ തോന് ചെയ്യുന്നാളിൽ.

ഗോവിന്ദകുട്ടി—“യൽഭാവി തൽ ഭവതു.” എപ്പുംഎൻറെ
ശിശ്രാവിയിയാണ്. തോന്റെചെയ്യ കാരണത്തിന്റെ ശി
ക്ഷ തോന്റെനും അനുഭവിക്കുന്നും.

മുന്നല്ലുംത്തിൽ ഗോവിന്ദകുട്ടിയെ ശാന്തേഷി
ച്ച പോയിയെന്ന കേശവൻനായതും ആയരിട്ടെട അ

നുച്ചമായം അപ്പോഴിക്കും, ശ്രവിക്കരുതി ദ്രാവി
നുൾ കൂട്ടിയെ കണ്ണ ഉടൻ,
കേ.നാ—എന്താണിത് ദ്രാവിറുക്കുട്ടിക്കും ഇതു ബന്ധനം
തനില്ലെന്നു വന്നതുടി.

ഡോ.കു—എന്റെ കേരവൻ നായരെ! അതുഡിക്കുസ്താ
തന്ത്രം തിൽനിന്നും, അമിതക്കുണ്ണം പട്ടിക്കിട്ടുക്കും കാര
ണമായിത്തീരും ചോലെ അതുതാത്ത് പരിഞ്ഞേഭവും
അവസ്ഥനം നമും അസ്ത്രഗുരുരാക്കാതിരിക്കുവില്ല.
നമുടെ പ്രക്രിയക്കും, എലിക്കർ തങ്ങളുടെ നാശത്തി
നാജ്ഞച്ചിട്ടില്ല ചാഡാണവെന്തെ അനേന്നപ്പിച്ചുലുപ്പാനി
എന്നു തേടിപ്പിടിക്കംപോലെ, എത്തുനാശത്തെ നായാ
ടിനേതെടുന്ന ഒരു ഭാഗവിച്ചതിയുണ്ട്. അംഗീരനു മഹാ
ധനത്തെ സിദ്ധിച്ചുത് നാം ചാനംചെയ്യുന്നു. ചെങ്കു
ഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻ നാം നശിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യും!

കേ. നാ—ഹാ! ബന്ധനത്തിൽ ചെട്ടിക്കും ഇതു വിവേക
തേനാടെ സംസാരിപ്പാൻ എന്നിക്കും സാധിച്ചുവെങ്കിൽ
തൊൻ എൻ്റെ കടക്കാരിൽ കുറേ ചേരെ ഇപ്പോഴേ
ആളുകൾ വരുത്തിയിരുന്നു. എന്നിതുനാലും എന്നി
ക്കു സപ്താത്താരു തിലിരിക്കുവോഴുവെന്തെ വില്ലും തന്ത്രം
ഈണ്ട്, ബന്ധനത്തിൽചെട്ടത്തപ്രജനാനാജ്ഞക്കാരിൽ
പ്രിയതരജ്ഞായി തോന്നുന്നത്. (എന്നിങ്ങീരുമനോ
രാജ്ഞം കണ്ണത്തിനാശേഷം അതുകൊള്ളാടായി) എന്താഡോ
വിനക്കുട്ടി തൊൻ ചെങ്കു കുറം?

ഡോ.കു—എന്താനോ ഉച്ചരിക്കുന്നതായാൽ തുടി രണ്ടു
മത്തായ കുറുക്കായിത്തീരുന്നത്, അത്.

കെ. നാ—എന്തോണതും കൊല്ലുവരുമോ?

ഗോ. സീ—അല്ലോ.

കെ. നാ—പ്രിച്ചാരമോ?

ഗോ. സീ—അംഗിനൈപറവത്തു കൊള്ളു.

കൊത്തുവാരം - പ്രോത്സാഹി! നിങ്ങൾക്കും ശ്രക്കിലപ്പോക്കണം എന്നായി കേരാവൻനായരെത്തടഞ്ഞു.

ഗോ. സീ—ഹോ! കൊത്തുവാളെഴു? ദയവുണ്ടായി ഒരു വാക്ക് പറഞ്ഞുകൊള്ളു എട്ട്. കേരാവൻനായരെ! നിങ്ങളോടൊന്നു പറയണ്ട്.

കെ. നാ—ഒന്നു നുറായിക്കൊള്ളു എട്ട്, അവകൊണ്ട് തനിക്ക് വല്ല ഇണ്ണവും ഉണ്ടാക്കമെങ്കിൽ! പ്രിച്ചാരം ഈ കീഴിനെ പരിഞ്ഞോയിച്ചുവയ്ക്കാണോ?

ഗോ. സീ—ഇതാണെൻ്റെ സ്ഥിതി. സത്രക്കാര്യാദ കുറാ റിനേൽ തോൻ കാണ്ണിലകുഴിയുമായി സമാപസിച്ചു തുടങ്ങി. ആ സ്കൂഡേയ നിങ്ങൾക്കും യാക്കല്ലോ. അവർ എൻ്റെ ഭാജ്യ തന്നേയാണ്. പ്രക്ഷേ, തന്മുള്ളടക്ക പൊട്ടവകൂട്ട് അടിക്കരിക്കരുന്നു നാബാളിക്കെ ചെള്ളിട്ടി ക്ലേണ്ണയുള്ളൂ. അതിനേൻ്റെ കാരണം, അവർ അവളുടെ തറവാട്ടിലെ അത്യമധുക്കതിയായതുകൊണ്ട് തന്മുള്ളൂ ടെ പിവാഹം കിരു ഭേദപ്പെട്ട നിവാരിൽ ആരും പുര്വ്വം നടത്തണമെന്നാണെങ്കിൽ അവളുടെ കുറാവു മാത്രം നില്പ്പുന്നുംകൊണ്ട് കാലം വെവക്കിച്ചുതാണ്. എന്നാൽ, അതിനിടയിൽ തന്മുള്ളം കരാരെയുമറിയി കാഞ്ഞ സ്വകാര്യായിത്തന്നെ പല തുടിക്കാളുകളും സമേരുന്നണ്ടും നടത്തുക ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതി

നേര ഫലം ഇതാ, ഒഴിച്ചുവെച്ചാലോളിക്കാതെക്കും അവളിൽ പ്രത്യക്ഷഭാഷാക്കണ്ടത്തുണ്ട്.

കെ. നാ—സംശയിരിക്കാം, അല്ലോ?

ശ്രീ. കൂ—നിംഖാഗ്രബദ്ധാവഞ്ചിന്നതാണ്. തന്മാറുന്നേര പുതിയ പ്രതിനിധി_ഒന്നകിൽ പുതിയ രേണ്ടുവർഷം സമയം ദൂരത്തെക്കാണ്ട്; അല്ലെങ്കിൽ, ഇതും രാജ്യത്തെ ചെറുരന്മാരെല്ലാം രേണ്ടായിക്കാരിക്കും യുദ്ധമുണ്ടാം കയറില്ലവാരിചെങ്ങുംഈളി ഒരു ക്രതിരഭയാടനവും അതും ക്രാഡിയാതുങ്ങിയിരിക്കുമെന്ന ഉറപ്പോടുകൂടി, അഭേദമാണുള്ള ചെങ്ങാലും ഹവർ സഹിയ്ക്കുമെന്ന റേഡ്വാടെ, തന്നേര എത്തു വഴിക്കും തെളിപ്പാനുള്ള പാടവും കുണ്ണിക്കുന്നതായിരിക്കും; ഇതു സേപ്റ്റംബർ ഫെലിഡേം തന്നേര സ്ഥാനത്തിന്നേരോ, അല്ലെങ്കിൽ ആ സ്ഥാനാരോ ധാന്യം ചെങ്ങു പുതിയ മഹാന്നേരോ, എൻ്റൊനും എന്നിക്കും തിച്ചപറവാൻ സാധിക്കും—എതായോ ലും ഇതു പുതിയ രേണ്ടായിക്കാരി, എത്രയാ കാലമായി ആരുദ്ധരിയാതെ അഴഞ്ഞേബിഞ്ഞൾ മടക്കിക്കൊട്ടിയിട്ടുള്ള അജിപ്പോബെ, ചുപ്പു തുടങ്ങാതെ കുടക്കുന്ന നിഷ്പ നനിയക്കണ്ണെല്ലും കെട്ടുചെച്ചാണുണ്ടായി എൻ്റെര മേഖലക്കും പാജനിതിക്കും. പേരിനു മാത്രം, എത്രോ ഒരു ഔടിക്കിടന്ന രാജനിതിക്കും പുതുതായി എൻ്റെര മേഖല നിവാസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ. തീച്ചുംഡായും ആ നിയമം പേരിനുമാത്രം നിലവിലുള്ളതായിരുന്നു.

കെ. നാ—സംശയമില്ല. അതുങ്കിന്നതനേന്നുയാണ്. അതിന്നേര ഫലം, ഒരുവന്നേര തബദി, എത്തെങ്കിലും

രുചാർക്കാരത്തിപ്പെട്ടിണ്, അവർം അവന്നുക്കാക്കി കണ്ണാചക്ഷം, അവളുടെ ഒരു ദീർഘനാഡപാസംകൊണ്ട് താഴേവിഴ്ഞ്ഞാവുന്നതരത്തിൽ, അതു ചുമ്പിൽക്കൂറ യുംതുതരത്തിൽ ചാലുലമാക്കിത്തീക്കുയും ചെയ്യും. താനടനു തന്മാരുഭ്യുമാള്ളിയിരിക്കുന്നിടത്തേക്ക് ഒരാളെ പറഞ്ഞയച്ചു് ആവലാതി ബോധിപ്പിക്കുന്നും. ഗോ. ഓ—തൊന്ത്രപ്രകാരം ചെയ്തു. പക്ഷേ, തന്മുരാനു കൈങ്ങും കുറഞ്ഞാറില്ല. അതിനാൽ കേരവൻ നായരു, നിങ്ങൾക്കിടു് ദഹവു ചെയ്തു് ഇങ്ങിനെയൊരു സഹായം ചെയ്യുന്നും. ഇന്ന് എന്നും സോദരി ഇരുവായും പുലത്തിൽ സ്ഥിരം ഭജനം തുടങ്ങുവാൻ പോകുന്നു. എന്നിക്കു് വേണ്ടി അവളോടു് പോയി പറയും ഇന്തു് തിരുവ്വാശിക്കാരനായ മനുഖ്യോടു് പരിചയമാക്കാൻ തോന്ത് പറഞ്ഞുവെന്നു് പറയും. അവർം തന്നെ ഒരു ദ്രോഹത്തെ ഗൈരിട്ടു് പോയിക്കുണ്ടു് സക്കടം ബോധിപ്പിയേണമെന്ന പറയും. അങ്ങിനെ ചെയ്തും തീർച്ചയായും ധാരമുണ്ടാക്കുമെന്ന് തൊന്തരാഡിക്കുന്നു. അവർംകു് മനസ്സും ഇളക്കിത്തീക്കത്തേക്കു വാക്ക് സാമർപ്പിയും സ്വന്നമായും പുരുഷേയും കുടിയോട്ടം സരസമായും അവർം സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നപക്ഷം ആരോധയും വാരീകരിപ്പാനുള്ള പാടവവും അവർംകു് പ്രതിത്രും സിലിച്ചുട്ടിക്കുണ്ടു്.

കേ. നാ—അതു തരക്കേടില്ല. അവക്കുണ്ടാണ അമിച്ചുനോക്കേ. ഇതു നിന്മാഖ്മായ ഒരു സംശയിക്ക് തന്നിക്കു മരണം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നാറിയുണ്ടവാരം അവർം

തന്റെ നോമ്പും പ്രത്യോം എല്ലാക്കുപ്പേക്ഷിച്ച് തിന്റെ
യായും ഉടൽപ്പിറന്നവന്റെ ജീവരക്ഷക്കായി കഴിയു
ന്നതും ശുക്രക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ. തൊൻ ദിവസം അവരുടെ
ടെ അട്ടക്കേതുക്കു് പോകുന്നു.

ഡോ. കൃ—ഗോപിതാ. തൊന്തിന്മുള്ളേം നന്ദി
പറയുന്നു.

കേ. നാ—രണ്ട് നാഴികയ്ക്കുകുന്നു് തൊനവിശ്വേത്യന്നും.

ഡോ. കൃ—ഇനി പോകാം കൊത്തുവാൻ, എന്നും പറ
ഞ്ഞു് ശവർ കാരാമുഹത്തിലേക്ക് യാത്രക്കായി.

അംബുംഗം. IV.

തന്റെ മന്ത്രിമാരായ പാറന്തവിന്നേം മഞ്ചാടിച്ചുന്ന
മായി, സർവ്വാധികാരജൈത്തിം, രാജഭദ്രക്കളിം, തന്റെ പ്രവാ
സകാലത്തു് രേച്ചു കൊരിവുണ്ട് ഉള്ള പരിപ്പുള്ളി സപ്ത
തന്ത്രത്തോടെ നഷ്ടിക്കുതിന്നുംശേഷം, ധാതോദ ആശം
ബന്ധും അക്കന്പടിയുംശുടാതെ തന്നുരാൻ എക്കന്നേയിങ്ങു
സാധാരണ്ണവേഷരണ്ടുമുടിൽ, വേണ്ടുന്നനായി ചുരുപ്പ്
പക്ഷിനും ചെയ്യു് അന്മു് വൈക്കണ്ണരമായതോടുള്ളി മുത്ത
വായും കേഷത്തിലെത്തി.

ശ്രൂത്തിന്ത്രാണത്തുപരന്നായി, ക്ഷേത്രപരാധനനായി,
ക്രൂണാവുരിതനേന്ത്രനായി, സർവ്വക്ക് മിഡപ്പരാധനായി,
സകല ചരാചരാന്തര്മ്മാക്കിയായിതിക്കുന്ന സാക്ഷാത്ത് ശ്രീ
കൃഷ്ണസപ്താമിത്യ ജീച്ചു്, ശ്രൂത മായാതെ അത്താഴപ്പുജ
കഴിയുംവരെ അവിഭത്തുന്ന കഴിച്ചുള്ളടക്കി. ഭട്ടവിൽ അ
പ്രഭത്തിവെ മേൽ ശോന്തി നന്നുതിരിയുടെ അട്ടത്തു് ചെ

നോസ്പന്തം വേഷമാൻ” തന്മുരാൻ, താൻ അല്ലതിവസ്
തേരെയുടും അഭജനാതവാസ ക്ഷേപ്ത്വിക്കേണമെന്ന് വിചാ
രിക്കേണമെവനാം, അതിനാൽത്തന്നെറി അവിടെയുള്ള വാസം
ക്രൂയം തന്നെ ശരിപ്പായുംവോക്കുതെനാം, തനിക്കുന്നവദി
ക്കേന സ്ഥാവം എറ്റവും ദ്രാവ, മായിരിക്കേണമെന്നാം, അ
ങ്ങിനത്തെ രഹസ്യ വാസത്തിനാ മരറാതു ജീവജാവക്കു
രിക്കും പ്രവേശം പാടില്ലോത്തു ശാഖേമത്തിന്നും ഇല്ലത്തി
ലെ അന്തിച്ചുരത്തെ വിനിയോഗിച്ചാൽ കൂടി വിരോധമി
ല്ലെനാം, അയളിച്ചേരു.

തന്മുരാൻ! മരിവിയത്തിലുള്ള യാത്രായസംശയവുംവേണ്ട,
നന്മുതിരി! ധർമ്മാർത്ഥമോക്ഷമെന്നീ ത്രിവിധചൃത്യജ്ഞാ
ത്മകാംക്ഷിയായി, സദാചാരനിപ്പുനായ ഒരുവന്നുറി
സുഖമില്ല ഫുഡയം, ബെറ്റം ചപലമാനസമാരെ മാത്രം
പാവ കളിപ്പിക്കേണ ക്ഷമ വാണിജ്ഞാതാൽ തുരക്കാശ്ച
കുന്ന കൗൺസിൽ. എനിക്കെന്തിനാണ് ഇതുവും രഹസ്യമാ
ഡോക്യുസൈറ്റുമുണ്ടും ദാഡി കൊണ്ടും കുറവാണും ചുപ്പിക്കുന്ന
തുംപുന്നോക്കിപ്പോരി, പത്രജ്ഞനായെന്നവന്തിന്നും ഒപ്പേൾ
ഡോക്യുസൈറ്റും കൊണ്ടും കുറവാണും കുറവാണും പരി
പക്കപ്പെട്ട മാറ്റുള്ളിൽ ഒരു കാരണം കുണ്ടണിയാണും
അല്ലെന്ന എന്ന മാത്രം.

നന്മു—മെഹ! ഇല്ലത്ത് പാക്കുന്നതിനാം അങ്ങിനെയോ
നാം അവിടുത്തെ സംശയിച്ചുട്ടില്ല. എന്താണവിടുത്തെ
ഇന്നെയോതു നിന്മുയത്തിന്നും കാരണമെന്നറിയാണും
ശ്രദ്ധാ എന്ന മാത്രം.

തന്മു—ഈ ആശംബരപ്രധാനവും, നയക്കിലവും ത

ആസംബലവുമായ ഇത് കോണിക്കാരത്തെക്കാർഡ് എ അദ്ദേഹ അധികം ഞാൻ കാരംപിക്കേണ്ടത് അന്നും പോവുള്ള വിശീഷ്യംപൂർണ്ണതട്ടെ പരിത്രിക്കുമായ ഇത് ചേരുതേരുതെന്ന അറിയൽക്ക് മുമ്പേതന്നെ അറിയുമെ സ്ഥാ. അതിനാൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ, നമ്മുടെ സവു'രെ സാധിക്കാരണങ്ങളേം ഒരു കൈകൂട്ടുയോടും കൂട്ടുകാരം ചീണ്ടുകൊടുത്തു്, എതാൻ കുഖം നമ്മുടെ രാജ്യം വെന്നുയന്നാടു് കോലോത്തിരുന്ന് രിപ്പാനായി പാറ പരമേശ്വരനെ എപ്പിച്ചിരിക്കയാണു്. അവൻ നാം അവ്യല്പ്പുള്ളക്കു് പോയിരിക്കയാണെന്നാണുമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഞാനങ്ങിനെയാണു് പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇട യിൽ പരത്തിയിട്ടുള്ളതും; അതങ്ങിനെതന്നെ വിശ്വ-സിക്കപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങ് ഞാൻ എന്നിനാണിങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് എന്ന് ഇനിയും ചോദിക്കുമായിരിക്കും.

നന്ദുതിരി:—(സന്ദേശാധിത്തോടെ) തീർച്ചയായും എന്നിക്കു് കേരിക്കണം മഹാരാജാവേ!

തന്യ:—വിജയനാനികളും മഹാമാരാജും പ്രജാക്ഷേമക്കാം കൂടികളും കൗൺസിലികളുമായ അമാമന്മാരുടെ കുഖ്യങ്ങൾം മുതൽക്കേ, രാജ്യരേണ്ടുവസ്ഥയെ തിട്ടപ്പെടുത്തുന്ന പല നിയമങ്ങളും നടപടികളും “പ്രസ്താവിയിൽ” എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ പല ലിക്ഷ്യങ്ങളും, കറിനതരങ്ങളും കുറതരങ്ങളും, ചിലേ ടന്റെ അല്ലാപരാധരത്തിനു് മഹാനിഷ്ടമായിതോന്നിക്കുവയ്ക്കുമാണു്. എന്നാൽ പ്രദേശ ഭേദർഘ്യത്രും

കൊണ്ട്, ഇരെ യട്ടപ്പാൻ ചുറമേപോകാതെ ഇന്തയിൽ കിടന്നാറെന്നു പുശ്രൂഗരാജനേപ്പോലെ, ഇങ്ങിനെ വിവരാജനിതികൾ നിലവിലുണ്ടോ എന്നതുടി പ്രജാ സമിതിക്കാവിധാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. സ്വപ്നതാന ഒഴു അതിധാരി ലാളിക്കുന്ന പിതാക്കന്മാർ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ കുട്ടിക്കളും ഒരുപുട്ടിന്തുവാൻവേണ്ടി മാത്രം വെട്ടിഞ്ചാണ്ടുവന്ന് ബാഹ്യം ദിവസം പ്രയോഗിക്കാതെ, അവർക്കു കാണുന്ന സൃഷ്ടിക്കുന്ന ചുള്ളിക്കോലുകൾ, എങ്ങിനെ കാഡാന്തത്തിൽ അതിനേൻ്തുകൂടികരപ്പെട്ട പട്ട്, കുട്ടിക്ക റംക് പരിഹാസ്യവസ്തുവായിത്തീരുന്നവോ, അതുപോലെ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ നിയമസംഹിതകളും പ്രയോഗരാഹിത്രം ഘോത്തവായി, മുതപ്പായമായിത്തീരുന്നു. ഇങ്ങനേയായാൽ ഭട്ടപിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നീതിന്റൊന്തരിൽ ചുമലിൽ കയറുകയും, ശിശ്യന്മാരുടെ വാനാശാക്കയും, ഇങ്ങിനെ സന്തുദായങ്ങളേപ്പോലും തല കീഴായിത്തീരുകയും ചെയ്യാനാട്ടാക്കം എന്ന് നമ്മക്ക് തോന്തി.

നന്ദുതി—എന്നാൽ അവിടേക്ക് തന്നെ ഇഷ്ടമുള്ള പ്രോം അയച്ച വിടാവുന്ന തന്ത്തിലുള്ള പിടി മുറുക്കേണ്ടുള്ള കൂടിയായിത്തന്നവല്ലോ ഇം നിയമ സമച്ചയം അവിടുത്തെ സ്വാധീനത്തിലുണ്ടായിത്തന്നത്. എന്നാതന്നെയ മു അത് അവിടുത്തെ അധികാരത്തിൽ കീഴിലായിരിക്കുന്നോഴ്വാനല്ലോ ക്രോധിക്കി അധികം ദയക്കാരവുമായി തേരുന്നുകും.

തന്യ:— അത്രയികം ദൈഹരമായിത്തീരമെന്നാണ് നമ്മു ടെയും സൈ. അവരെ ധമാക്കി ആചരിച്ചുവരുവാൻ വിട്ടത് നമ്മുടെ കരുപ്പിൽ വന്നതെന്നറാണ്. ഈനി ജനങ്ങളെ നാം ചെയ്യാൻ നിസ്സ്യിച്ചു തന്ന് ചെയ്തി നാ റിക്ഷിക്കായെന്നതു സെപ്പൂഡായികാരപ്രമത്തതയായിത്തീരുമാണ്. എന്തുകൊണ്ടോരു, ദിഷ്ടപ്രസ്തുതികൾക്കാണും, കൂദാശ പ്രസ്തുതികൾക്കാണും നിസ്സ്യിക്കാതുകൂടാം മുൻപുത്തുനാരെ അപ്രകാരംനടപ്പാണ് നിസ്സ്യിക്കാതുകൂടാം മുൻപുത്തുനാരെ അപ്രകാരംനടപ്പാണ് നാം പാരപരമേശ്വരനെ നമ്മുടെ പ്രതിചൃതജ്ഞനായി എല്ലിച്ചുപോന്നതു. അവന്നു കുട്ടി എപ്പോഴോന്നായാൽ അഭ്യന്തരത്തിലുണ്ടാവുന്ന നമ്മുടെപേര് പറഞ്ഞതു അത്തരം നായാദ്ദേശഭേദങ്ങളിലും നടപ്പിൽ വരുത്താവുന്നതും നമ്മുടെത്തിൽ ധാരാത്തോടു കൂപ്പേരി നാ മിചയില്ലാത്തതു മാക്കാം. എന്നാൽ അവന്നു ഒരണ്ടിന്നും വെന്നും വെന്നും പാത്രവാൻ തോൻ മറ്റായഭരിയാത്താരിടം തേടി അങ്ങയെ വിശ്രസിച്ചിവിടെ വന്നിരിക്കാം. എന്നിക്കു ഈ അപേക്ഷയിൽ ചുത്രതായി എത്തിയ ഒരു ജൈനക്കാരൻ കുട്ടിക്കും തുറുമതാടിയും മീശയുമെല്ലാം വെച്ചു്, കാവിവരുവും ചുററി, പക്കലെങ്കും നടന്ന് രാജ്യമിതിയും വേണാം. അതു യേവേണ്ടും. ഈനി ഇസംഗതിയെക്കരിച്ചതനെ അധികം പറവാനുള്ളിട്ടെല്ലാം സാവക്കാശത്തിൽ നാം ന

സുതിരിവെ പറഞ്ഞു യതിപ്പിക്കാം. എന്നാൽ ഒന്നായിട്ട്
ടിയുണ്ട്. പാരച്ചമേശ പരൻ വലിയ കണ്ണിങ്കാരനാ
ണ്. മറുള്ളവരായോ തനിക്ക് സമന്വസ്തു അവനു
ങ്ങ നാട്രവുമിണ്ട്. അവൻ ദൈവത്തിലെപ്പണി
നേനാ, അവന്റെവിശ്വസ്ത് അന്നത്തോടാണ് അംഗ്ലാവത
കല്ലിനോടില്ലോ എന്നോ ദരിക്കലും അവൻ സമതിക്കു
നമ്പ്പി. അതിനാൽ നടുക്കാളും കന്ന് പരിക്കുചുറിയേ
ണ്ടതുണ്ട്. അധികാരം ഉദ്ദേശ്യത്തു മാറിത്തീക്കണ്ണ
താണ്ണജിൽ, നമ്മുടെ ഇതു നാട്രക്കാരുടെയെല്ലാം
സ്വന്താവകാശനാം അറിയാമല്ലോ.

ഇതും തന്നുരാൻ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോഴുണ്ട് അ
വിച്ചതെന്നു വിശദപ്പെട്ടുനായ മൂഖമണംഞ്ഞുന്ന അവിടേ
ക്ക് വേണ്ടുന്ന സൗഖ്യത്തിലേക്കും ചെയ്തുകൊടുപ്പുന്ന
ഈ ശ്രദ്ധാധികാരിയിൽണ്ടു. കാലത്തേഴ്ത്തനാഴിക ചുലരാനു
ജീ പ്രോഡ കൂളിച്ചു് വേഷംമാറി അന്വലത്തിൽപ്പോയി,
സ്വാമിദർഘാംകഴിഞ്ഞു് മടങ്ങി ഇല്ലത്തു് വരുപ്പോഴുണ്ട്
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനെല്ലാം ഇല്ലത്തു് തെള്ളാ
റാക്കിക്കൊടുപ്പാൻ എപ്പോടുചെയ്യും. ഇങ്ങിനെങ്കുണ്ടാത്തി
നോഴികേ പകലൊരിക്കലും അദ്ദേഹം അവിടെ വരാറി
ഡി. പകൽ മറുസമയങ്ങളിലെല്ലാം ക്ഷേത്രത്തിലും ചുറ്റു
മുള്ള മഹാജ്ഞിലും, പിന്നീട് രംജയാനിക്കുചുത്തുള്ള സ്ഥാ
പങ്കളിലും, ഉലാത്തിസഞ്ചരിച്ചു് ജൈനക്കാർന്നെന്നമട്ടിൽ
രാത്രിയും ഇല്ലത്തു് മടങ്ങിവന്ന, മരാക്കം തന്നുപ്പറ്റേ
മില്ലാത്ത ഇല്ലത്തെ അക്കായിൽ അവിടേയ്ക്കാണുചുവെ
ചു തെ മറിയിൽപ്പോയിവിള്ളുകുണ്ടുപതിവായിത്താന്.

അമ്പ്രായം V

മരണാനീക്ഷക്ക് വിധിക്കപ്പെട്ട ശ്രാവിന്തന്റുട്ടിനായതെട സോദരിയായ കൈത്തമെന്ന ഇടിത്തീരേഖപി എന്നും, ഉണിച്ചിരിക്കുന്നേം, വിളിക്കപ്പെട്ടവനു പെണ്ണക്കിടാവ് സ്ഥിസപ്രാവയും വില്ലാസസ്യന്മുഖം ഇന്ത്യപര കൈതയുമാം തിരുന്ന. പ്രസ്തുതകടമ നടക്കുന്നകാലത്തു്, അവിം ഇത്തവായും രഖിയെത്തിൽ, ഒരു ദിശയിലും കാലാവശ്യം ഒരു ദിശയിലും കൊണ്ടുപോയി, അവിട്ടതെത്തു ഒരു ഭ്രാഹ്മണാൽ ധാരിയിൽപ്പോയി, അവിട്ടതെത്തു ഒരു അന്തജിജ്ഞനത്തോടു കോശത്തിൽ ഭജിക്കപ്പേണ്ടതെത്തു പ്രതാന്തഘ്രാനങ്ങളെ യും ദിനചത്തുകുമ്മാഡേശ്വരയും കരിച്ചു് വേണ്ടും വിവരങ്ങളെ പ്രാം ചോദിച്ചു് മനസ്സിലാക്കുകയും തിരുന്ന. ഇതാനിന്തയിലാണു്, ശ്രാവിന്തന്റുട്ടുള്ളേണ്ട സോദരിയെക്കണ്ണു് വിവരം ഗുഹിച്ചിട്ടുക്കാമെന്നു് എറാറുവരണ്ടു ചാരിത്തെ കേശവൻനായും അതു ഇല്ലതെത്തെത്തുയായതു്. ചുറത്തു് ചുരുക്കമാരാരോ വന്ന വിളിക്കുന്നബന്ധനാിത്തപ്പേരും അന്തജിജ്ഞനം, ഉണിച്ചിരിക്കുന്നേം വാതിൽ തുറന്നു് ഉത്രം തെവനു് വന്ന ആർഥിക്കുന്നബന്ധനപ്പിപ്പാനായിപറഞ്ഞു് അക്കത്തു് നാലുകൈക്കുലേക്കപ്പോയി. ‘അരുരാത്തു് വിളിച്ചിരുന്ന തുടി’ എന്നു് ചോദിച്ചു് ഉണിച്ചിരിക്കുന്ന വാതിൽ തുറന്നു.

കേ. നാഃ—കണ്ണാൽ വളരെ സുഗമരിയായ നിങ്ങളാരാണു എൻ്റെ വിവിധരിഞ്ഞുള്ളടാ. നിങ്ങൾക്കു ദയവു ചെയ്തു അതു കൈത്തമെന്ന ഉണിച്ചിരിക്കുന്നേം താനിവിടെ വന്നിട്ടബന്ധന പറഞ്ഞു് അവരെ ദന്നു് ഇങ്ങോടു്

എട്ടിക്കൊണ്ട് വരിക്കയോ, അപ്പെട്ടിൽ എന്നെ ഒരു കിട്ടിയുള്ളത്തേക്ക് ഒന്നു കൊണ്ടുപോക്കയോ ചെയ്യു
മോ ? ഒരു നിംബുവാനായ ദോധിന്തർക്കിനായെ
ടെ സോദതി.

ഉണി—എന്താ നിംബുവാനെന്ന് പറവാൻ കാരണം ?
അതോടും പറയു. എന്തിനെന്നുവെച്ചാൽ, തോനാശ
ഭേദത്തിന്റെ സോദതിയായ ഉണിച്ചാരിക്കും.

കോ. നാ :—ഹോ ! സുലീലയും സുഖവിയും ഒരു യ ഉണിച്ചി
രിക്കുമ്പോട് തന്റെ പ്രീയ സോദതിന് ഒരു ദയവെച്ചു
നാമി അപേക്ഷിക്കുന്നു. തോൻ കുട്ടിയെ വലയ്ക്കുനില്ല.
ഒരു യാർഡ് ഇപ്പോൾ കാരാഗ്രഹത്തിലുണ്ട്.

ഉണി—അയ്യോ ! . ഇതെന്തുകമ ! കാരാഗ്രഹത്തിലെ എന്തിനെന്ന് ?

കോ. നാ :—എന്തിനെന്നോ ? തോനാണ് ഒരു യാളിട്ടെട നൃ
യാധിപതി എന്നാൻ ശ്രദ്ധയെല്ല നന്ദികൊണ്ടു നി
ക്ഷിക്കുമായിരുന്ന ഒരു സംഗതിക്ക്. ഒരു യാർഡ് ശ്രദ്ധി
ട്ടെ തുടക്കിക്കു ഒരു കിളുവെ മുഖാനം ചെയ്തു.

ഉണി—നിങ്ങൾ എന്നോട് ഇങ്ങിനെ കമാവിസ്താരം തു
ടങ്ങാതെ കിരണ്ണം പറയു.

കോ. നാ :—അത് ശൈലാണ്. ഇല്ല. ഇതെന്റെ ചിരകാ
ലവചിചിത്രമായ ഒരു ദോഷമാണ്. ചെണ്ടകുട്ടിക്കുള്ള
കണ്ണാർ അവയുമായി വർത്തമാനം പറയുമ്പോൾ വ
ന്നോക്കിക്കിടക്കൊണ്ട് അവരെ കളിയുക്കുന്നത്. എ
ന്നാൽ തോനിങ്ങിനെ പറയുന്നാണെന്നു ഉള്ളി. എന്നു
മനസ്സിൽ കരിച്ചുനാമില്ല. ഇങ്ങിനെ എല്ലാ ചെണ്ട

കിട്ടാങ്ങളോടും കളിവാക്കകൾ പറക്ക എൻ്റെ ദയ ചെതിവാണ്. എന്നാൽ എനിക്ക് കൂട്ടിയെ അർക്കാദാന്തി തനിന്നിരഞ്ജിവന ദയ ഇതശ്ശേപ്പാലേധാണ് തോന്നാനെന്നത്. ഇതു ചെറുപ്പുതിൽത്തന്നെ ഇതു പെപ്പവ കേരിയും പ്രതാനമ്പൂനമ്പള്ളിയും ഒക്കെ തുടങ്ങുന്ന ദയ കൂട്ടിയോട് കളിയായിട്ടോനും പറവുണ്ട് പാടിശ്ശേ നു തോന്നാനുണ്ട്. ഇങ്ങനെത്തവരോട് ഒക്കെ കാഞ്ഞ മെ പറയാവു. പറക്കയുമുള്ളൂ.

ഉണി—എന്നെ ഇങ്ങിനെ കളിയാക്കുന്നതുകൊണ്ടു നിങ്ങ രം സാക്ഷാത്ത് ദേവിയുടെ ഇണങ്ങളേള്ക്കൂട്ടി നിന്തിക്കുന്നു. കേ. നാഃ—ഈതോനും വിശ്രസിക്കേണ്ട്. തോൻ പറവാ നീ കൊണ്ടുവന്നതിന്റെ ചുരുക്കവും സത്രപുമിതാണ് നിന്റെ ജോഡ്യൂസം അധികാരിച്ചെടുക്കുന്നതുമായി പരി തംഭനുത്തിയ കഴിഞ്ഞു. കുഷണം ചെല്ലുന്നോടും അതിനും വലുതാവുന്നോലെ, ഉഴുതു വിതച്ചു് ചെറുതെ കിടക്ക യാണെന്ന് തോന്നിക്കുന്ന വയലിൽ, ഏതു വിധത്തി വാണ്ണാ മുള്ളേണ്ട കാലം വരുമ്പോരം വിശ്രദിക്കു മുള്ളച്ചു് വലുതായി തുറരു വളർന്നവനെന്നത്, അം വിധ ത്തിൽ അവത്തെ വളരും ചേര്ത്ത കൂഷിയുംനേരും ഉഴവി നീറയും ധലം അവളിടെ നാമിക്കുന്നാരിം വല്ലിക്കുന്ന ഗംഭീരപ്പെട്ടതി.

ഉണി—ഭാട്ടായി അത്രക്കിലും ദയവള്ളാനുമില്ല. അതെ നീറ സോദരി കാഞ്ഞിലക്കൂട്ടിയാണ്.

കേ. നാഃ—അവർ നിന്റെ സോദരിയാണോ ?

ഉണി—എൻറെത്തുടരുന്നേം സോദരി എന്നും കാഞ്ഞിലും കൊഞ്ഞിലും.

കേ. നാ.:— എന്നാൽ അവർംതന്നെ.

ഉണി—എന്നാൽ ജ്ഞാനി അവരെ വിവരം ചെയ്യുകയോളിക്കു.

കേ. നാ.:— ഇങ്ങിനെയാണ് സ്ഥിതി. തന്നുരാൻ അസാധാരണ വിധത്തിൽ പൊട്ടന്നനവെ എന്നോടുകൂടാം ചോരിക്കുന്നു. ഇത് സൂക്ഷ്മമാണ്. എന്നാൽ രാജ്യരഹസ്യങ്ങളുടെ ഉള്ളികളുടി അറിയുന്നവരെല്ലാവരുടേയും അഭിപ്രായം, തിരമേനി ചുറുക്കേ ചരണ്ടിട്ടുള്ളത് അവിടെന്തെ ധമാത്മായും ഉദ്ദേശ്യത്തിൽനിന്നു വളരെ അകന്ന ഒന്നാബന്നാണ്. അവിടെന്തെ സ്ഥാനത്തും പരിപൂർണ്ണാധികാരത്തോടുകൂടിയും ഇപ്പോൾ നാട്ടിവാഴുന്നത് പാറ പരമേശപരമ്പരയിൽനാണ്. അഡ്വൈഷം ഒരു ചോരത്തിൽപ്പും പത്രിപ്പുമില്ലാത്തൊരു ചെറുപ്പുകാരനാണ്. സദാപി കാഞ്ഞം കാഞ്ഞമെന്ന ഏകവിച്ചാരമല്ലാതെ ഒരു കളിത്തമാശയമില്ലാതെ രണ്ടുവും ശാസ്യവുമായി കാലം കഴിക്കുന്ന ഒരു ദേഹമാണ്. അഡ്വൈഷം ആജ്ഞാളുടെ താനോന്നിത്തത്തിനും സ്വന്നത്തിനും ഒരു ദൈഡിക്കാശവാനായി എത്രയോ കാലമായി ഉറങ്ങിക്കിടന്നിതനു ഒരു രാജ്യനിയമത്തെക്കണ്ണിതി, കൂദാശയ്ക്കിയരായ പ്രാജ്യക്കംഖാരു പാഠം പിശ്ചിപ്പാന്തവേദി, അത് ഇന്ത്യിനെ പെത്തുവരായിട്ടു് പ്രാജ്യവനം ചെയ്യുന്നണായി. ആ നിയമപ്രകാരം നിന്നു ജ്ഞാനിക്കുന്ന അയയ്യു് രാജ്യാക്ഷക്ക് പണയപ്പെട്ടിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ആ നിയമപ്രകാരമാണ് അവനെ ബന്ധനത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഇന്നീ ആ നിയ

മത്തിന്റെ കാംഗ്രോ വ്യക്തമാക്കാൻ, അവനു അതി നേരായ പ്രശ്നാരത്വമാക്കിത്തീർക്കാണുണ്ട് പിലി. ഇനിയാതൊരു സൗലൂതികജയക്കില്ല. നിഃബന്ധ പ്രോഡി നവീനതനാട് താഴെ തൊഴുതപേക്ഷിച്ചു്, അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ പ്രദയമാനംവികിക്കാൻ സാധിക്കുമോയെ നേരംനിനി പരിക്ഷിപ്പാനുള്ള. ഇതുണ്ടനിന്റെ ജോ, ഷുണ്ണറയും നന്നറയും ഇടയിൽ എനിക്കുള്ള കാൽം. ഉണ്ടാണി.—അങ്ങിനെ ഞാനൊന്നു പ്രോഡി പരിശുഭ നോക്കു നേരം ആശുപ്പെയും പരിശുഭ വോദാ?

കേ. നാഃ:—മരണാരിക്കുക വിധിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു താൻ കേളുന്ന ശരിയാണെങ്കിൽ കൊത്തുവാര്ത്താവാസം നിറക്കാ ജീതതന്നെ എഴുതിക്കൊടുത്തു വെന്നാണറിയുന്നത്.

ഉണ്ടാണി.—അഭ്യൂതം കാണും! അദ്ദേഹത്തിനേരായ ഇണം ചെ ആശുപ്പെയും പ്രാഥീയാണെനിക്കുള്ളത്?

കേ. നാഃ:—നിഃബന്ധം കൈകി നീയെന്നു പരിക്ഷിച്ചു് നോക്കു.

ഉണ്ടാണി.—എന്റെ കൈകിയോ? അഭ്യൂതം, താൻ പിന്നീം സംശയിക്കയാണ്.

കേ. നാഃ:—നമ്മുടെ സംശയങ്ങൾം നമ്മുടെ വശങ്കരിക്കു റാണ്. പലപ്പോഴം അവ, നമ്മുടെ ശ്രമിപ്പാൻതന്നെ ദയ പ്പെട്ടതുകയാൽ, നമ്മുടെസിലപിക്കാവുന്ന വിജയങ്ങളെ ദ്വിനികരിക്കുന്നു. വേദം പാരനവീണാട്ടതേക്കു ചെല്ലു. എനിട്ടു ചെണ്ടകിടംങ്ങളിനും, മനസ്സുക്കും ദേവ മാരുപ്പാലെ ദാതാക്കളും വരാനെ നിഖാരം മുള്ളു വെന്ന് അനുഭാബി പറിപ്പിക്കു. അവർ വെറുതെ കുറ

ഞ്ഞ കൂപിട്ടകമാറും ചെയ്യാൻ അവരുടെ ശാർഹനക
ഈല്ലാം, അവർ കടം പോലിക്കേഡാഴുന്നപോലെ ഞ്ഞ
കും കൊട്ടക്കാതാരിപ്പാൻ ദെയ്തും വരികയില്ല.

ഉണി:—എനിക്ക കഴിയും പോലെ തോൻ അമിച്ച
നോക്കും.

കേ. നാ:—എന്നാലത് വേഗം വേണാം.

ഉണി:—ഈതാ തോന്നേക്കുതനുന്നയാണ് “ചുറപ്പേട്ടുന്നത്”.

അതിനിടയിൽ ഇവിടെ അക്കത്തപോയി അക്കത്തള്ളള്ളാ
ഈ നീളുട്ടിക്കണ്ണു എനിക്ക പോകാനുള്ള കായ്ക്കുമെ
നെന്ന പറാത്ര അന്നജന യാങ്ങണാം. അല്ലാതെ വേ
റേഖാത താമസവുമില്ല. തോൻ നിങ്ങളോടു നന്ദിപ
രിയുണാം. എടുനോട് വരദാമെല്ലാം പറത്തേക്കും. ഇന്ന
നാത്രിക്ക തന്നെ തോൻ എന്നെന്ന പരിശുമഖ്യത്തെ
കുറിച്ചുള്ള അറിവു കൊട്ടക്കും, “തോൻ എന്നാൽ ഈനി
വെക്കിക്കണ്ണില്ല” എന്നാം പറഞ്ഞ് കേൾവെന്നുയർ
പടി കടന്ന ചുറത്തെക്കും, ഉടൻതന്നെ വിവരം പറ
ഞ്ഞ് അന്തജീവനത്തോടു യാത്രപോചിപ്പാനായി ഉണി
ചീരിക്കുട്ടി നാലു കെട്ടിലേക്കും പോയി.

അംബ്രായം VI.

അന്നേദിപ്പസം കോവിലുക്കത്ത് രാജകീയാധികാരി
ത്തിൽ, മജ്ഹാട്ടുന്ന്, കൊത്തുവാരം, കായ്ക്കാർ, കിഴി
ക്കാർ മുതലായ മേലുദ്ദേശ്യധികാരിയുടെ സഹായത്തോടു
കൂടി, രാജപ്രതിനിധിയായപ്പാറമേശ്രാജുന്നവിന്റെ
രാജ്യകായ്യങ്ങൾ ന്റുലോചിപ്പാൻ തുടങ്ങി. പരമേശ്രാജ്

നമ്പിന്റെ അല്ലവക്കാവായും, എന്നാൽ പറയുന്നതിരുൾവാരോന്നിന്റെയുംഗൈരവവും ഗാംഡിംഗും ഫ്രോതാക്സറിം കുടിയിച്ചുകൊണ്ടും നിതിന്റുംപരിപാലനത്തിലെ ഗ്രാമ്യിച്ചൻറെ മുരായേക്കരിച്ച് ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. പാ. നൃനാം രാജനിതിയെ രഹിക്കും പക്ഷികളെ പേടിപ്പിക്കാൻ വെക്കാറുള്ള ഒരു കളിപ്പാട്ടക്കാക്കൽ തും. നിതിനിരീക്ഷകർ, എന്നം തങ്ങളുടെ ദേശ്വരിയിൽ ധാരാതായ ചേഷ്ടയും കൂദാശപ്പെട്ടിരോമോ അഥവാനും ഇന്നത്തെക്കുറഞ്ഞിൽ മുന്നോട്ടു ഭയംപോരി അതിനെക്കാണ്ടു പരിക്കൊണ്ടു പരിഹാസം മാത്രമായിത്തീരും.

മന്ത്രാഃ—എന്നാൽ നാം ഉന്നംവെച്ച് എററിശാല്പം ദന്തം നോവിക്കയായിരിക്കും, ദന്തായുടുക്കാടെ എറിഞ്ഞതു വീഴ്ത്തി എല്ലാടിച്ചു കൊന്നകളുന്നതിനെക്കാരം ദേശം. കൂട്ടം! ഇതു മാന്ത്രായവാവിന്ന് വളരെ മഹാനായ ഒരു അല്ലെന്നണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങരിയിപ്പുണ്ടോ. അദ്ദേഹത്തിനെ ദാത്തിട്ടിട്ടുള്ളൂം താനീയാക്കേ രക്ഷിക്കേണമെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു. അങ്ങ് വളരെ സദാചാരനിച്ചുള്ളൂം ദാത്താണുണ്ടോ. എന്നാൽ അങ്ങ് തന്ന ഒരു അനുത്തം പരിശോധനകഴിക്കുക. ചെറുപ്പുണ്ടിലെ പോരത്തിളപ്പുകൊണ്ട് എത്തെല്ലാം മനോവിക്കാരം അങ്ങയുടെ തലയിലുടെ പോയിരിക്കാം? സന്ദർഭാനുസ്ഥിതിലുംകൊണ്ട് അങ്ങുംനുണ്ടോ എന്തെല്ലാം ചെയ്യുന്ന് പ്രതിതന്നായിട്ടുണ്ടായിരിക്കും? അല്ലെങ്കിൽ, സന്ദാ ചാഞ്ചവമായ മനസ്സിലുടെ പോരെയ്യാണ്ടിരിക്കുന്ന പിന്തുകൾക്ക് സന്ദർഭാനുസ്ഥിതിലുംജുളിണ്ടാക്കവാൻ അങ്ങും

തന്നെ എറുക്കാറി പ്രാതമിച്ചിട്ടിണങ്ങാക്കാം ? ഇവരെ ഈ പ്ലോറിം മരണാലോകഷാപ്തനാക്കിത്തീർത്ത് ഇത് സംഗതി യിൽത്തന്നെ, അങ്ങയുടെ ബുദ്ധി അതുകൂടി അലത്തിലോ റിക്കലും വ്യാപരിച്ചിട്ടിശ്ശേണം അങ്ങക്കാറിപ്പിച്ചുവറ യാഥോ ? അപ്ലോറിം ഇത് കടിനന്നിയമപ്രകാരം അവി ടുന് ദണ്ഡിതനാവുകയോണങ്ങിലോ ? എന്നം ഒന്നാ ലാഭിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണ്.

പാ. 9 :—ബുദ്ധിയോടെ, പരേയന്തരിയങ്ങൾം അക്കഷിക്ക അപ്പേഴുക്കരയന്നത് ഒന്ന്. അപ്രകാരം തന്നെ സദാ ചാരം പതിക്കരയന്നത് മഹാന്നാണ്. മഞ്ഞാട്ടുകൂട്ട് ! അതു കാരാളമധ്യമന്നേറ തന്നെ അക്കത്രം ചാരണക്കു കു തെളിവെന്തിരിക്കുന്ന ഇത് ഗ്രായായിചന്നാരിൽ തന്നെ, അവനൊക്കാളിലും അവരായികളായി ഒന്നോ രണ്ടോ പേരുകളിലോകയില്ലെന്ന തന്നെ വണ്ണിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ എതിരിക്ക് തന്നെ ദുഷ്ടിയിൽ വെളിവി സ്വാം വെച്ചുന്നതിനെ കാത്രമെ അമീപ്പാൻ കഴിയു. ലോ കത്തിൽ എറു കള്ളെന്നാർ മറ്റു കള്ളെന്നാരെക്കാണ്ടു പജീവിച്ചുവരുന്നാണ് എന്നാക്കു നിയമത്തിന്നറിയാ കൊ ? നാം ഒരു രത്നം പഴിയാൽ കാഞ്ഞാനിടവന്നാൽ അതിനെ കാബിട്ട് എടുക്കുന്നതേ വേണം. കുറഞ്ഞം, നാമത്രു കണ്ണതുതന്നെ. എന്നാൽ, എറു വസ്തുക്കൾ നാം കാണായ്ക്കുയാൽ, അവയ്ക്കുമേൽ അവിയാതെ നമ്മു ടെ കാൽ ചവിട്ടിപ്പോകാറുണ്ട് ? അതിനേക്കാറിത്ത് നാം ഒഴിം ആലോച്ചിക്കുയും പതിവില്ല. ഒഴിവേണ്ടതാണോ. എ നാക്കിത്തുപോലെയുള്ള ദോധനകളും വരുവണ്ണ

അവന്റെ അച്ചരാധത്തെ ലംഘകരിപ്പാറം അങ്ങ് ആ കിങ്കോട്ട. അങ്ങിനെ ദയകാലം വദിപ്പോരിം അങ്ങ് പറഞ്ഞുകൊള്ള. ഇപ്പോഴിതാ എന്നർ രൈമിക്കുന്നു. ഈ പനോപ്പാലെ എന്നെന്നാരപരാധം ചെയ്യുന്നകാലം തോൻ തന്നെ അന്നം ഗ്രാഹാധിപനാധിരിക്കുന്നപു ക്ഷം, മാതൃക കാണിപ്പാൻ തോൻ എന്നെന്നതന്നെ മര എരിക്കുക്കും ഭിധിക്കും. ധാതോത പക്ഷദേശവും കാണിക്കുവില്ല. അതുംകാണ്ടു സംശയിക്കുന്നു. അവനെ നിറുഹിക്കുതന്നെ വേണം.

മണ്ണാ—അങ്ങയുടെ ജീവാനം വിധിക്കണംപോലെയാവട്ടു.
പാ. ന—കൊത്തുവാളെ വിടു ?

കൊത്തുവാമി—ഈതാ, ഇവിടെന്തെ ക്ഷേത്ര കേരംപ്പാൻ തെയ്യാറായി നില്ക്കുന്നു.

പാ. ന—നമ്മുടെ നിറുഹാജനക്ക് മറന്നാൽ കാലതന്നു പത്തുനാഴിക ചുല്യദേവാരം ദ്രോഹിന്മാന്ത്രിക്കെയ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. അതിനിടക്ക് അവാന്റെ അവസ്ഥാനുബന്ധമന്ത്രജ്ഞാലവും കൈകേൾവാടിച്ചുകൊംക്ക. കൊലാലിച്ചുടക്ക മുതലായതെല്ലാം കഴിഞ്ഞു തെയ്യാറായി കൈകൈളിക്കു. അതാണവൻറെ എടുപ്പിക്കാംപിതയാറു യുടെ അതിന്തി. താൻ ഈപ്പോരം പ്രോജെക്റ്റാള്ള. എന്നാം പറഞ്ഞ് കൊത്തുവാളെ അരയച്ചു.

“ഹാ! ഒദ്ദേശേ! അ ദണ്ഡുനാം തെങ്ങിനുക്കല്ലാവ കും മാപ്പു തന്നേനേമേ! ഇതാണ് ലോകഗതി. ചിലർ മുൻപു തത്തിക്കളെ കൈണം” ഉന്നതാ പ്രാവിക്കയും മാറ്റ ചിലർ സദ്ധുതതിക്കളെ കൈണു “ അധിവച്ചിക്കയും ചെയ്യുന്നു,

ചില വീരമാർ തങ്ങളുടെ അപരാധങ്ങളെ കുറവുള്ള പരി അവിക്കാതെ കഴിക്കുന്നു. അതുകൂം സംക്രമിപ്പിലുണ്ട് വർ തങ്ങളുടെ പരിചയകരവു നികിത്തം എത്രതെന്തെ കുറയ്ക്കാനോ തന്നെ ദണ്ഡിതരായിത്തീരുന്നു.” എന്ന മന്ത്രം ഇച്ചൻ എത്തുന്നതമായും ചുരിച്ചു.

അതിനാദേശം അന്ന തന്നെ പലതരം എത്തവലാതി കളിം കേട്ട് ശ്രദ്ധവമേറിയ കുറങ്ങമില്ലോം റാജ്യപു തിനിയിരായ നവീന്നതനെ പിഡി ചുറ്റു, ദേഹം ഭാഗമുള്ള റ്റായവിചരംമല്ലോം മന്ത്രാട്ടക്ഷേന ഏല്പിച്ചു താൻ എ സ്ഥാനം വിട്ടുപോയി. മന്ത്രാട്ടക്ഷേനാക്കട്ടെ തന്റെ പതിവിന്പടിക്കളുള്ള ക്രാന്തിരയോടെ ഭാരോ എത്തവ ലാതികളിം കേട്ടു, അപരാധികളെ മുമ്പിൽവരുത്തി, അവരെ വിചാരണ ചെയ്തു അവരെത്തന്നെ മേലാൽ ന നാകിത്തീക്ഷ്ണവാൻ തരമുള്ളേട്ടതോളം പരിക്ഷിച്ചു, അതിനാതകംതരത്തിലുള്ള ലഘുസ്വിക്ഷയോ, അമ്മവാ ചിലപ്പോറം മേലാൽ അത്തരം അപരാധത്തിന്റെ എത്തവ ത്തന്ത്രിനിടപരിക്കയില്ലെന്നുള്ള ഉടന്പടിയിന്നേൽ മാ പൂതനേയോ, അവക്ക് എക്കു സഹായരാക്കി ചുറ്റുയെ ചു. ചില ചുള്ളികളെ ശ്രീക്ഷീകാതെ വിട്ടുന്നപക്ഷം മാറ്റ പ്രജാപൂന്തരിനു് അതുകൊണ്ടുണ്ടാക്കാവുന്ന സുവാ വിരോധത്തെ വിചാരിച്ചു, അപരാധികളെ ദണ്ഡിപ്പി കാതെ പിടിാൽ അതോടെ കൂടിച്ചു ഒപ്പുന്നതമായിത്തോ നേർക്കാമെന്ന ക്രതിയും, തന്റെ പ്രഥയകാരണമൊതു ക്കി, യമാനുമം പല ശ്രീക്ഷകളിം വിഡിച്ചും, തന്നെ എ പ്പി പ്പിച്ചു പ്രഖ്യാതി ശരിയാംവണ്ണം അനുശ്ചിച്ചു. വിചാരണ

ଏହି ବିଦ୍ୟାରେଖାରୁ କଥିଲାଏ ସମ୍ଭ୍ଲୂପିତିଷ୍ଠିତବ୍ୟାପି
ମାରବିରେତ୍ତିତିଲାଗଣ ସମ୍ଭ୍ଲୂପରେଷ୍ଟ ରେକତମନୀ
ଶୋଭିଗଞ୍ଜକାଳୀଗାଯର ନିର୍ମାଣପ୍ରାଣଜ୍ଞ ରାଜପ୍ରତିନି
ଧିରେ ବିଦ୍ୟାକେଟ୍ ବହିର ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରଦର୍ଶିତିଷ୍ଠିତ.
ମଜ୍ଜା:— ଏଣିକଣ ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ମାଣରେ କରିଛୁ
ଲୋଚିକଣବ୍ୟାପି ଅତିରାଧ ପ୍ରସଙ୍ଗ ତୋଣାଣ.
ଏଣାଲୁ ହୁଣି ଆବତାତ ପ୍ରତିବିଦ୍ୟାରେଖା
କୋତ୍ତବ୍ୟାପି:— ନିର୍ମାଣରେ କରିଗନାଣ.
ମଜ୍ଜାଟ୍:— ଏଣାଲତାବର୍ତ୍ତରୁ ମାଣ୍ୟ. ପଲପ୍ରୋଫିଲ
ତୋଣାଙ୍ଗବ୍ୟାଲେ ଦିନାପାରମ୍ପି କାତଣ୍ୟ. କାହିଁ ଏହି
ପ୍ରୋଫିଲ ରଣ୍ଡାମତ୍ର ତତ୍ତ୍ଵ କାଠାଂ ଚେତ୍ତୁଗଞ୍ଜି
ଅବସର ରାଜକାଳୀଗାୟ. ଏଣିରିକିଲୁ ସାଧୁ ଶୋଭିଗଞ୍ଜକାଳୀ
ଧିରେ କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ ! ହୃଦୀରେ ଅନେକବ୍ୟାପି
ହେଉଥି ଆବସାନିଷ୍ଠିତରେଣୁ ଅନ୍ତରେମଂ ବାହୋଣା
ପରମତ୍ତମକାଣିତାଣ.

ଅନୁଭୂତି ପାଠ VII

ପାଠରମେତ୍ରରଣାବି ଅର୍ଥ ଯମାନାତ୍ମନିଙ୍ଗାମ ଏ
ରମ୍ପକ୍ ବିଶ୍ଵମିଷ୍ଟାଳି ଚେତନାର ତରେଣର ମଣିମତିର
ଅନ୍ତିଲେକ୍ଷଣାଧିତାଣ. ନବମାତ୍ର ତାନିକଣ ସିଦ୍ଧିତ୍ୱ ଜୀବି
କାର ବ୍ୟାହମତିକରଣ ଚିତମାତ୍ର ପିତାମହିତ ପ୍ରତ୍ୟେକି
ତ୍ରୁଟି ଅଲକ୍ଷମିତ୍ରୁ ବିତାନିଷ୍ଠିତାଣ ତତ୍ତ୍ଵ ମଣିରତ୍ନାର୍ଥ
ରାଜ୍ୟାଧିକାରୀଙ୍କ କେଷଗାରୁ କଥିଲାଏ, ପୁରୁତାଧି ଲାଗ
କାହାରୁ ସଲ୍ଲାମିକରମ୍ପକ ଚାତକରେଷକାହିଁଲେବାଣୀର କି
କଣ୍ୟା ପାଠରେ ସେବକଙ୍ଗାରେକାଣ ପିତାତ୍ମିତ୍ରୁ କୋଣେ,
ରାଜ୍ୟରେଣେଷ୍ଟରେଣେ କ୍ଷମିକରିକାଣାର, ଏହିକିମୁଦ୍ରା

സുവശംകവിക്കന്തിനിടയിലാണ്, ഒരു വരിചരികൾ പ്രവേശിച്ച് കൊത്തുവാൻ വന്ന് സമയം പാക്കുവെന്ന് പറഞ്ഞതു്. റാജുകായ്യുമാർക്ക് തന്റെ സുവലോല്പ പത്രം പ്രതിബന്ധമായി തീരുമാവെന്ന്, പാംഗ്‌വ ത്തികളായ മരുപ്പോഗ്യമാക്കി തോനിക്കുതെന നിശ്ചയത്തിനേൽ, ഉടൻതന്നെ അവിടേനിനം എഴുന്നറ്റ് പഴന്നപ്പും സഖ്യരഹവം പൂർണ്ണവേതക്കു് ചെന്ന.

കൊത്തുവാളാക്കട്ട, അപ്പോൾ ഗോവിദ്ദംകുട്ടിയുടെ വധകായ്യുതേക്കരിച്ചുള്ള മനോരാജ്യത്തിലുമായി തന്ന. “അദ്ദേഹം പറഞ്ഞാൽ കേരംകുമാൻ” തീരെ തോനിപ്പി. കുച്ചിം! ആധാളുടെ അപരാധം കൈവല്ലം സ്വന്തപ്രായമാണ്. എത്തു വച്ചുത്തില്ലോ എത്തു കാലത്തിലും ഇന്ത കിറ്റം വന്നപോകുന്നതാണ്. അതിനാവേണ്ടി ഇവൻ മാത്രം മരിക്കേണ്ടിയും വരുന്നു!!” എന്നിങ്ങിനെ തന്നെത്താൻ ചിന്തിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പൂർണ്ണക്കു് നന്ദിപ്പെന്നും എന്തി.

അപ്പുറ്റും കണ്ണ ഉടൻ ചെങ്ങുണ്ണ ആചാരോപ ചാരണ്ണരം കഴിഞ്ഞതിനേരേയോ,

പാ. ന.:—കൊത്തുവാൻ എന്നാണിപ്പോൾ വന്നതു്? വല്ല പ്രത്യേക കാരണവുമാണെന്നിട്ടോ?

കൊത്തു:—അവിടുത്തെ ഇച്ചും ഗോവിദ്ദംകുട്ടിയെ മറി നാം തന്ന നിലപാതക്കുമന്നാണോ?

പാ. ന.:—അതേ എന്ന് തോൻ തന്നോടു് പറകയുണ്ടായില്ലോ? അതിനാളുള്ള കല്പനയും കാട്ടിയില്ലോ? പാനേ എന്നിനു വിശ്വാസം അതു ചോദിക്കുന്നോ?

കൊത്തു:—വിനീട് ഞാൻ അല്ലോ പ്രതിയായി സാമ്പാം കാണിച്ചുവെന്ന് വരേണ്ടെന്ന് കയറ്റി. പവപ്പോ മും പവ മഹാസാന്താം വധം കഴിഞ്ഞതിനാദേശം, താങ്കളുടെ ദണ്ഡത്തോടിച്ചു പരമ്പരയച്ചതായി ഞാൻ കണ്ടിട്ടുവെന്നുവിജയിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധാലുഭാഗം കുറഞ്ഞ ഇവിട്ടുന്ന് ക്ഷമിക്കുമാരാക്കും!

പാ. നഃ—എന്നാൽ പോരെയ്യോളിച്ചി. ഇതെന്നുറ വിധിയാണ്. അതിനുറ ഓരം ഞാനോടു. തന്നു തന്നുറ തുമന്നുശ്ശിക്കു. അബ്ലൈസിൽ ഉദ്ധോശം വേണ്ടുന്ന വെച്ചുള്ളി. എന്നാൽ തന്നു ചീവാക്കിത്തുറാം.

കൊത്തുവാരം:—ഒരുപുരുഷിൽ ഇവിട്ടുന്ന് ക്ഷമിക്കും. അതു ഗഭിണിയായ കാണ്ടിലക്ഷ്മിയെ എന്തു ചെയ്യുന്ന മെന്ന കല്പിച്ചാലും.

പാ. നഃ—ശവരെ മരാരാമിടത്തേക്കു വേഗം മററി താമസിപ്പിച്ചുകൊള്ളുക.

ഇതിനിടയിൽ ഒരു രാജ്യത്രുപ്പ് വന്ന് “ദണ്ഡാശയിലും വിധിക്കുപ്പുകവുന്നു സോദരിയായ ഒരവർഡും താ, പട്ടികൾ വന്ന് മുഖം കാണിക്കാൻ സമയം പാത്രത്തില്ലെന്ന്” എന്നറിയിച്ചു.

പാ. നഃ—ശവന്ന് ഒരു സോദരിയുണ്ടോ?

കൊത്തു:—ഉണ്ട് അങ്ങെന്നും! വളരെ ഉർക്കിച്ചുസ്ഥാവയും ശവത്തിനുകൂടിയാണുവർഡി. ഈതാ ഒരു മണ്ഡലം മേഖലപ്പാനായി നോൽന്തുവെയ്യും എടുത്ത് തുടങ്ങിട്ടില്ലെങ്കിൽ ശവത്തു തുടങ്ങുവാനെല്ലാം ചുറ്റുടായി എന്ന കേള്ക്കിയാണ്.

“എന്നാൽ അവളോട് ഇങ്ങോട്” വരുവാൻ പറയുക, ”എന്ന് ഭത്രനോട് “മരറ പ്രാഥിചാരിസിയെ ഇന്നത്തെന്ന താൻ സ്ഥലം മാറ്റുണ്ട്. അവിംഗൾ അത്രുവശമായിട്ടിള്ളിവയല്ലാതെ അന്നുംയക്കായ സുവിശേഷങ്ങളും അന്നവദിക്കുതു്. അതിന് പ്രത്രുകൾ കല്പനകൊട്ടകൾ” എന്ന് കൊത്തുവാളോടോട് അജ്ഞാവിച്ചു കുഴിപ്പെട്ടോഴുകൾ കേശവൻ നായരാം നയിക്കപ്പെട്ട ഇടിശ്ശേരിയിൽ കാണായി.

കൊത്തുവാർ ഉടനെ യാത്രചോദിച്ചുപോർ അല്ലോ കഴിഞ്ഞു പോകാമെന്നും നമ്പി കല്പിച്ചു.

നന്ദിവിധായി, ബലുക്കിന്തള്ളധായി, തന്റെ മുഖ്യസാദരന്റെ പ്രാണമാത്രകാംക്ഷിസിധായി, വല്ല ക്ഷേത്രസന്നിധിയിലേക്കും ചെല്ലുന്നോരിം ഇംഗ്ലീഷ് വിനയാദരാവങ്ങളോടോടെ, അതു അങ്ങനെത്തിലെത്തിയ മനോഹര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉടൻ, പാറ നമ്പി രാജും ഒരു ക്ഷേത്ര തന്മുഖന്റെ ഗാംഭീര്യവാസല്പ്പങ്ങളെ നടച്ചു”, “ഇങ്ങോട്” വരാം. ദയപ്പേരേണ്ടും നീ വന്ന കാഞ്ഞം കി, ”എന്നായി പ്രഭ്രംബെഴു.

ഇടിശ്ശേരി:—ഞാൻ ഇവിടിനെ സന്നിധാനത്തിലേക്കു വരുന്ന ഒരു സങ്കടക്കാരിധാന്. അവിട്ടന് ദയവും ചെരുവും സങ്കടം കേൾക്കണം.

പാ. നഃ:—ശ്രൂവാളി, എന്താണ് നിന്റെ സങ്കടം?

ഇടിശ്ശേരി:—നാമമാത്രാനുവാനത്താൽത്തന്നെ ഞാൻ നടക്കുന്നതും, ഞാൻ ലോകത്തിൽവെച്ചു് അത്രയിക്കം വെച്ചുക്കുന്നതും, നീതിയുടെ കരിനതരമായ ദണ്ഡനി

പാതയിൽനിന്ന് രിക്കലും ഒരിച്ചുടാതെതന്നു്
തൊന്തരിലുംപുട്ടുന്നതും, അതു ഒരു ദിജ്ഞിമംഗളതും
കുറഞ്ഞ കാലത്തും തൊൻ അതിനെ സാധുകരിച്ച് വാദി
ക്കുന്നതുമല്ല. എന്നാൽ, എന്നിക്കിപ്പോഴതു് വേണ്ടിവ
നിരിക്കുന്നു. രിക്കലും തൊൻ അതിനെ നീതികമിപ്പാ
ൻ തുറിയുന്നതുമല്ല. എങ്കിലും തൊൻ ആത്മിന നിഃ്ബന്ധ
ശുഭായിത്തിന്നിരിക്കയാൽ, എൻ്റെ മുദ്ദയം ഇപ്പോൾ
ഒരു വേണ്ടെങ്ങനെ വേണ്ടെങ്ങനെള്ളു ഒരു പ്രാഥ്മകാളി
യായിപ്പരിശീലിച്ചിരിക്കുന്നു.

പാ. ന്.—ഈരും; കാഞ്ഞം ?

ഇട്ടിന്തു്.—എൻ്റെ ഒരു സോദരൻ മരണാരിക്കഷണം വിലി
ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ തൊന്തരിപ്പിതോട് പ്രാത്മി
ക്കുന്നത്' മരണാരിക്ക അഡ്വൈതാനിന്റെ അപരാധത്തി
നാക്കി, എൻ്റെസോദരനെ ചീരാക്കേണമെന്നുണ്ട്.

ഈതു് കേള്ളംകൊണ്ട് നിന്നിരുന്ന കൊത്തുവാരം അം
ഖ്യാതംനിന്ന് “ഇദ്ദേഹത്തെ ഇളിക്കവാനുള്ള ഒക്തി ഒരെ
വം ഇവർക്ക് കൊടുക്കേണമെ” എന്ന് പ്രാത്മിച്ച്. അ
വഴിട്ട് പ്രാത്മനാദ്ദേശത്തെ ഗ്രഹിച്ചു .

പാ. ന്.—എന്നാൻ ചരിച്ചുന്നതു് ? ക്രാന്തേ നിലമോ
ചു് തല്ലൂത്താവിനെ ഒഴിച്ചുവിട്ടുകയോ ? ഇതെന്നുകമി!
എല്ലാ കാരാവും ചെയ്യാപ്പെട്ടുന്നതിന്റെ മുമ്പുതന്നെ വ
ശ്വാശാശ്വാശം. നമ്മുടെ നവീനങ്ങളും, ക്രാന്തിനു് വാ
ധിച്ച റിക്ഷകൾ നിലവിലിരിക്കു, തല്ലൂത്താക്കരം നി
സ്വാധം ചോഡാനിടയാക്കിയാൽ, അതോടെ പരിഹാര
സംശ്ലിഷ്ട ചാത്രശാഖാളിയെക്കുള്ളൂ.

“നൃായുമെങ്കിലും നൗതികപിന്നമായനീതിയാണ്” ഇവിടുത്തെ. ഇവിടുന്ന് കനിഞ്ഞ് മാപ്പുതളിത്തു പക്ഷം എൻ്റെസാദരൻറെ കമകഴിഞ്ഞു! എന്ന് ഇല്ലോംഗാഡേശാം ഒരു ഉച്ചരിച്ച ശോഖയായി ഇടിഞ്ഞിരേവി അവിടെനിന്നാം യോകാൻ ചുറ്റപ്പെട്ടിരുന്നു കേണവൻ നായർ സ്വകാർമ്മായി “ഇങ്ങിനെ വിച്ഛക്കാട്ടക്കയറ്റു. എന്നിൽ അദ്ദേഹ കൂത്തെന്ന ചെല്ലു. നൊക്കുടി കനിഞ്ഞു പറയു. കാണ്ടാൽ ചോദിക്കുവിട്ടു അന്നൈബന്ധക്കാതെ അദ്ദേഹാട്ടക്കിങ്ങാട്ടം ചാൽത്തുന്നമസ്തുരിക്കു. നീയെതാരു മഹാത്മാപ്പുതിയാണ്. നീരെന്തെ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായതും വല്ലിടത്തും ചെന്ന ഒരിക്കൽ മുറുക്കാൻ ചോദിക്കുന്നതു പോലെ, വായു, നിവാർത്തി “ഇല്ലോ ചെല്ലു” എന്ന മന്ത്രിച്ചു മുന്നോട്ടു ചെന്നു, ഇടി:—അദ്ദേഹം മരിക്കയല്ലോതെ നിപുണത്തിയില്ലയോ? പാ. നഃ:—ഹോധുവതി! ഒരു നിപുണത്തിയുമില്ല.

ഇടിഞ്ഞി:—ഉഥു്. അവിടേക്കു മാപ്പുക്കാട്ടപ്പാൻ ശക്തിയുണ്ടെന്ന എന്നിക്കരിയാം. അഭ്യന്തരാന്തര കാരണം, അതിൽ കൈവത്തിനാം മനസ്സുകൾം ധാരണാണം വ്രസന്നിപ്പാനമില്ല.

പാ. നഃ:—തൊന്തൊമിക്കലും ചെയ്യുവില്ല.

ഇടിഞ്ഞി:—എങ്കിലും അവിടേക്കു വേണമെങ്കിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യാമോ?

പാ. നഃ:—നോക്കും. തൊൻ ചെയ്യാത്തതു് എന്നിങ്കും വയ്ക്കാത്താണു്.

ഇടിഞ്ഞി:—എന്നാൽ അവിടുന്നഞ്ചിനൊചെയ്യുന്നവക്കും ശിരതു്

ഈ ലോകത്തോടും അവിട്ടതെ സ്ഥാനത്തോടും യാ തൊരചരാധരമാകുന്നതല്ലപ്പോ. എൻറീജേ, ശുണ്ണറ സങ്കടത്തിൽ എന്റെ ഗ്രേച്ചോവെ അവിട്ടതെ ഫൂദയ വും അലിയുമായിതന്നെവക്കിൽ എത്ര നന്നായിതന്നു! പാ. ന.:—വിധിക്കാലപ്രേസ്ത്വപ്രോഗ്രാംപ്രോഗ്രാംകാലവുംവെവക്കി. ഇട്ടി:—കാലം വെക്കിയെന്നാണ് എന്തിനു! അതു രഹിക്ക ലുഡില്ല. തൊന്തരാരിക്കലോന്നാചുരിച്ചുപോയാൽ അത് എനിക്ക് മടക്കിവിളിക്കാം. ഇവിട്ടെന്നാന്നായരിക്കുണ്ട്. മഹാഭാക്തജീ സർവ്വവിധമായ അധികാരങ്ങൾക്കും, രാജാവിന്റെ കിരിടത്തിനും, രാജാധിരാജാവിന്റെവകോ ലിനും, സേനാധിപവിന്റെ വാളിനും, ദ്രുതാധിപതി യുദ്ധ നാരാചത്തിനും, കാരഞ്ഞമാകുന്ന മഹാഘ്രന തൊട്ട് കൂടാതെപക്ഷം യാതൊരു ദോഢയുമില്ല. എൻറീജേ, ശുണ്ണറ സ്ഥാനത്ത് അങ്കും, അങ്ങയുടെ സ്ഥാനത്ത് അദ്ദേഹവും ശ്രദ്ധിതന്നെവക്കിൽ, അങ്കും ഒരു സമയം നേർവച്ചിക്കിൽ നിന്ന് പ്രതിചലിക്കുമായി തന്നെ. എന്നാൽ എൻറീജേ, ശുണ്ണറ തീർച്ചയായും ഇതു കൂപാഫീനനായി വര്ത്തിക്കയില്ല.

പാ. ന.:—ആവട്ടു, നീ പോരുതും ഒരു കുമതാ!

ഇട്ടി:—എനിക്കവിട്ടതെ അധികാരങ്ങളി സിലബിച്ചും, അവിട്ടനും ഉണ്ടാച്ചിരിക്കുട്ടി ആയും കാണ്ണാൻ തോൻ രേഖപ്പെടുത്താട്ട പ്രാത്മിക്കുന്നു. എന്നാലിപ്പുകാരമാ കുമുഖാം രഹിക്കലുമില്ല. അപ്രോപ്രാം തോൻ ഒരു വായി കുന്നാവ് എവ്വിധമുന്നും വിധിദിശയിൽനെ എങ്ങിനെ ധിരിക്കണമെന്നും ചരണത്ത് തരാമായിതന്നു.

പാ. ന്.—നിങ്ങൾ ഭൂമിയും രാജനീതിയാൽ നണ്യിക്കു
പ്പെട്ടവോയി. നീ ഇന്നുവെറുതെ കണ്ണക്കേഷാം ചെയ്യ
യാണ്.

ഇട്ടി:—ഹാ! കഷ്ടം! കഷ്ടം! നമ്മുള്ളാവക്കം ഉപരിയാ
യി സപ്രസ്ത്വത്തിലിരിക്കുന്ന ആ നൃാധാധിപതി അങ്ങേ
യുടെ സകല പ്രവൃത്തികളേയും സൂക്ഷ്മമാനം ചെയ്യു
ന്തെ കംന വിധി വിധിക്കുന്നതായാലോ! അതോന്നാ
ലോചിക്കു! എന്നാൽ ഒരു താനേ അങ്ങയുടെ ജിമ്പാ
മാർക്കുമായി ഒഴുകിക്കൊള്ളും.

പാ. ന്.—മെ സുദാരി, നീ ഇതുകേട്ട് ഭൂപിപ്പെട്ടുകൊ
ംക. ദോന്തി, ഇവിടുതൽ രാജനീതിയാണ് നിങ്ങൾ
ഭൂമിയെന്ന നിലപഠിക്കുന്നത്. അവരുടെ ബന്ധുവാ
യാളും സോദരന്നായാളും മകന്നായാൽ പോലും ഈ
തുതന്നും ഫലം. അവൻ മറിന്നാൽ കരിക്കും.

ഇട്ടി:—മറിന്നാക്കും അത് വളിരുവോടുന്നവെണ്ണുവി
പ്പോയി! അല്ലെങ്കിലും കഴിയുന്ന കാലാപൂക്കാരന്നർക്കും
തുക്കിട്ടിയ മുഗ്ഗങ്ങൾക്കും, ബലി ചെയ്യാനാഴിത്തിട്ട
അട്ട്, കോഴി മുതലായവക്കു തുടിയും, ചാല പ്രത്രേക
ദിവസങ്ങളിലേ വയം നടക്കുമാറുള്ളൂ. ഉത്തുപ്പള്ളിവി
എന്തിമാനിക്കുന്ന ഇതു മനസ്സുപ്പാണി അതുകൂം ത്രിവാ
സത്തിനു അനുപ്പന്നാണോ? എൻ്റെ കഹാനായ
സപാമിയല്ലായോ? അങ്ങനും വിചിത്ര നോക്ക. ഇതേ
അപരാധത്തിനു മുമ്പു എത്രയേറു കിലുക്കിപ്പെട്ടിട്ടു
ണ്ടോ? അപരാധികളായി എത്രയോ ചേർ ഉണ്ടായി
കുണ്ടോ.

രീക്ഷാവർഗ്ഗങ്ങൾ അല്പുറത്ത് നിന്നുകൊണ്ട് “അംഗി ക്കിവെച്ചരയു” എന്ന ക്കൈക്കൊണ്ട് അല്ലോക്കാട്ടി.
 പാ. ന. —രാജൻനിൽ ഉറങ്ങിട്ടുണ്ടായിരുന്നവേഴ്സിലും മരി
 ശ്രീട്ടണ്ഡായിരുന്നില്ല. അതു അല്ലോ ചെയ്യു അപരാധിയിൽ
 നേരു അതിനുള്ളിൽ രീക്ഷാ അന്വേച്ചിച്ചിരുന്നവേഴ്സിൽ,
 രണ്ടാമത്തൊരും അതതാന്നാവത്തില്ലോട് മുതിരുക്കയി
 സ്ഥായിരുന്നു. ഇപ്പോഴിതാ, നിൽക്കുളമുന്ന് അവരാ
 ദിക്കള്ളിടെ കണക്കെടുത്തുതുടങ്ങുന്നു. എന്നാൽ അപ്പു
 ത്രക്ഷം സുലുഹമായി കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്ന മഹിനോട്ട്
 ക്കാരംപോലെ, ഇന്നതിനിൽ ഇതുയുണ്ട്; ഇന്തി
 ഇതുവരുന്നും; ഇതുപുകൾ; ഇതുകാജ്ഞം; എന്നം
 മറ്റും അപ്പുത്രക്ഷം കണക്കാക്കാൻ നില്കുത്തെ,
 നിൽ, അതതരം അപരാധങ്ങളിടെ അവത്തനമേ നി
 ഹനിക്കാറും, അവ ഉണ്ടായവഴിരുത്തുന്ന നാലോളി
 ക്കുന്നതുമാണ്.

ഇടി:—എന്നാലും, അവിട്ടും ഇത് സംഗതിയിൽ അല്ലോ
 ദയക്കാണിക്കാൻ ശ്രാവം കനിഞ്ഞപ്പേക്ഷിക്കുന്നു.

പാ. ന. —ശ്രാവം നിയമപ്രകാരമുള്ള വിധികളിൽനിന്ന്
 ലാണ് അതുയിക്കു ദയക്കാണിക്കുന്നത്. കാരണം,
 എന്നിക്കരിക്കാതെവരിലും ശ്രാവം ദയക്കാണിക്കുന്നു. അ
 ലൈജിൽ അദ്ദണ്ഡായിരുന്നായ ഒരു അപരാധി അവരെ
 ദയില്ലാം ഉപദേശിക്കും. തന്റെ അപരാധത്തെ അവ
 രിലേഷ്യാം പരത്തുകയും ചെയ്യും. ഒരു മഹാപരാധി
 അവന്റെ ക്കറത്തിനുള്ളിൽ രീക്ഷാ അന്വേച്ചിച്ചുകഴി
 മുത്താൽ ഒരു ചുനരാവത്തന്നത്തിന് സംഗതിവരായു

യാൽ ദോന്നവനും മുമ്പന്തനെ ചെയ്യുണ്ട്. അതിനു കു വേദി തുച്ഛിപ്പുകിരിക്കു. വേദിയുടെ ജ്ഞാജ്ഞൻ നി തുറിക്കാനുംതന്നെ മരിക്കും! അതുകൊണ്ട് അടങ്കി പാത്രക്കുകളിലേക്കു.

ഇടി:— ശവിച്ചനാണ് ഇങ്ങിനത്തെ ഒരു ശൈക്ഷി ദന്നാമ താഴി നഷ്ടന്തും ജ്ഞാജ്ഞനാണ് അത് ദന്നാമതായി അന്വേഷിക്കുന്നതും. ഹാ! ഒരു രാക്ഷസന്റെ ബലം ഉ ണ്ഡാക്കന്നത് എത്രയോ ആശാസ്പദാശങ്കിലും, ഒരു രാക്ഷസന്റെപ്പോലെ അത് ഉച്ചയാഗിക്കുന്നത് അധികാരപ്രമത്തതയാണ്.

കേ. നാ:— (പത്രക്കു ഇടിച്ചിരിയോട്) ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞ ത് വളരുകാഞ്ഞമാണ്. അങ്ങിനെപറയു.

ഇടി:— ഈ ഭൂമിയിലെ മനഃശ്രൂക്ക് ഇന്ത്യയ്ക്കിപാതമാക്ക നീ ഇടിവെമ്പണ്ഡാക്കവാൻ കഴിഞ്ഞിത്തന്നെവക്കിൽ, പി ണ ആക്കാരം സർവ്വാ ശ്രദ്ധയുടെയിൽനിന്തമായിര നീ. എന്നാൽ എത്ര എളിയ അധികാരംമുണ്ട് ത ന്റെ സ്വപ്നക്കത്തിൽ ഇടിവെമ്പണ്ഡാക്കിക്കൊണ്ടേ ഇ രിക്കുന്നതായാരിക്കും. ദൈവികമായ ഇടിവെമ്പാക്കട്ട, തന്റെ ദ്രുതവെള്ളുത നിപാതംകൊണ്ട്, പിരണ്ടും തലോട്ടന മഹാസ്തമയുക്കുണ്ടത്തയോ, സാലത്തെ വെയ്യോ, അല്ലാതെ വല്ല കാലിത്തിനടിയിലും ആണ്ട കിടന്ന് പരിലസിക്കുന്ന താമരപ്പുവിനെയോ ആവ ലിനേയോ പിളിന് കത്തിച്ചുകൂട്ടാറില്ല. എന്നാൽ ഈ അഫക്കാരിയായ മനഃജ്ഞനാകട്ട. തനിക്ക് അല്ല മായിസിലും അധികാരപ്രമത്തതകൊണ്ട് വിശ്വ

നെയ്യും കരയിക്കുമാം, കാവിജായന മദകതന്നോം പുണികദംബളം, പിംബചലസ്സും അതു കുപിരെ പ്ലൂബേല, എന്തെല്ലാം വിത്തസാഹസ്രാം കാട്ടി തന്റെ സഹജിവിരെ മട്ടിക്കുണ്ട!

ഇട്ടിന്തിനീഡേവിയുടെ വാചഗൈ ഭവം കേട്ട ഉടൻ കേണ്ട വന്നനായർ, “അതെ അങ്ങിനെതന്നെ പറയു. അഞ്ചോട്ട് ചെല്ലു” എന്ന് അംഗ്രൂം കാണിക്കയും, കൊത്തുവാർം “രാജപ്രതിനിധിയെ വൻികരിപ്പാൻ ഉള്ള ശേഷി ഈ ചെണ്ടതയ്ക്കിനു” ഉണ്ടാകേണ്ടുമെന്ന് എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്തു.

അവർം പിന്നും ത്രക്കം:— “നമുക്കു നമ്മുടെ സോദര നെ നമ്മുടെ മാനദണ്ഡംകൊണ്ട് അള്ളന്നില്ലെന്നില്ലെന്ന് കുടാ. മഹാമാർ ദേവമാരെക്കറിച്ചും അപദഹസിക്കുമാറുണ്ട്. അവരിൽ അത് ഒപ്പുവാക്കുവും എന്നാൽ എല്ലിനു വർ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നപക്ഷം അവരിൽ അത് ഇന്ത്യപരമാന്ത്രിക്കുമായി ഗാനിക്കപ്പെട്ടുന്നതാണ്.”

കേ. നാ:— (സപ്രകാർഥം) അങ്ങിനെ പറയു. പറഞ്ഞത് കാർത്തുമാൻ. കാട്ടി, നിതേന്തണാ.

ഇട്ടി:— തൃപ്പാന്തമായി ഒരു പടനായകന്റെ വെറും കോപാഖണം ഒരു ടെന്ററു വായിൽനിന്നു ചുറപ്പെട്ടുകാൽ അത് അക്കഷത്തുമായ ഒരു ധിക്കുതി വചനമായി തനിയുന്നതാണ്.

കേ. നാ:— (ഇട്ടിന്തിനീഡേവിയോട് സപ്രകാർഥം) ഇത് നിന്ന് ക്കാരെങ്കിലും പറഞ്ഞുകേട്ട തൊന്തിയതാണോ? ഇന്നു യുംപറയു.

പാ. ന്.—അവതിരെയ്ക്കിനാണ് ഇൻ വകുത്തതു പ്രജനാനാശം റം എൻറു മേൽ വച്ചിക്കുന്നത്?

ഇട്ടി:—കാരണം. അധികാരസ്ഥമാർ മരുള്ളവരെപ്പോൾ ലെതാന്ന അവബലം പ്രയോഗിച്ചാലും തങ്ങളുടെ ദിർപ്പത്തിരെയുള്ളിട്ടുണ്ടോ എന്ന അവരുടെ ഒക്ക് വശംതരണ ഉണ്ടോ. അങ്ങയുടെ ഫുഡയ കവാടത്തെത്തു നേരുറാക്ക. എന്നിട്ട് ചോദിക്ക, എൻറു ജ്ഞാപ്യമെൻറു കാറ്റത്തെപ്പോലെ വല്ലതും അങ്ങയുടെ ഫുഡയത്തിന്നാണിയാമോ എന്ന്. എന്നിട്ട് അങ്ങിനത്തെ പ്രക്രതിസിലുമായ ഭോഷണത്തിന്റെ വല്ല ലാഞ്ചേറായും ജ്ഞാപ്യമെൻറു തുപോലെ ഉള്ളതായാ അവിടം സമ്മതിക്കുന്നവക്കും എൻറു ജ്ഞാപ്യമെൻറു ജീവഹാനി വരുത്തുന്ന ഒരു ശബ്ദം അങ്ങയുടെ നാക്ക് ഉച്ചരിക്കാതിരിക്കുക്കു.

പാ. ന്.—(ആത്മഹത്യ) ഇവർ ചരയുന്നത് കാര്യമാണ്. ഇങ്ങിനത്തെ സംഗതികളാണ് എൻറു ഇന്ത്രിയങ്ങളും സർവ്വഭാ അക്കഷം ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. (പ്രകാശം) അക്കട്ടേ വേതിവേബാജ്ഞാ പിള്ളക്കു.

ഇട്ടി:—ഈന്തനായ പ്രഭോ! ഒന്ന് ഇങ്ങോട്ടിരിഞ്ഞു എന്ന ഒരു ചരയുന്നത് മുഴവന്ന് ആലുംകൂ.

പാ. ന്.—ശുച്ചു. എന്നാലോചിക്കാം. അവതിനാല്ലെങ്കിൽ ഒരിക്കൽ തുടി ഇങ്ങജാട്ടി വരു.

ഇട്ടി:—ഈതു കേരംക്കാം. എന്നാൽ അങ്ങിട്ടു എന്ന് പ്രതിഫലം തരാമെന്ന കേരിക്കാം. അങ്ങ് ദയാലിലന്നല്ലയോ? തിരിഞ്ഞുവോകാതെ ഇത് തുടി ചെവിക്കൊള്ളു.

പാ. ന്.—എന്ത്! എന്നിക്കു പ്രതിഫലം തിരിക്കാലും

ഇടി:— അതെ! തരികയല്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തെ ക്ഷാണ്ടുത് യവിക്കാം. എൻ്റെ പ്രതിമലം, കല്പിന്മേൽ ഉത്തു നോക്കി, മാറിന്തെ തുട്ടതലോ, കാറ്റലോ അസാസരി ആ വില നില്ക്കുകയിക്കുന്ന സുവർണ്ണനാഞ്ചാംപാക്കു ണ്ണാ, വെളും കണ്ണുചും കൊണ്ടുമാത്രം താഴ്ത്തിയെല്ലാ ഉ യത്തിയെല്ലാ, ശ്രവഞ്ഞക്കായെട ആധിക്കൃത്തിനന്നും ആ വിലമതിക്കുന്ന രതാജ്ഞക്കുള്ളേണ്ണാ ഉണ്ണാക്കിയ തല്ല. എന്നാൽ ചുലരാൻ എഴുന്നാഴിക്കു ചുന്നായി കൂളിച്ചു ത്രാദിവാദത്തിൽനിന്നു ഏമൊക്കമായ ധാരാ ത ചിന്തയുംതുടരുതെന്നിട്ടുള്ള ഭക്തിപരമായി ശ്രദ്ധ ത്വാദാരവിന്നാജ്ഞയിൽ വേദത്തുദയാത്മം അപ്പിക്കുന്ന • പ്രാർത്ഥനാവാണിക്കുള്ളെങ്കുള്ള വയാണ്.

പാ. നഃ— ശ്രവഞ്ഞ. നാജ്ഞ നഞ്ചുടെ അട്ടഞ്ഞേതക്കുവരു. കേശവൻനായർ “ശാത്രുമതി; ചൊരുംജീളി. ഇന്നിനാ ചേണ്ടാ!” എന്നാംഗ്രഹം കാണിച്ചു.

ഇടി:— ദൈവം അംബ സുവമാവബ്രംംഗ പരിചാലിക്കുട്ട. പാ. നഃ— (സ്പർശം) ഇവക്ക് പ്രാത്മനക്കാണ്ണാ നാം ഇളിക്കാത്ത ദോന്തിനാ ഇവച്ചിക്കാക്കിക്ക്രമ്പു കുന്ന.

ഇടി:— (പോകാൻചുറപ്പുട്ട് തിരിഞ്ഞനിന്) നാജ്ഞ എന്തു സമയത്താണാവോ ഇവിടുത്തെക്കുവസരം?

പാ. നഃ— ഉച്ചക്കുന്ന് എപ്പോഴം.

“എന്നാലഞ്ചിനയാവട്ടു” എന്ന പറഞ്ഞ് ഇടിച്ചി രിക്കട്ടി കേശവൻനായരോടുംതുടി യാത്രയായി. വേറു ഉദ്ദേശ്യംനിന്നും ചില കാര്യങ്ങളും തുടി പറഞ്ഞ്

കൊത്തുവാളും പിരിഞ്ഞു. രാജപ്രതിനിധി താൻ തനി യേഹായപ്പോറം ഇങ്ങിനെ ഓരോ മനോരാളും ചിന്തിച്ച് കൊണ്ട ഇങ്ങനെ സസ്യരക്ഷാക്കി.

“ശവളാർ—ശവളാട വിനയാദിസർസ്പാദ നൈളാർ—ശല്പ; ശവളാർത്തന്നെ, തോൻ വൾക്കരിതനാ കാന്ന. ഇതെന്തു കമ! ഇതെന്താനും! ഇത് ശവളാട കാറഡോ? എന്നീര കാറഡോ? വൾക്കരിക്കണ്ണതോ വാ പ്ലേട്ടന്തോ അധികം വലിയ ശവരായും? ഹാ! ശവളപ്പുതന്നെ! ശവളാട്ട് വൾക്കരിക്കണ്ണമില്ല. എന്നാൽ, തോന്തരതു, ഇളിവെയിലിൽ കിടന്ന റോസം മുള്ളു ഒ ത്യുതെപ്പോലെ—ശല്പാതെ അതേ വെയിലിൽതന്നേപ രിലസിച്ചല്ലസിക്കുന്ന ചെന്താമരപ്പുചോലയല്ല—യാ തൊത കുത്തേരുവമില്ലാതെ പ്രഭാവുരത്തിൽ കിടക്കു മുളാതെ പിടയുന്നത്! ശ്രീസഹജമായ അചന്തുതയേക്കാ രം ശവതുടെ വിനയാദി സൗഖ്യലില്ല യേറം നമ്മുടെ ഇന്ത്രി യങ്ങൾക്കു ശ്രൂക്കഷ്ടകങ്ങളായിത്തീരുക്കുമോ? മനസ്സു! ചുറം പോക്ക് സ്ഥലങ്ങൾം വേണ്ടുവാളുള്ള പ്ലേട്ടുപ്പോരം ശവിടെ യെങ്കും സൃഷ്ടിക്കാതെ, ചുന്നുകേശത്രജൈളപ്പും നാഡി പ്ലിച്ച് ശവിടെതന്നെ നമ്മുടെ പാപമീജത്തെ വിത മേളുമോ! നീ ശ്രൂരാണോ? ശവളക്കിൽ നീ എന്തുചെയ്യുന്നോ? ശവളിതു സഞ്ചരണസവന്ധായത്രകൊണ്ടാണോ നീ ശവളേ അധികമായി കാംക്ഷിക്കണ്ണതോ? അരുട്ടു, ശവളാട ടേ സോഡരും ജീവിച്ചുകൊള്ളുട്ടു. നൃാധാരിപ്പനാർത്ത നെ ചെഞ്ഞുകൂട്ടിന്നും മതിയേബാറം ചോരന്നാക്ക

നിങ്കളുടെ പാതകങ്ങൾക്ക് മാത്രക സിലഡിച്ചുവയ്ക്കോ ! എന്ന് ? അവരിൽ ഇനിയും സംസാരിക്കണമെന്ന് കേരിംപുംഗം അവരെ എൻ്റെ നേതൃത്വാർക്കുന്നതു കാരണം എന്ന് മനം ആറുമുപ്പാനുന്ന് കാരണം എന്ന് കാരിജ്ഞവ തീരു അഭിനിവേശമോ ? തൊനിതൊക്കെ സ്ഥാപ്തം കാരിക്കയാണോ ? ഹാ ! ഇബ്ലക്കാരനായ കന്ദപ്പാരൻ, ഒരു സന്ധാസി മഹ്യരത്നപ്പിടിക്കവാൻ മറ്റൊരു സന്ധാസി നീ ബള്ളിരാത്രെ തന്റെ ചുണ്ടിലിനേൽ കോക്കണ ! സർസപ്പാവരത്രെ അഭിനന്ദിക്കു എന്ന വ്യാഖ്യന കുന്നുയ ത്രിലേക്കാക്കിക്കണ വിദ്രഘയരു എററവും ദയപ്പേരേതു . അധികം തന്ത്രങ്ങൾക്കരവും അതുതനെ . ആ ത്രിസിലഡവും അഭ്യസിലഡവും ആയ ഉദയവൻികര സംശാനവിജയത്തെ കൊണ്ടും യാതൊരു വേശ്രജ്ഞം ഇതി കുക്കിഴിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും എന്ന വാഗ്മാനക്കവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല . എന്നാൽ, ഇത് പരിപാവനസപ്പാവയാ ക്കെട്ടി, എന്ന തീരെ കീഴടക്കിക്കുഴിത്തു . ഇതുവരെ എ രേപ്പാഴം ചുത്തുനൂർ കാമലോലുചന്നരായി കാണാൻവോ ശോകയും തൊൻ ചുണ്ടിരിക്കൊമ്പകയും, ഇവരെങ്കിനെ വശിക്രൂതരായെന്നും തഹപ്പുടക്കയും ചെയ്തിരുന്നോ ! ആ തൊനം ! ഹാ ! ”

അദ്ധ്യായം VIII

വിപ്രാന്തമനാൽ സർത്തിനനാകിയ മഹാരാജാവും, തിനാംപുതി വേഷച്ഛന്നനായി പ്രയാണം ചെയ്ത്, തന്റെ പ്രജകളുടെ അററക്കിടിനാലും അനൈപ്പിച്ചുവയ്ക്കും, തു

നേര ശ്രദ്ധം കണ്ണാലവിഹാൻ വയ്ക്കാതിരിപ്പാനും, എന്നും
അംഗവികസിച്ചും പ്രവേശം നിശ്ചയാസം സിദ്ധിപ്പും
നമുക്കുന്നതായ ഒരു വൈവാഹിക്കുട്ടിയെ വേഷമെടുത്താണ്
അവിട്ടൻ “വക്കൽ മുഴുവനും, കേഷത്രാന്താന്തരിലും, ഓ
ളക്കാവിലും, ഉള്ളടപ്പരകളിലും, രാജവിമികളിലും കോ
വിലകംവക്ക ഗ്രാച്ചുരങ്ങളിലും എന്നാവേണ്ട നാലുബാൽക്കി
“ശ്രദ്ധമന്നരഹസ്യം അഞ്ചാടിപ്പുണ്ടാ”ക്കുന്ന സകല സ്ഥല
ഔളിലും സപ്താംഗംസഖവരിച്ച്, ചലത്തൊക്കിസംഭാഷണം
ചെയ്യും വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തിയും, അർവ്വിടവിടെ
നടക്കുന്ന പല രഹസ്യ വത്തമാനങ്ങളും അറിഞ്ഞുവരു
ന്നത്. ഇങ്ങിനെ അവിട്ടൻ “നവമാധാരികരിച്ചു വേഷ
പ്രക്രമ്മകൊണ്ടും, അതിൽ വരുത്തിയ തന്ത്രത്തംകും
ണ്ടും, പിരാന്തസനംകൊണ്ടും പണ്ണേം വരാഗമാക്കിച്ചുള്ള വി
വിധസ്ത്രത്തിൽ സംസാരിക്കാവുന്ന കലാപിള്ളകൊണ്ടും
അവിട്ടെന്തെ ബാല്യകാലം മുതൽ കണ്ണ പരിചയിച്ചു
ചുള്ളിവക്കിപ്പാലും യാതൊരു സംശയത്തിനും ഇടയു
ണ്ടായിരുന്ന പരിഞ്ഞാർ പുൽക്കാലങ്ങളിലെ വാഗി
മനങ്ങളേക്കരിച്ചും, മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ പ്രചൂണസ
ശ്വാരങ്ങളേക്കരിച്ചും കേട്ടും വായിച്ചും അറിഞ്ഞിച്ചുള്ളിവ
കൾ ഇതിൽ യാതൊരു അഭ്യർത്ഥമോ, ചുറ്റുമ്പോൾ, അസംഗം
പ്രത്യാജ്ഞയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല.

അന്നു തന്മുഖാന്ത കാശാധ്യവസ്തുവും, ക്രിത്രിമജടാഡ
രവും കൂതാക്കളും അഞ്ചിന്ത, മേലാസകലം നേരുവും പു
ണി, തദ്രാക്ഷമാലുവും, കമണ്ണലുവും ദരിച്ചു് യോഗി
ണ്ണും കയ്യിലേന്തു രാജകീയ കാരാത്രഹത്തിന്നടക്കത്തോടു

ചുവന്ന്. അവിടെ അടക്കായിത്തന്നേ അണ്ണവെൽക്കു കുറഞ്ഞ
മുഹമ്മദ്‌വിചാരിപ്പുത്തോറസ്ഥനായ കൊത്തുവാർഡ് സപ
സ്ഥാനത്തിത്തന്ന് തന്റെ കൂരുങ്ങൾം ദുരക്ക് നടത്തുന്ന
തിൽ ഉത്സുകനായി കാണപ്പെട്ടു. കൊത്തുവാൽക്കു കണ്ണ
ഉടൻ നമ്മുടെ രാജവൈവരായി അല്ലെങ്കുൽക്കുന്നത് നീ
ക്കിക്കൊണ്ടു, “വന്നനം കൊത്തുവാർഡ് ! കൊത്തുവാർഡ്
നേയണ്ണേ ?” എന്ന ചോദിച്ചു.

കൊത്തുവാർഡ്—തെന്തു കൊത്തുവാർഡനേയാണ്. യേ,
സാധ്യാ ! എന്താണ്ണങ്ക് വേണ്ടത് ?

രാജസ്—“നല്ലതുവരട്ടെ. തോന്നെപ്പോഴും ദിനക്കുള്ളേണ്ണ
ണം, ആവശ്യിസ്ഥായം, മുതലായ സമജിവിസേവന
മാർഗ്ഗത്തെ ത്രാട്ടാനടക്കയാണ്. ഇവിടെക്കാരാളമത്തി
ൽ പലവിധപാതകികളും ഉണ്ടായിരിക്കും. അവക്കീഴു
ന്നത്തോ അവത്തെ കൂട്ടുതികളിൽക്കെ ധലമായി ചെടുക്കി
ക്കുത്തിനിന്നതനെ വേണ്ടംവിധാനത്തിലുള്ള രിക്ഷകു
ട്ടിക്കഴിഞ്ഞിക്കും. എന്നാൽമേലാലക്കുക്കിലുംഅവക്ക്
സാഹചര്യപരിപാലനവേദ്യം, ഭവത്തുക്കമകൾ കേൾബ്ദി
ചും മന്ത്രിലിവയത്തി അവത്തെ സങ്കരണക്കെല്ല കഴി
യുന്നതും ലഘുകരിപ്പാണും, മരണാർക്കുക്കുള്ള വിധി
ക്കാപ്പെട്ടവക്ക് മോക്ഷാചായുള്ളവരോച്ചുമായാവിമോ
ഹബ്രെ ക്രിക്കറിപ്പാനുള്ള വഴിയുമാലോചിച്ചു നടക്കു
ക്കുവാണ്. മരണഭാസ്യത്തിനു് മുമ്പായി കൊലപ്പാത
കിക്ക് കുഞ്ഞാംഗ്രംമായ ദേഹത്തിനുള്ള പ്രാഞ്ചണ
പദാത്മശാഖാരെ മുഴുവന്മുട്ടുന്നതിനുക്കാരം അത്രും
വരിമായിട്ടുള്ളത്, അവന്റെ ആത്മാവിശന നിഃ്വി

പട്ടാളിലേക്ക് നയിക്കുന്ന തീരെപാപദേശമിരു, എന്നു തന്റെ രാജ്യസഖയാരത്തിനിടയിൽ കണ്ണടത്തി യ ഓരോ ക്രൈസ്തവമതാചാൽക്കുന്നു അഭിപ്രായം നാഡി ഒരു മഹാരാജാവ് അഭിനന്ദിക്കും, സ്വന്തം ഇംഗ്ലീഷ് സിലബിക്കായി ഗ്രാമവായും രഘവലത്തിൽ ഭേദപ്പോൾ ചുറ്റി ചുട്ട ഒരു ചെഹരാവസ്ഥയും സിലബിക്കായ നമ്മുടെ വഴിയിൽ കണ്ണപ്പോരിം സന്ന്താപിച്ചു. ഗ്രാമമായി കൊരാൻ ഫാസ്റ്റക്ക് മോക്ഷമാദ്ദോപദേശം ചെയ്യോൻ ന മെ അധികാരപ്പെട്ടിരുക്കും, കുർആൻമോദ്ദോഹ സ്ഥാനക്കണ്ട് വിവരമറിയിപ്പോന്നും, വേണ്ടിവന്നാൽ ബോദ്ധപ്പെട്ടതാനമായി തുകയും ധരിച്ചിരുന്നതി തവാഴിതനു തന്നയക്കും ചെയ്തു!!” എന്ന പറഞ്ഞ സംശയപരിഹാരത്തിൽ രാജ്യമുദ്രയായ രാജാംഗളിലെ കാട്ടി കൊത്തുവാളെ ബോദ്ധപ്പെട്ടതി. ഈ വസ്തു കഴിയുന്നതും ദോപ്ത്രമായിരവക്കേണമെന്നും നിശ്ചിയം വന്നാൽ മാത്രമല്ലാതെ ചുംതുചരിയത്തെന്നും, കൊരാ ന്തുത്തിൽ വസിക്കുന്ന സത്രയോധും തനിക്കുപ്പോഴും കാണ്ണാൻമുള്ള അവസരം തന്റെമെന്നും, തന്നെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നുംതന്നു സംശയിക്കുന്നതില്ലെന്നും മറ്റും സുഭിച്ചമായോരു പ്രസംഗവും ചെയ്തു.

സന്ന്യാസി:—എനിക്കാണവരെ ഓരോതന്തരോധും വെള്ളേ കൈകാണക്കും അവയുടെ കുറവത്തിനുന്നു സ്വപ്നാവധി കുക്കുംവേണും. അവർദ്ദണിയിതരാണെങ്കിൽ റിക്കഷയുടെ സ്വപ്നാവധും അറിയുമാരാക്കും. എന്നാൽ മാത്രമേ എനിക്ക അതാതുപ്പേക്ക് പറവുന്ന തരത്തിലുള്ള ഉപ ദേശങ്ങൾം കുറച്ചപ്പോൾ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

കുട്ടിയെന്നിയുടെ പ്രത്യേക ബഹുമാനാർദ്ദരിൽ
കൂടുതലും, വിശിഷ്ടരായ അവിട്ടതെ ഉദ്ദേശ്യം
സ്ഥാപിക്കുമ്പോളുണ്ടായാൽ, അവിടെങ്ങാവശ്രൂരിക്കു
സൗകര്യങ്ങളും ചെയ്തുതയവാൻ തൊൻ സന്നദ്ധ
നാണ്.

ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതിനീടുകയിൽ അടുത്ത മറി
തുറന്ന് അതിനുകൂട്ടു തന്നെന്ന തെന്നാവിന്നെന്ന സ്ഥിതി
യോത്ത് തേങ്ങാ തേത്തുക്കുരുത്തുകൊണ്ടിരിക്കയാൽ,
കുമിച്ചു് കണ്ണക്കേളാട്ടം, നിലത്തിട്ടിച്ചു് വിലവി
കയാൽ കെട്ടുചിത്തു് പൊടിയണിത്ത കുന്തള്ളം
തേതാട്ടം, കാരാറുഹത്തിലെ അഴുക്കേലു് കയാൽ മലി
നഞ്ചള്ളായ വന്മുക്കേളാട്ടം, അഞ്ചേരണയായി, ദയനാ
ധാരംവണ്ണം മാറ്റുകിച്ചുതൊഴിച്ചും, ഒരു ഇത്തട്ടിലെ
നീരിക്കുന്ന ദക്ഷിയായ കണ്ണിലകുഴ്ച്ചി നമ്മുടെ രാജു
സന്നാസിക്കുപ്പശ്രൂരായി. ഇവശ്ല ചുണ്ണി, കൊആളുവാ
രി, ഇതാ, ഇതു മാന്ത്രികവതി, ഇവിടെ ഇതു കാരാറുഹ
അതിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവളുടെ പ്രായത്തി
നു് സാധാരണമായവിധത്തിൽ അല്പമായ ഭോഗത്തെ
ക്കാംക്കികയാൽ ഇപ്പോഴത്തെ രാജന്മായമത്താൽ ദ
ബാധിതയായിരിക്കുന്നു. ഇവിം പ്രത്യേകം ദക്ഷിയാക
യാൽ, അവശ്ല രഹസ്യമാവിച്ചു് ചുത്തും വല്ലുന്ന
മായി വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വളരെ ചെറുപ്പുകൊരുന്നാ
യ ഒരു ഘോവാനു് ഇത് നിമിത്തം മരിക്കേണ്ടിവരുന്ന
തോക്കേപ്പാഴാണ് മഹാകുപ്പമായിട്ടൊന്നാന്നതു്. അ
ങ്ങുകൂടിയെന്നി ഇപ്പോഴവു് കെയ്യുണ്ടെന്നറിയാമോ? ”
സന്നൃം:—ഇല്ല. എന്നാണായുവാവിന്നെന്ന വധിനും?

കൊത്തുവാരിം:—മറന്നുമിംതനെയിരുമെന്നാണ് തീർച്ച
യാക്കേണ്ടത്.

വെരാറിയക്കണ്ണേട്ടൻ സംഗ്രാമ ചിത്രയായി
കെട്ടിപ്പിടിയ്ക്കേററന്നിന കണ്ണിലക്ഷ്മിയെന്നാക്കി.
സന്ന്യാസി:—കണ്ണത്, നീചെങ്കിൽ അപരാധത്തോടിച്ചു
നാ പദ്ധതിപിക്കുവോ ?
കണ്ണതി—വേണ്ടുവോളും! ഇത് കൊണ്ടുവന്ന അവമതിയും
ക്ഷമയോടെ സഹിക്കുന്നതും അങ്ങ് കുറഞ്ഞില്ലോ?
സന്ന്യാസി:—അതുതനെന്നയാണ് കണ്ണത മേലിലേക്കുകിലും,
തെ ദാനിനർക്കുന്നത്. ഏറ്റവും കുറവാം ചെങ്കുന്ന
കുഞ്ഞുമ്പാറിക്കിവിടംകൊണ്ടുതന്ന റോക്കു കുട്ടിക്കഴി
തൊൽ ചിന്ന അതിനായി വീണ്ടും തെ ആമുക
കേണ്ടതില്ല. നിന്നോട് അപരാധിയായ ചുത്യങ്ങനെ
യും നീ സ്നേഹിക്കുന്നാണോ?

കണ്ണതി:—അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപരാധം സഹിച്ച ശ്രീ
രാധാകൃഷ്ണനും തൊൻ ആ ചുത്യങ്ങനെന്നയാണ് സ്നേഹി
ക്കുന്നത്.

സന്ന്യാസി:—അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ പരമ്പരാപരാധം അ
നേരാന്നുസമാത്രതോടുള്ളടക്കിഞ്ചുവരിക്കപ്പെട്ടതാണെല്ലാം.

കണ്ണതി:—തിച്ചുയായും അതെ.

സന്ന്യാസി:—അക്കണക്കിൽ നീ ചെങ്കുന്നാണെല്ലാം അവന്റെ
തിനെക്കാരി വലിയ പാപം.

കണ്ണതി:—അതേ സ്വന്തം! അത് തൊൻ സമക്രമിക്കുന്നുമെന്നു.
ഒരു അതിനായിവള്ളുതെ പദ്ധതിപിച്ചും കഴിഞ്ഞു,

സന്നദ്ധി:— ഇന്ത പാശ്ചാത്യവംകുണ്ട് മേലാലത്താർഥ അപരാധത്തിന്റെ അവത്തനം ഉണ്ടാവില്ല. എന്ന മാത്രമല്ല ചെയ്തപോൾ ഒരു അപരാധത്തിനു നമ്മാൽ ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഏററവും വലിയ പ്രായത്തിനു വും അതുതനു. ദൈവദശ്മിയിലും പാതകികൾ ഒരു സ്വർഹിക്കപ്പെട്ടുന്നതും പാശ്ചാത്യവം കൊണ്ടേവരു. കിഞ്ഞി:— സ്വന്താമി, പാശ്ചാത്യവം പ്രായവും ത്രാക്ഷികൾ അതു തൊന്തരത്തെയാ അന്നവീച്ചകളിണ്ടു. തോൻ അന്നവീക്കനു ഇന്ത അപമാനവും സന്ദേശങ്ങൾ തേവേച്ചക്കുടെയല്ലെല്ലു തോൻ സഹിക്കുന്നത്.

സന്നദ്ധി:— അക്കടി; നി ഇവിടെ വിശ്രമിച്ച കൊഡിക്കു. തോൻ ഇന്തി പോകട്ടെ. അപ്പറത്തേന്തോനിന്റെ ശ്രീ ക്രാളിയുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നു. അവൻ മരണാരോക്കുകൾ ദിശാത്തന്നായുമിരിക്കുന്നു. മറഞ്ഞാളാണ് അവൻറെ മുത്രുദിനം. തോൻ അതിനു മുമ്പായി അവനും ചില ഉപദേശങ്ങൾക്കുചുപ്പാനായിരാങ്ങാട്ടുപോകയാണു. നിന്നു നല്ലതുവരെട്ടു! എന്നുംപറഞ്ഞു ചുറത്തിറക്കി.

കിഞ്ഞിലക്ഷ്മിതന്നു കാടുകൾന്റെ മരണപ്രത്യാഗ്നം കേട്ട രാജനിതിയുടെയും, ദൈവഗതിയുടെയും കാഠിന്യം മാലോച്ചിച്ചു്, വിശാം, കരബത്തും, മാറന്തടിച്ചും, നിബവി ചീച്ചും, അ കാരാന്ത്രഹത്തിനുകൂടു കിടന്നതനുണ്ടേണ്ണു ദിവസവും കഴിച്ചുകൂട്ടി. അവളുടെ ദയവിധാവസ്ഥമാണു നന്ദികിഞ്ഞുണ്ടും, ദത്രുന്തമാലൈഡോത്ത് വ്യസനി ചും, വാതിൽ പുട്ടിക്കൊണ്ടു നമ്മുടെ കൂത്രുമരങ്ങായിരുന്ന പാന്നാലു കുട്ടുത്തുവാഴ്ചും നടക്കുണ്ടും.

അംല്പായം IX.

പാറന്നവിധുടെ വസതിയിൽനിന്ന് പിരേണ്ട വന്ന കൊള്ളി വാനജ്ഞ അന്നമതിയോടുള്ളി, ഇട്ടിഞ്ഞിഡേവി വിച്ച പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു വേരെ യാത്രായ വിചാരവുമണ്ണായിട്ടില്ല. കൂളിച്ചു സന്ദൃശ്യവന്നത്തിനിരിക്കു പ്രോഫം, ചിന്തയിൽ ഉണ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. മരിനാമ ഷൈമം ഉച്ചരിക്കുന്നാണെങ്കിലും അവ വെറുംവായിൽ തന്റെ കൂറുകൾിൽ എന്നല്ലാതെ അവയ്ക്കു ബുല്ലിസ്സുംമുണ്ണായി കില്ല്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലോചനയല്ലാം ഉണ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും തുണ്ടായിരിക്കുന്ന നാവുകൊണ്ട് നാട്ടാലീകരിക്കുന്ന അയവിറക്കംവോലെ, മുൻകൂട്ടി താൻ പറിച്ചു സ്ഥോത്രക്കീ അന്നജൈമിം ഉത്തരക്കുക്കുമാത്രം ചെയ്തു. അന്നരാത്രിയും അദ്ദേഹത്തിനു വേരെ ചിന്തിച്ചാനുണ്ടായില്ല. ഉറക്കവും വളരെ കുറച്ചു സിലുക്കായുള്ളൂ. കണ്ഠചിഹ്നിയാൽ ഉണ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതൊഴുക്കുമായി വിനയാന്ത്രികയായി തന്റെ മുമ്പിലുണ്ടുന്ന സ്വന്തം കാണ്കയാൽ ഉണ്ടാം. പിന്നേയും ഉറങ്ങുവാൻ കിടക്കം. അപ്പോഴുക്കം അതാ ആമോഹനത്രം മുമ്പിൽ പ്രത്രക്കുമാവും. ഇങ്ങിനെ രാത്രി ഒരു വിധം കഴിച്ചുള്ളടക്കി അടക്കത്തിലും പരിചാരകളാണ് ഒരെല്ല പ്രോഭർപ്പുചത്തുവാനായി മാത്രം, കൂളിമുതലബാധ നിത്രക്കമ്പണ്ണും കഴിച്ചു, ചുമ്പുവത്തിനുള്ളതുന്നതന്റെയും നത്തിനൊരുക്കിയ മുറിക്കുകയും ഏകാക്കിയായിരുന്നു, ഇങ്ങിനെ ഓരോന്ന് തന്നെത്താൻ ഉച്ചരിച്ചതുണ്ടി. പാ. നഃ—“എനിക്കിനു” മറുവാതൊരു കാഞ്ഞജൈലും തന്നെ ശ്രദ്ധ നിലനില്ല. എന്നും മനസ്സ് കടിവന്ന

യുദ്ധത്തെ അംഗീകാരിച്ചു. കാലത്തു കൂടിച്ച് ഇന്നുപറമ്പ് നാംകൊണ്ടോ, മറ്റു കാൽപ്പനിക്കുവന്നുകൊണ്ടോ നന്ന കൂദാപ്പിക്കയുണ്ടോക്കുന്ന മറ്റു ജനങ്ങളാരെക്കിലു മുണ്ടോ എൻ്റെ യട്ടാർത്ഥമായ മനസ്സുവൽക്കരിക്കാനു യുണ്ട്! അതും ഇന്ന് സ്ഥാന മാഹാത്മാം കൊണ്ടുതന്നെ. ഇങ്ങിനെ വേഷ്ട്രജ്ഞാദിബംഹ്രാലക്ഷാരങ്ങൾക്കൊണ്ടേണ്ടിലും, മഹാസാർപ്പംപോലും വഞ്ചിതരാക്കുന്നതും അതും എൻ്റെ ശ്രദ്ധയും കേരിക്കാതിരിക്കുന്നതും രാജകീയമായ ഇന്ന് വേഷത്തിലും അധികാരത്തിലും തൊൻ സർക്കം പുജ്ജനം അടിസ്ഥാനിക്കുന്നമായിരിക്കുന്നു. ഇവകൊണ്ടു എൻ്റെ പ്രദർശനങ്ങാ മറ്റു മനസ്സുരിൽനാശിനം പുത്ര സ്ഥാക്കുന്നു. ദയവനം അർക്കം ദയവനം തന്നെ. ആ കൂത്തിയുടെ വികൃതി രാജാവിലും പ്രജയിലും ധാതോര ദേവവില്ലാതെ ദയപോലെ വലഞ്ഞുന്നു. ശക്തരയിൽ പൊതിശ്ശുവെച്ചുവരുമ്പോൾ കാഞ്ഞിരക്കായ കാഞ്ഞിരക്കാ യതന്നെ. എങ്കിലും തൊന്തനെന്റെ ദൈവരവം പിടിക്കുന്ന തല്ലു് അനുഭൂതമിത്രയുമായപ്പോഴും ഒരു ഭൂത പ്രവർച്ഛിച്ചു.

പാ. ന്.—അംഗീകാരിച്ചു?

ഭരതൻ:—ദയാഖാലിക്കുന്നതിലെ അവലുത്തിലെ ഒരു ഭജനക്കാരിയാണ്. ഇവിടുത്തെ മുഖം കാണിപ്പാൻ സമയം പാത്രമില്ലെന്നു.

“അംഗീകാരിച്ചാവിനു് ഇങ്ങോട്ട് വഴിക്കാണിച്ചു കൊടുക്കും” എന്ന് പാറന്നുപി പറഞ്ഞു. ഭരതൻ പോ യുദ്ധം പിന്നേഴും, “ഹാ ദേവന്മാരെ! എന്തിനു്

എൻറെ ഫുഡക്കും തുടിച്ചു് ദേഹത്തിലുള്ള രക്തക്കൊണ്ട്
യി തിളച്ചു് അവ ഫുദയനാളിൽത്തിൽ. പ്രവേശിച്ചു് മറ്റു
അവധിയജ്ഞലൈഡേസ്റ്റ് ചേഷ്ടാക്കഹിതമാക്കിത്തീക്കണ.
ഇങ്ങിനെത്തുന്നയാണ് ഒരുപാർ മോഹാലസ്യ, പ്രേക്ഷയോ
ഴം, നാനാഭാഗങ്ങളിലുള്ള രക്തം മുഴവന്നു രീടത്തുവന്ന
കൂടി ഗൃഥിച്ചു് വായുവിനു് ദത്താലതമില്ലാതാക്കിത്തീക്കം
നു. എല്ലാ രക്തസിരകളിൽ സഹായത്തിനു് എത്തി,
ക്രൂവിൽ തങ്ങരിങ്കു് ജീവിക്കേണമെങ്കിൽ വരേണ്ട കാരി
നാളി പ്രവേശപ്രാരംഭില്ലാതെ തുറി തുറിണ്ടുണ്ട്! അ
ത്രയോലു തന്നേയാണ് പ്രജകൾ തങ്ങളിൽ കേൾക്കാം
കൂടിയായ രാജാവിന്നുള്ളതെങ്കം, അവർ സപ്രസ്ഥാനം
വെടിഞ്ഞു് അത്രയിക്കും ബഹുമാനത്തോടെ കൂടികൂടി
വനു് തങ്ങളിൽ അതുരാധിക്രമക്കാണു് രാജാവിനു
അനിപ്പമാക്കിത്തീക്കണ്ടത്!“

“ഈ ഇന്ന സുകമാരി എത്തിപ്പോയി” എന്നും ചറ
ഞ്ഞു് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോറം, ഭവയൽ ജേനത്തിനു
വിത്തായ വേഷത്തോടും, രാവിലെ കളിച്ചു്, ലഭാട
ദോർമലസ്യാഹപാളിവയവങ്ങളിൽ ധരിച്ചു് സൈവദന
കാറിക്കളോടും, ഇന്നനോയു് തുനം കാതും കെട്ടിയിട്ടു തല
ചുടിയാനിതെ, തെച്ചു്, തുള്ളസി മുതലായ ചുണ്ണങ്ങളോടും,
ആടിയച്ചില്ലു്, തീയ്യം, പഞ്ചഗ്രാഹം, നവകം മുതലായ
വയെല്ലാംകൂടി ഇററിറ്റു വിഴന്നു ശോമദ്ദ്രോഹംകൂടി, അവു
ലത്തിൽനിന്നു് സപ്രത്യേകതിൽ ചോയി, യാതൊരുഹാ
രവും കഴി എതെ, ക്രുഞ്ഞളെങ്കിലും പക്കതി മാതൃഭാ
ജ്ഞായ ഇന്നനു വസ്തും മാറ്റുകപ്പോലും ചെയ്യാതെ,

മേന്തെ, ഇതുകൈക്കുണ്ടോ തന്നെത്താഴത്തുകൊണ്ടു് യോ
തൊരു ദുഷ്പിന്തയും ത്രികാതെ, നോറിച്ചുവന്നു് അക്കത്തു
പ്രവേശിച്ചു ആ മനോഹരാംഗിയെക്കുണ്ടു്,
പാ.: ന.:—ഹാ. എത്തിപ്പോയോ! സുന്ദരി, വേതി വന്ന
തു് സന്ദേഹം തന്നെ.

ഉണി.:—തൊൻ ഇവിടുത്തെ ഇപ്പുമരിവാദ്വാണു് വന്നതു്.
പാ. ന.:—ഞാതു് എന്നോടു് ചോദിക്കുന്നതിനേക്കാൾ
വേതി സ്വന്തമേ ഒരിയുന്നതായിരുന്ന എന്നിക്കു് എം
ആയോ അധികം സന്ദേഹം താങ്കു് കാരണം. വേതി
യുടെ സോദരനു് ഇനി ജീവിച്ചിരിപ്പോൾ കഴികയില്ലു്.
ഉണി.:—എന്നാൽ അങ്ങിനേക്കാവാട്ടു. അതാൽ ഒദ്ദേശം
ഇവിടുത്തെ രക്ഷിക്കുക്കു.

പാ. ന.:—എനിരിക്കിലും അവനു് കരുമ്പുടി കാലം
ബീവിച്ചിരിക്കാം. അതിനു് വേതിയോ തൊന്തോ—
(ആദ്ദോച്ചിച്ചു്) എന്തായാലും അവൻ വല്ലനാണു്.

ഉണി.:—ഇവിടുത്തെ പിഡിക്കാണോ?

പാ. ന.:—അങ്ങിനേതന്നെന്നെ.

ഉണി.:—എപ്പോഴാണെന്നാളിടി കല്പിപ്പാൻ തൊന്തരയോ
ചേപക്ഷിക്കുന്നു. അടുത്തായാലും അക്കലേയായാലും
അതിനുടയിലെന്നിക്കാണു് അദ്ദേഹത്തെ കണ്ണു്
പറഞ്ഞു് സഹായാനിപ്പിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു് എറിമാ
കവാസത്തിൽ മോഹമില്ലാതാക്കിത്തീക്കണം.

പാ. ന.:—ഹാ! ഹാ!! ഇതു ഒക്ക ദുരാചാരങ്ങൾം നാശിക്കുണ്ടു്
പ്രത്തിയിൽനാണു് ഒരു ശിന്റുവെ ചോരണം
ചെങ്കു് സമ്പൂർണ്ണമായവനു് മാപ്പുകൊടുക്കുന്നതു്,

അംഗമുകളായവത്തെ ഇടയിൽ സ്വപ്നസ്ഥി വിഹരിച്ച് യദേശ്വരം അവരെ പ്രാപിച്ച് അവരാധികം ചെങ്കുന്നളള രാജാരാജനം കൊടുക്കണമോലെയാണ്. നീതിയുടെ ദേശികൻ, നൃായമാർക്കി ഇനിച്ചു ഒരു ദേഹ തിരികിന്നു് ഭീവൻ വേർപ്പെടുത്തുന്നതും, അനൃായമായ ഒരു ദേഹ നിന്മവിനെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതും ഒരുപോലെയാണ്.

ഉണി:— ഇതൊക്കെ അങ്ങ് ചരയുന്നതു് ദേവനീതികളായിരിക്കും. ദേവന്മാർക്ക് ജീവൻറെ നിലവാത്തിനും പ്രഭാന്തരത്തിനും ഒരുപോലെ രക്തിയുണ്ട്. അപ്പോതെ ഇങ്ങ് ഭൂമിയിലെങ്കും നടപ്പില്ല.

പാ. ന.— അങ്ങിനേയാണോ ഭവതി ചരയുന്നതു്? എന്നാൽ ഭവതിയെ ഞാൻ ക്ഷബ്ദത്തിൽ വാദത്തിൽ മുടിച്ചുകൊ. എത്താണു് ഇതിൽ ഭവതി കാംക്ഷിക്കുന്നതു്? ഇതു, എററവും സത്രനിശ്ചയം രാജനീതി നിശ്ചിറ്റനും സോദരന്റെ ജീവനെ ഇപ്പോൾ അവധിക്കുന്നു. അതോ, അയാളെ വീണ്ടെടപ്പാൻ നീ നിശ്ചിറ്റ ദേഹത്തെ, അവനെ അന്ത്യലിപ്പെടുത്തിയവക്കേളിപ്പോലെ, ഏപ്പറിക്കുവപ്പുമായ ഒരു അന്ത്യവിക്രയേണ്ടി പരിത്രജിക്കയോ ചെങ്കുനിച്ചുപ്പെടുന്നതു്?

ഉണി:— എന്നെന്നുംബന്ധിച്ച് അവിടുന്നൊന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളി. ഞാൻ എന്നറു അത്തമാവിനേക്കാണു എന്നറു ദേഹത്തെ ത്രജിപ്പാനാണിച്ചുക്കുന്നതു്.

പ. ന.—നാാം നിശ്ചിറ്റ അത്തമാവിനേക്കരിച്ചുല്ല സംസം കിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ നില്പ്പന്നുണ്ടായി ചില പദ്ധ

ങ്ങൾ ചെയ്യാതെ ജീവിപ്പാൻ പ്രയാസം. എന്നാൽ
ഈ പാപങ്ങളുടെ എന്നമല്ല കാര്യം, വണ്ണമാണ്.

ഉണി:—ഹവിച്ചന്മാരുമുണ്ടോ?

പാ. നഃ.—ആട്ട. തൊന്ത്രങ്ങിനെ പറയുന്നില്ല. കാരണം,
തൊൻ പറയുന്നതിനേന്തിരായി എനിക്ക് വാദിപ്പാൻ
കഴിയും. അതി ഇതിനുത്തരം പറയു. തൊനിപ്പോൾ
രാജനീതിയുടെ വകുവാവായി നിന്റെ സോഡരനെ
നിറുത്തിപ്പാൻ കല്പിച്ചിരിക്കും. ഈ സോഡരനെറു
ജീവൻ രക്ഷിപ്പാൻ ഒരു പാതകമനസ്തീകരണതായാ
ലും, അതിൽ ഒരു “ദയാസുത്തം” സിലുമാകിപ്പുയോ?

ഉണി:—ശരം ദയവുചെയ്യുന്നതുകാരം ചെയ്യാലും
തൊൻ എന്റെരുത്തമാവിനെപ്പടിച്ചു് ആണയിട്ടുപറയു
ണാ, അതൊരിക്കലും പാതക മല്ല, ദയതന്നേയാണെന്നു്.

പാ. നഃ.—അങ്ങിനെ പാതകവും ദയാളന്നവും ഒരുപോ
ലെ ഒരു തുല്യസ്ഥിലും തുല്യമായി നിഛ്കുന്നേയാം നി
ആത്മാത്മമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണോ?

ഉണി:—തൊന്ത്രങ്ങളത്തിന്റെ ജീവന്മാരുമുണ്ടോ
പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് പാപമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ ഫല
മെല്ലാം ഒരിവമെന്നതെന്ന അനുഭവിപ്പിച്ചുകൊള്ളു
ട്ടു. അങ്ങു് എന്റെ വരത്തെ പ്രഭാനം ചെയ്യുന്നത്
അവിടേക്ക് ഒരു പാപമാക്കുമെങ്കിൽ, തൊൻ അതിനെ
ഡിവസവും എന്റെ പ്രാതഃപ്രാത്മനയിലുംപ്രേക്ഷണത്തി
ആ പാപധിലും എന്നുക്കൊണ്ടുവിപ്പിക്കയ്ക്കും
അരങ്ങുക്കുറഞ്ഞിരുമ്പുമാരാക്കിത്തീക്കൽത്തേ എന്നു് ഒരിവ
ദ്രോട്ടവേക്കിച്ചുകൊള്ളും.

പാ. നഃ—ശ്രദ്ധാനാമല്ല. തൊൻ പറയുന്നതു കേരിംകൂർ ഭവതിയുടെ ബ്യഖ്യ തൊൻ പറയുന്നതിനെ തുടങ്ങി സ്മി. ദോകിലോ ഭവതി ശാജനയാണ്, ശാല്പുക്കിൽ സൗത്രത്തിൽ അങ്ങിനെ നടിക്കയാണ്, അതു ഭവതി കൂർ നന്നല്ല.

ഉണി—നല്ലതല്ലോത്തതിലെല്ലാം തോനാജനയായിക്കൊ ഇള്ളടക്ക. അതാണ് എൻ, ഏതുംതന്നെ നല്ലതല്ലു തൊന്നു, സദയം അറിയിക്കൊന്നതില്ലോ ഭേദം.

പാ. നഃ—വിനയാന്ത്രിതമായ ജ്ഞാനം, തപസ്സ് ഇവ ഭവതിയിൽ എറിവും ശ്രാംകമായിക്കാണപ്പെട്ടു! ഇതാ ഇം കേഷ്ട്രാവവാസവേഷമല്ലെ സപ്രസ്തുരതാ ഭരണപട്ടംബരാലങ്ങുതവേഷധാരികളായ യുവതികൾ തേതിനേക്കാർം പതിനട്ടു് സൗംഗംഗത്തുമഹിമരയ പ്രവൃദ്ധനം ചെയ്യുന്നതോ? ആക്കേ; തൊന്നീ പറയുന്നതു് കേരിംകൂർ. ഇനി ദനംതന്നെ വഴിച്ചുകെട്ടാതെ വെളിവാൽ പറയാം. ഇപ്പോൾ ഭവതിയുടെ ഷൈശ്വൾ മരിക്കാനെടുത്തിരിക്കുന്നു.

ഉണി—അംഗുഠകാണ്ഡ്?

പാ. നഃ—ശായാർഥ ചെയ്യു കിരേത്തിനു് നിയമപ്രകാരം അങ്ങിനവേദ ഒരു ശിക്ഷയുമാണെങ്കിൽ.

ഉണി—സത്രമായിരിക്കാം.

പാ. നഃ—ശായാളുടെ ജീവനെ രക്ഷിപ്പാർ വേരെ യോ തൊരു വഴിയും ഇല്ലോ. അങ്ങിനെ ഓരുയിക്കൂടുടെ? ഇണി നെയായിക്കൂടുടെ? എൻല്ലാം പോഡാച്ച് മുമാ സമയം കൂട്ടുവണ്ണു, അതുംാളുടെ ദോശരി അദ്ദേഹജ്ഞ വിശ്വ

കിട്ടവാനായി നുറുമെങ്കിയും ചെയ്യുന്നു. അവർഖിക്ക് സ്വാധാധിപനാഡായാ അല്ലെങ്കിൽ താൽസ്ഥാനത്തുള്ള ആളായോ സംസാരിച്ചതിൽ, നീതിരാക്ഷസിയുടെ നവദംപ്രേക്ഷിതിനിന്ന് അല്ലപ്രാണനായ തന്റെ സോഭരനെ പിണ്ടെടപ്പാൻ, ഒരു വഴിക്ക് മാത്രം ശ്രമിച്ചാൽ കഴിവുണ്ടെന്നും അറിവായി എന്നിരിക്കുമ്പേ. അതല്ലാതെ ഏപ്പോക്കുമായി ധാരായും മാർഗ്ഗവമില്ല താനും. അങ്ങിനെവന്നാൽ, വേതി വേതിയുടെ സൈന്യത്തുന്നും ദാഖലുമായ ദേഹം ഇന്ത്യാദിക്ക് അപ്പീക്കയോ, അല്ലാത്തവക്കാം വേതിയുടെ സോഭരനെ മരിപ്പാൻ വിട്ടുകയോ, മുതിൽ എതാൻ' ചെയ്യുക?

ഉണി:—എൻറെ ഭ്രജുനവേണ്ടിയായാലും എനിക്കു വേണ്ടിയായാലും ദൈപ്പോലെതന്നെ; അതായത് തൊൻ മരണാരോക്കുക്കും വിധിക്കുപ്പെട്ടിരിക്കു, എന്നു ദേഹം ചെയ്യാൻ കൊരടാവുകൊണ്ടുകിടന്നതായാൽ പോലും, അതു ബാഹോ അടികള്ളം നവരത്നങ്ങൾ അണിയുന്നതുപോലെയണിഞ്ഞു, ബാഹോ അവയവവും മരിക്കുന്നപുക്കും, അവ വണ്ണം ചട്ടിക്കുവോരം എത്രയോ കാലമായി കിടപ്പാൻ കൊതിച്ച കിടക്കയിൽ കിടക്കുന്ന സുവന്നേതാട്ടുടിയും സർവ്വവയവങ്ങളും മരിഞ്ഞത് മരിക്കുന്നതായിരിക്കും, എൻറെ ദേഹത്തെ അച്ചമാന തതിനായി ഉഴിഞ്ഞിട്ടുന്നതിനേക്കാരം സന്നോധകരുമായി കൂത്തുന്നത്.

പാ. ന:—അങ്ങിനെയായാൽ വേതിയുടെ ഭ്രജുന മരിക്കുതന്നേ ചെയ്തുകൊള്ളുമ്പേ.

ഉണി:—എന്നാൽ ഇതാണില്ല അധികം സുഖമാർഗ്ഗം.

സംശയിപ്പാനില്ല. തന്നെ രക്ഷിപ്പാനായി തന്റെ സോദരി എന്നേന്നേക്കമായി മരണപ്പെട്ടുന്നതിനേക്കാൾ, ഒരു സോദരൻ ചെത്തുന്ന് മരിക്കുന്നതാണ് അധികം നല്ലത്.

പാ. നഃ.—അപ്പോൾ വേതി ഇതുനേരം പഴിച്ച മരണവിധിക്കുന്നവിനേക്കുള്ളാലെ തന്നെ വേതിയും ആര്യാണാല്ലോ.

ഉണി:—അവഹാന്നമായ കൈക്കൂലികൊട്ടകളും, സേപ്പക്കുലികാരത്തിലുള്ള മാപ്പുകൊട്ടകളും രണ്ടും രണ്ടുകാൽമാണ്. നീതിപ്പുറ്റമായ കാരണങ്ങളിൽ ഒരു തസിതമാർഗ്ഗമായുള്ള രക്ഷാപായത്തോട് സംബന്ധമില്ല.

പാ. നഃ.—വേതി അല്ലോ മുന്ഹ് നീതിരൈ അതിക്രമായി വൃഥ്ഥിക്കംപോലെ തോന്നി. അതുപോലെ തന്നെ വേതിയുടെ ഭ്രാഷ്ടരൻ സമാർത്ഥത്തിൽനിന്നുണ്ടായ പുതിചലനം ഒരു വിനോദമാത്രമായും വർണ്ണിക്കുന്നത് കേളിവല്ലോ.

ഉണി:—അങ്ങ് ക്ഷമിക്കണം. നമ്മക്ക ചില ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾം സാധിപ്പാനുള്ളപ്പോൾ, നാം ഉള്ളിൽ കൂത്താത്തത് പലതും നമ്മിൽനിന്നു എറഞ്ഞേതുകൾ ചുറ്റപ്പെട്ടിപ്പോവുക മിക്കപ്പോഴും സംഭാവ്യമാണ്. അങ്ങിനെ എന്നേതാൻ എൻ്റെ ഭ്രാഷ്ടരൻ കന്നുകോണ്ട് അതിയായി വെറുക്കുന്ന ചില അചരാധിക്കളേയും ഭ്രാഷ്ടരനായാം വരുമ്പോൾ നീതിക്കിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പാ. ന്:— അങ്ങിനെയിരിക്കും നമ്മട്ടെ എല്ലാവത്തോടും ബന്ധം ചുഡാക്കാം.

ഉണി:— അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ എൻ്റെ ജ്ഞാദിന ഒരി ആകൊള്ളുക്കേ. അഭ്യസിൽ, ഒരു സമയം അഭ്യോഗം ഇ വിച്ഛിരിക്കുന്നതായാൽ, നിങ്ങളുടെ ചാവല്ലും അഭ്യോഗത്തിനു പകർപ്പോയേക്കാനിടയണ്ട്.

പാ. ന്:— തൈപ്പം മാത്രം ശ്രീകൃഷ്ണ ചുഡാക്കും.

ഇണി:— അതെ, അവനവൻ നോക്കുന്ന കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിഫലിച്ച കാണംപോലെ. ശ്രീകൃഷ്ണ! ഇതിനേരു നൽക കുഴിക്കുക്കേ. ചുത്യശമാർ അവരെ വണ്ണിക്കുന്നു. തൈപ്പുള്ള പത്രവട്ടം ചുഡാക്കുള്ളു വിളിച്ചാലുംപോ സൗതിണ്ണ. തൈപ്പം മുട്ടപംഗിക്കുള്ളുവെന്നും മുട്ടമനസ്സു കൂട്ടുമാണ്. കടിവത്രാഞ്ഞളിൽ അന്നുായമായും വരു പ്പുട്ടിപ്പോയേക്കാം.

പാ. ന്:— അങ്ങിനെയായാൽ നന്നപ്പോ. വെതി പറഞ്ഞ പ്രകാരം ശ്രീകരിം മുട്ടലമനസ്സുകളായിത്തെന്ന ഇരിക്കുക്കേ. തോൻ വെതിയുടെ വാക്കിനെ തന്നെ ലക്ഷ്യമാക്കി പറയുന്നതാണിത്. വെതി ഒരു ശ്രീതന്നെയായി രിക്കു. എനിട്ട് ആ സപ്രത്യും അനാച്ചാറിതമായി എനിക്ക് അപ്പിച്ചാലും.

ഉണി:— എനിക്കൊരുന്നുകേള്ളുക്കുള്ളി. അവിട്ടനു് ദയയുണ്ടായി ആശ്രിച്ചും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഭാഷയാൽമാത്രം സംസാരിച്ചുപറ്റ കൊള്ളുമെന്നുണ്ട്.

പാ. ന്:— തോൻ വെളിപ്പിൽചൊയ്യാം. എനിക്ക് വെതിയിൽ തു താഴുംമായ രഭിനിവേശം സംജ്ഞാതമായിരിക്കുന്നു.

ഉണി:— എൻ്റെ ജ്ഞാദിന ഓൺതിലകുഴിയെ സേരിക്കു

ശ്രീ. അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം വല്ല,നാണ്ടിനും നാം
വിട്ടുണ്ട് പറയുന്നു.

പാ. നഃ.—പ്രിയപ്പെട്ട ഉണിച്ചിരിക്കും!.. വെതി എന്ന
സ്ത്രീമിക്കണ്ണബന്ധങ്ങിൽ ഏതാർഥം വല്ല,നല്ല.

ഉണി.:—താങ്കളുടെ സ്വന്ദര്ഭമഹിമയ്യുാൽ ഗ്രാംതികയും
ഞ്ഞ്. മാറ്റുള്ളവരേക്കുടി കുമ്പിപ്പിക്കണ്ണത് വരെ അതി
നും സ്വന്ദര്ഭംഞ്ഞ്. “പാലംകടന്നാൽവിന്ന തുരാ
യൻ” അഭ്യും?

പാ. നഃ.—തോൻ പറയുന്നത് കേൾംയും. തോന്നെൻറെ ഏതു
തമാഖിമാനത്തെ ചുരുക്കിച്ചു് രഹ്യമാം ചെയ്യുന്നു. ഞ്ഞാ
നെൻറെ യട്ടാത്മകായ ഉദ്ദ്രോഗാണ് പറഞ്ഞതു്.

ഉണി.:—ഈ ഏതമാഖിമാനത്തെ അതുവഴി രെ വിശ്വസി
ചൂക്കാം. ഉദ്ദ്രോഗാ കാടിലതരവും! എല്ലാം നാട്ടം
മാത്രം! കവടഭാവം! വെറുന്നാട്ടം!! തോനാതോക്കു
ചുറ്റു പറയുംനന്നീരാ! അതു് നോക്കിക്കൊള്ളും. എണ്ണെൻറെ
ജ്ഞാനഭേദപ്രക്രിയ ഒരു മാപ്പുവത്തിനു ഉടനെ
എഴുതി പ്പുള്ളിതന്നുകൊള്ളും. അഭ്യുക്തിൽ തോൻ നിങ്ങ
ം എത്രതരക്കാരനാണെന്നു ഉച്ചതിൽ മാലോക്കർ
കേൾക്കു വിളിച്ചുപറയും.

പാ. നഃ.—നിന്നെ ആർ വിശ്വസിക്കം ഉണിച്ചിരിക്കും!
എൻറെ കളിക്കരഹിതമായ പേര്, എൻറെ ജീവിത
ആശീന്ദ്രിയ ഉന്നത്രും, നിന്നക്ക് എന്നോട് വെറുപ്പിനു
ള്ളക്കാരനും, ഈ രാജുത്ത് എനിക്കെള്ളിച്ചടവി, ഇതെ
ല്ലാം ഏതോച്ചാൽ നിന്നെൻ ദോഷവേദനത്തെ
നിന്നുണ്ടതനോ ചുറുകേ സംസാരിപ്പാൻ വയ്ക്കുത്തരും

അതിൽ അത്രയും അബ്ദാമായി, വെറും മിസ്റ്റ്രാചവാട് മെന്നനിലയിലേ ലോകർ കൈക്കൊള്ളുകയുള്ളൂ. എങ്ങനീയാണെന്നും, ഇതു പറയാത്തിനിന്നും പ്രാപ്പിച്ചുള്ള കടിഞ്ഞാണിട്ട് അല്ലെന്നും നിന്നും. അതിനിടയിൽ എൻ്റെ കരത്തിക്കാഴ്ച ആത്മി ശൈലിപ്പാണ് വേതി തയ്യാറായിക്കൊണ്ടു. എനിട്ട് എൻ്റെ ഗൃഹയാദിത്തം മിപ്പിക്കുക! അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നപക്ഷം ഭവതിയുടെ സേംഗരനെ വീണ്ടെടുക്കാവുന്നതുമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ഭവതിയുടെമാത്രം കെടുത്തും ഹേതുവായി, ആ സാധുവയ്ക്കുപെട്ടെന്നു മാത്രമല്ല, മരണവേരെ പലവിധ ദ്രോജ്ജീവിം നിയേജ്ജനകളിൽ അനാദ്യോക്ഷണിയും വരും. നല്ലവല്ലും ആലോച്ചയ്ക്കും നാശം മുട്ടിപ്പിടിപ്പാതൊൽ ദിനാൽ മതി. എൻ്റെ ഇഞ്ചുക്ക് വഴിപ്പേട്ടാത്തവക്ഷം, ഇപ്പോൾ എൻ്റെ മുട്ടിലുണ്ടാക്കിത്തീർത്ത ഇരുപ്രേമംതന്നെ തിരിഞ്ഞടിച്ചാൽ അവനെ മുരത്തുമായി ദണ്ഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പെന്ന ഭാമ്പിയുണ്ടാക്കാ ഒള്ളടക്ക. ഇന്തി ഇഷ്ടംപോലെ ഭവതിക്ക് കഴിയുന്നതൊക്കെ പറഞ്ഞു നടന്നാക്കാഴ്ച. അതിലും എനിക്കു ദേഹമില്ല. നിന്റെ ധാന്യവദ്ധേയക്കാരിം എൻ്റെ കാപ്പട്ടത്തിന് അധികാരംകൊള്ളിത്തുടരിക്കും!

എന്നം പറഞ്ഞ് നമ്പി അവിടെനിന്നും എഴുന്നേറ്റുപോയി. നമ്പി എഴുന്നേറ്റു ഉടൻ ഉണ്ണിച്ചിരിക്കുട്ടി ആ മന്ത്രിരത്തിൽനിന്നും ചുറുമെ വന്നു വിഷണ്യയായി രാജാവിമിച്ചില്ലെന്നു നടന്ന തുടങ്ങി. “തോനിനി ആരോടാണ് ശ്രവഘാതി പായേണ്ടതോടും തോനിത്തല്ലോം പറഞ്ഞാൽ

എന്ന ആർ വിശ്വസിക്കും? ഹാ! ഒരു സംഗതിയിൽ
തന്നെ തിരപ്പുരണവും സ്വീകരണവും സാധിക്കേണ്ടിന്
ണ്ണം യൈമോഷും ചലിപ്പിക്കാവുന്ന ആവക്ഷ്യരഹിയ ജീഹൃ
പ്രഞ്ചേളു ഉള്ളിലൊരുക്കിയ മത്തു സപ്പ്‌വങ്ങളേളു എം
ങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കാം! ഹാ! രാജനായമരത്തെ തന്മുഴി
ടെ ചെപ്പാമാശനാർത്ഥം യൈമോഷും വളർക്കാനും തിരി
ക്കാനും സാധിക്കേണ്ട ഭരണാധികാരമേ! കുപ്പുമേ, കുപ്പുമേ!
എതായാലും തോൻ ജ്ഞാപ്പണട്ടേതുക്കു് പ്രോക്രെറ്റി. അ
ദ്രോഹം യുവചാപല്ലത്താൽ പ്രൂരിതനായി ധന്ത്വമരത്തി
ഞനിന്ന് പ്രതിചലനംചെയ്തുവെങ്കിലും, ഇനിയും, അദ്ദേഹം
മാം ആന്തമാണിമാനവിഹിന്നിനനായിത്തീന്തിക്കില്ല. അദ്ദേഹം
താൻറെ സോദമിയുടെദേഹം, എവംവിധായ അവമതി
ക്കപ്പീപ്പാൻ അനവദിക്കേണ്ടിനാമുഖ്യ, ഇതുപോലെ ഈ
യചത്രപ്രാവല്ലോ ഇതുചത്രവാളിക്കേൾനേരുക്ക് ദേഹാവല
താൻറെതല സസ്യതോഷം നീട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ടതാണു്. അ
തിനാൽ ഉണ്ടി ചുരീക്കെട്ടി! നീ ചാരിത്രവതിയായിത്തെ
നെ വാണാക്കാർക. നീനെന്ന ജ്ഞാപ്പണ മരിച്ചുകൊള്ള
ട്ടി. ഒത്തറുംക്ക് താൻറെ സോദരനേക്കാളുമധികം സുര
ക്കുംബാധിച്ചുപ്പേരു താൻ ചാരിത്രമാണു്. തൊനേതായു
ലുംജ്ഞാപ്പണട്ടത്രുംവായി നന്ദിശേണും തൊനുമായുണ്ടായ
സംഭാഷണത്തേക്കാം ചുവറണ്ടു് ജ്ഞാപ്പണന്നു മനസ്സിനു
മരിക്കുന്നതു സമാധാനമുണ്ടാക്കിത്തീക്കെട്ടി. “എന്നിങ്ങാ
ഡി ആരാലുചീചു് അവിഭേദനിനും യാത്രയാരംഭിചു്.

അല്പായം X.

ക്കണ്ണിലക്ഷ്മിയെങ്ങണ്ടു സമാധാനിപ്പിച്ചതു പേരിലെ
തന്നെ നമ്മുടെ സന്ന്ദർശിവൽക്കുൻ കാരാത്രഹസ്യരായ
മറ്റൊരുക്കളേയും വെദിവുരെ കണ്ട്, അവതുടെ ഭാരോത്ത
ആയടെ അവരാധത്തിനേരും, അവക്ക് കിട്ടിയ രീക്ഷ
യുടേയും സ്വക്ഷീസപാവം മനസ്സിലാക്കി, അവരെ പ
ശ്വാസചെരിക്കാറുകൊണ്ടും, ബഹുജനങ്ങൾക്കു ബ
ഹൃദയാനുഭാക്കിക്കൊടുപ്പുംനായി വ്യവസ്ഥിതമായ ഒരു
രേഖാപ്രവസ്ഥയിൽ എല്ലാക്കും കിട്ടുന്ന രീക്ഷ, തങ്ങളിടെ
അവരാധത്തിനേരും മുതലയുത്പദ്ധതിക്കുകൾ രേഖാപ്ര
വന്ന എന്ന വന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ തുടി രേഖാധികാരിയെ
നിന്തിക്കാതെ, ആ ശിക്ഷകളെ കുഴമ്പേഡാടുന്നതിനേരും
താണ്ണാനും മറ്റും ഭാരോത്തായിരോടും പ്രസംഗിക്കായും, ത
ങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ച രീക്ഷയെ സസംഗ്രഹാഷം സ്വീകരിക്ക
തക്ക മനസ്സിൽ അവക്കണ്ടാക്കായും ചെയ്തുവെന്ന പറ
ഞ്ഞാൽ മതിയാക്കണ്ടതാണ്.

ഈസിനെ വാദപ്രതിവാദം ചെയ്തിൽ താൻ മനസാ
വരിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചുവള്ളി, രാനിൽ തുല്യാനരാഗിനി
യുമായ ക്കണ്ണിലക്ഷ്മിയെ, സപ്താംഗങ്ങളിലെ ചെയ്യേണ്ണ
വിവാഹത്തിയ നടത്തുന്നതിനു മുമ്പായി, പ്രാചിച്ചുവെ
ന്ന ഏകകാരണാംകാണ്ടു വല്ലുന്നാക്കി ക്കല്ലിക്കുപ്പുട്ടു
ശോഖിന്തുക്കുട്ടിയെ സമാധാനിപ്പിയ്ക്കു മാത്രമേ അല്ലോ
പ്രയാസമുള്ളതായി അഭ്യർത്ഥനയിനു കാണബ്പുട്ടുള്ളി.
ആശാം നാട്ടവിള്ളപ്പോയ തിരുമേനിയെ എങ്ങിനെയെ
ക്കാലം വിവരമുന്നാരിച്ചാൽ തന്നിക്കു നില്പുന്നതിക്കിട്ടു

മെന്നാൻിച്ചുവാം പസിച്ചിരുന്നിതനു. എന്നാൽ തിരുമേനി അടക്കത്തോന്നം മട്ടിവയ്ക്കാതല്ലെന്ന പറഞ്ഞ സന്ന്ദർശി സി അരു അരുഡയെ ഉന്നുലന്നം ചെങ്കു. അരുയാളിടെ ഒരുവില തന്ത അരുഡ ധാരനവിയുടെ അടക്കത്തെക്കു തന്റെ ദോഷം ഒരി പോയിട്ടുള്ളതിനാൽ തന്റെ ഇന്ന സന്ദിഗ്ധാപരാധ തനിനു ഒരു മാപ്പു തീട്ടിരും അവർം കൊണ്ടുവയ്ക്കുമെന്നാ യിതനു.

സന്ന്ദർശി.—കണ്ണിരക്കാരനായ പാറന്നവിയിൽ നിന്നും ഒരുമാപ്പു് തീട്ടിരും സിലപിക്കുമെന്ന അരുഡയോണും നിങ്ങൾ പിക്കുള്ളതു്?

ദോ. കൃഷ്ണപുംപാടി—കിൽപ്പെട്ടവക്ക്, അരുഡയപ്പോതെ വേരു യാതൊരെത്തും മാലിപ്പു. തോൻ ജീവിപ്പാൻപ്രതി കുഡികയും മരിപ്പാൻ തയ്യാറാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

സന്ന്ദർശി.—മരണാതെ മുട്ടുഭായി വരിച്ചുകൊള്ളി. അങ്ങി നൈരായാൽ ജീവിക്കുന്നതായാലും മരിക്കുന്നതായാലും രണ്ടു പ്രിയമായിരുന്നൊന്നം. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും മരാരം അരുലോച്ചിച്ചുനോക്കു. “നീ എന്നിക്കു നഘ്യമായാ ത്തതനു, വിശ്വികളുാഫികെ മറ്റാതുംതനു സുക്ഷി ആവേപ്പാനിച്ചുകൊഞ്ഞെന്നതിന് കഴിഞ്ഞു; അപ്പോതെ ഇള്ളി ? ജീവിതമെന്നതു ബാഹ്യാവസ്ഥാന്തരങ്ങൾക്കു നസരിച്ച് പലവിധ മാറ്റങ്ങളിലും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു, അതു വരിസം ഹേതുവായിത്തനു നാഴികതോറും ഭാരോ ദല്ലിങ്ങൾം അംബവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകാരുംതു പ്രാസമാണ്! ഇന്ത ജീവിതമെന്നത് കൂലുന്നു കൊട്ടിന്നതുള്ളിന

ഒരു വിസ്മിമാത്രമാണ് എറെന്നാൽ തന്റെ ശാട്ടംകൊണ്ട് എപ്പോഴും കാലനാ ദശാന്തരപോകാൻ നോക്കുന്നു. എന്നാൽ അതുനേതാളം അത് കാലനോട് അടിക്കണ്ണതെങ്ങളിൽ. ഹാ! മായാളിവിത്തേ! നീ പരിന്തുഖവമല്ലോ. നിന്റെ ആവാസസ്ഥലത്ത് എത്തല്ലോ ക്ഷേമപ്പുംകൈ നീ സുക്ഷിക്കണമെന്ത്. നീ എത്തുവിധിവിലാഡിവോചിച്ചാലും സുഖിരമല്ലോ. എറെന്നാൽ, ഒരു ചെറിയ ഉറുപ്പിന്റെ മുടിവായ കൊമ്പിനെപ്പോലും നീ യേപ്പുടനും. നിന്റെ ഏററവും നല്ല വിശ്രമം നീ മുഖ്യാണ്. ആ നിത്രയെത്തന്നെ നീ പലപ്പോഴും ഉണ്ടാക്കുന്നു. അങ്ങിനെത്തന്തെ ഉണ്ടാത്ത ഒരു നിത്രമാത്രമായ മരണാത്തെ നീ യേപ്പുട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു! നിന്നക്ക് സ്വന്താ ശുദ്ധക്കാരിയുമില്ല. നിന്റെ നിലനില്പത്തനെ ഇതു മന്ത്രിൽ നിന്നാണോയെ അനേകായിരം ധാന്യമണിക്കെട്ടു അതുവിച്ചാണിതിക്കണ്ണതും. നീ സഹൃദയമല്ലോ. എന്തു കൊണ്ണാൽ, നിന്നക്ക് സിദ്ധംകാത്തതിനെ തേടി നീ അനവരതം ദേഹിക്കുന്നു! നിന്നക്ക് സിദ്ധംകാത്ത തിനെ നീ വിസ്തരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. നീ സുസ്ഥിരനുമല്ല. നിന്റെ തുച്ഛത്തന്ത്രം ചന്ദ്രപ്പോലെ എപ്പോഴും മാറിമാറി കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നീ സദ്ധൈവിഭവനാണെങ്കിൽ ദഹിത്രമാണ്. എങ്കിനെയെന്നാൽ ചുറ്റുപാടിപ്പുത്തു ഭാരവുംബേം മുത്തേക്കല്ലു് വളർത്തുനടക്കണക്കുള്ളതെപ്പോലെ, നീയും നിന്റോട് സന്ദേശവഹണക്കുള്ളും വഹിച്ച് അനുകൂലം ഭാരക്കാഴ്ചക്കണ്ണതുവരെയുള്ള ഒരു ദിവ്യജ്ഞത്രമാത്രമാണ് നിന്നവേറുന്നത്.

പിന്ന അതെല്ലാം എങ്ങിനെ നിന്നേറതാക്കം! നിന്നും
മിത്രങ്ങളോ ശ്രദ്ധമില്ലതനെ! എവരുന്നാൽ നിന്നേറ
സ്വന്തം ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗമായ കുക്കൾ, അമിതമാം
പടി പരിചുഴി പ്രാചിഷ്ടാൽ അപ്പോഴേക്കും കണ്ണുകട്ടി
കൊണ്ടേന്നോലെ, മറംഗങ്ങളിൽ വാതം, പിത്തം,
കമം എന്നിങ്ങോധങ്ങൾ കോച്ചിഷ്ട അവ നിന്നുതനെ
അവസാനിപ്പിപ്പാനുള്ള വഴി തേടുന്ന! നിന്നും വീബു
കൈമാരയെവനവാല്സ്ക്രിങ്കൾ യാതൊന്നും തന്നെയി
ല്ല. വെറും സ്വപ്നംചോലെ അവയെല്ലാം ഉണ്ടെന്ന തു
മിക്കമായുംചെയ്യുന്ന! ഇന്നി സ്വപ്നപ്രായമായതാണെ
ങ്ങിലും ആ കാത്രമായയെന്നവനം തന്നെയും, കുമേണ പ്ര
വുഡക്കിണമായി വാല്സ്ക്രിത്ത പ്രാചിഷ്ട് രോഗത്തെ
തേടുന്ന. ഇന്നി യൈവനത്തിൽ ട്രേഡിച്ചരിംജിഷ്ട്, വാ
ല്സ്ക്രിത്തിൽ നീ സർവ്വസവനനായാൽ, അപ്പോഴം ത
ന്നെ നിന്നേറ ആ വക സവദപിഡേജുളെ ആനന്ദകര
മാകിത്തീക്കാവുന്ന യൈവനമോ അംഗസെസ്റ്റുവമോ
സെണ്ടഡൽമോ ദേശം നിന്നകില്ലതാക്കം! ഇത് ജീവൻ ഒരു
പ്ലേജിൽ ജീവിതമെന്ന പേര് പറയപ്പെട്ടുന്നതെന്തു ഒരു
നാത്രമാണ്? ഇത് ജീവിതത്തിൽ തന്നെ അനേകായി
രംമരണവും ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നണ്ട്. മേൽപ്പറഞ്ഞ ദീർഘ
സമാഖ്യത്തിനുകൂടിക്കും ഒരു നിലപാതയെഴുത്തുന്ന ശ്രൂ മരണ
തേയോ നാം യൈപ്പെട്ടുകുഴും ചെയ്യുന്ന.

ഡോ. കൃഷ്ണനും ഇത് വക തത്പരിനോപദേ
ശത്തിനായി നമ്മുംരിക്കുന്ന. തൊൻ ജീവിപ്പാൻ കാം
കുക്കിക്കുന്നത് മരണത്തെ തേടുംചോലെയാണുന്ന

എന്നിക്കു തോന്തരം. അതുപോലെത്തന്നെ മരണത്തെ
തേട്ടുപോരം ചുറ്റുജീവിതത്തെ കാണംപോലെയുമ്
രിക്കുന്നു. അതിനാൽ മരണത്തിനു ശ്രദ്ധ സ്ഥാനത്തിൽ
മത്തുന്നു.

ഈതുയും കേള്ക്കു സന്ദേഹിച്ചു താനിനിയും രിക്കൽ
കൂടി വന്നാകൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞു നമ്മുടെ സന്ന്യാസി
യുംയാറുയായി.

തലേന്ന പാറന്നവിയുടെ ഭൂമിൽ നിന്നും പരിചയ
പ്പെട്ടവഴ്ചും തന്റെ അനുകൂലയും അഭിനവന്നതിനുംഅം
പ്പാരായവഴ്ചുമായ ഉണ്ടിച്ചിരിക്കുടി, കാരാദുഹസ്യനായ
സോദരനെ ഒന്നാക്കുന്നുംവാനയാറുപറവാനായി അ
നവാദം നാഡിബാമെന്നും കൊത്തുവാളേണ്ടപേക്ഷിച്ചും അ
ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചു് ഗോവിജകര്ക്കിയെപ്പാപ്പാച്ചിട്ടിളി
മുറിയിലേക്ക് നേരെ ചുറപ്പെട്ടവയന്നതു് മട്ടുന്ന നമ്മു
ടെ സന്ന്യാസിക്കു കാണമാറായപ്പോരം, അദേഹം കൊ
ആളുവാളേണ്ടു് ദയവുണ്ടായി ഇവരിൽപ്പേരും സംസാരിക്കു
ന്നതിനുള്ളതമുറിയിൽ, ഇവരുടെ അറിവിൽപ്പെടാതെ
ഒളിഞ്ഞിരപ്പാനൊരിടം തരേണമെന്നർത്ഥമിച്ചു്. കൊത്തു
വാദം, അതിനുമതിന്തിന്തുകി, കാരാദുഹസ്യനേയും
സോദരിയേയും സെപ്പരമായി സംസാരിച്ചുകൊംബാന
നവദിച്ചു് അവിടെനിന്നും മറഞ്ഞു. സോദരിയേക്കാണ്ട
ഉടൻ,

ഗോ. കൂ. — സോദരി, മനസ്സുമായാനത്തിനു് വല്ല വഴി
യുള്ളണ്ടോ?

ഉണ്ടി:— മറിന്നുപ്പറമ്പണ്ടേണ്ടപ്പോലെ എററവും നല്ല രഹസ്യം

സ്രൂମംതണ്ണു തുട്ടും. വാറന്നവിക്ക് സപ്രസ്തുതിവേശം
നേരാ ചില കൃത്യങ്ങൾ അയക്കേണ്ടതുള്ളതിനു ജ്ഞാപ്പി
നെ നിയോഗിച്ചിരിക്കയാണ്. ജ്ഞാപ്പനവിട സ്വ
മായി വാഴക്കയുംചെയ്യാം. അതിനാൽ ഈ ഉള്ളക്കുഴ്ച്ച
ദിവസത്തിനു ചുറപ്പെട്ടി തെയ്യാംഗങ്ങൾക്കാളിളി.
നാല്ലു അദ്ദേഹം ധാത്രധാരകാം.

ഡോ. കു.:— അതിനാധാരത്തോടു പ്രതിവിധിച്ചിരിപ്പും

ഉണി.:— ഇല്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ ഒരു തലവരയ രക്ഷിപ്പാ
ൻ ഫൂട്ടുവരുത്തു രണ്ടായിപ്പിളിക്കണം.

ഡോ. കു.:— അഞ്ചിനെ വല്ലതുമേണ്ടോ ?

ഉണി.:— ഉംബു ജ്ഞാപ്പാ. ജ്ഞാപ്പനും ജീവിക്കാം. നൃഥയായി
വരുന്നു ചെവണ്ണാവിക്കമായ ഒരു ദയക്ക് അഞ്ചു മും
തമിക്കണ്ണപക്ഷം അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരിക്കാം. വകുപ്പ്
മരണംവരെ ബന്ധനത്തിൽ ചെന്നേണിവയം.

ഡോ. കു.:— ശാശ്വതകാരാമുഹമ്മദാസമോ ?

ഉണി.:— അതെത. ഒരു ശാശ്വതകാരാമുഹമ്മദാസംതനനു.
ഈ ലോകത്തിന്റെ സർവ്വിസ്തിയും സിഖമാമെങ്കി
ലും, ഒരു കോൺഗ്രസ്സിപ്പാനാംസ്കിടി വയ്ക്കാതാകാം.

ഡോ. കു.:— എന്നാലും അതിന്റെ സപ്രാവമെന്നാണ് ?
കേൾിംഗാക്കി.

ഉണി.:— ജ്ഞാപ്പനങ്ങിനുത്തു ഒരു പ്രോഫൈലുക്ക് സമർത്തി
ക്കേണ്ടവക്ഷം, അതും അഞ്ചുവും ഇന്ന് തടിവിന്മേൽനി
ന്ന അഭിമാനത്തോൽജുഡിവാസ്തവി അഞ്ചവരയ നശമാ
ക്കി ദേശിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

ഡോ. കു.:— ശത്രുക്കു കാഞ്ഞുവരയും, ഏറ്റൻ കേരിംഗാക്കി.

ഉണി:—എന്നും ഭേദപ്പെടുന്ന ഒക്കിക്കുന്നു. ഭേദപ്പെടുന്ന ദൈനിക മനസ്സാലോമാനത്തോടൊപ്പം ശരായിക്കും കാംക്ഷിക്കുന്നത്, എടുത്ത പത്രത്തോ വഞ്ചിക്കുമ്പിംഗ്രടി കഴിച്ചുതുട്ടുന്ന ഒരു ആപ്രധാന രംഗത്തോടു ജീവിതത്തോടൊപ്പം എന്നർ മനസ്സ് ചണ്ണവലപ്പെടുന്നു. ഭേദപ്പെടുന്ന മരിപ്പും ദയവെള്ളുടെ യോദി ആസന്നമായ മരണചിന്ത ഭേദപ്പെടുന്ന വല്ലാതെ ഭിത്തിപ്പെടുത്തുന്നവല്ലോ. നാാം ഉറസുവേബാർഥം ചാക്കുന്ന ഉറുപ്പിനം, ദയ ഭീമാകാരനം മരണത്തിൽ ദേഹത്തിനും സിലബിക്കുന്ന വേദന ദയവോലുള്ളതാണു്,

ശ്രോ. കു.:—നീ എന്തിനാണുന്ന ഇങ്ങിനെ ലജ്ജപ്പീച്ച് പറയുന്നതു്? എന്നിക്കു് ഇതു വക ചിന്തകളേക്കുന്നത് മനസ്സിനും ഉറപ്പുമില്ലെന്നുണ്ടോ നീ വിചാരിക്കുന്നതു്? വേണുമെങ്കിൽ എംബു മുള്ളുവെ ദയ ദാശവരം ദയപ്പോലെ സദ്ഗുഹം വരിക്കുന്നതുണ്ടോ.

ഉണി:—ഇപ്പോൾ സംസാരക്കുന്നാത്താവൻറും ഭേദം നാം നീ. ഇതാ, എന്നർ പിതാവിവരം പുരാജ എന്നും ദയ രാഘവം കേൾക്കുമ്പോരംമുന്നും ദേശം ദ്രോഗം. അങ്കേ മരിക്കുന്നം. ലജ്ജകുറച്ചയ ദായം തുടർന്നു, സംരക്ഷപ്പും മുതിരോടു നേരുപ്പു അംശങ്ങൾ ജീവിതം. ചുറമേജ്ഞി ചുച്ചമാരുന്നിവേണ്ടം ചമരിൽ ഇതു റാജപ്പുരത്തിനിയില്ലോ? ഇതുയാളുടെ ശൈത്യവും നടക്കുന്ന മുവ ധും, ദുഷ്മായ വാക്കകളിം, ഇതുയും ചെവുപ്പുക്കാരെ മുഴുവൻപുഴിക്കുന്ന സന്തൃപ്തിയവും കണ്ണടക്കം ആയുംതന്നെ ഇയ്യാളെ നൃയസമന്നായി ദാനിക്കയ്ക്കുന്നു. ഇതുവേണ്ടുന്ന മരിയാല്ലോ

തു തൊന്തരനാണ്. അവൻറെ ശാക്കത്തുള്ള ഏഴും ഒപ്പയിലെ അഴക്ക് മുഴവൻ ചുറ്റുമുട്ടിട്ടുനായാൽ ഈ വിടം മുഴവൻം കുന്നപോലെ മുട്ടവാനതുമാണി.

ഗോ. കു.:—അടാ നാട്ടുങ്ങരനായ പാറന്ത്യീ!

ഉണി.:—ഈ ചുറ്റേതക്കാണന് “മുഖംപത്രമാളി കുറഞ്ഞ പച്ചമുന്ദനാൾത്തും” ഈവയുംകൈ കാളിക്കുടവിഷം നിരച്ച മുദയത്തെ മറയ്ക്കുവാനുപകരിക്കുന്നു. എൻ്റെ ചാരിത്രത്തെ തൊന്നായാംഞ്ചു ബലികഴിച്ചിട്ടുള്ളും ജ്യോഷ്ണാ ഇവിച്ചിരിക്കുമെന്ന ജ്യോഷ്ണനാലുഹിക്കുന്നാണോ?

ഗോ. കു.:—ഹാ മെഡവമെ! അതൊരിക്കലും ധാടിപ്പി.

ഉണി.:—വേണമെങ്കിൽ ഈ മഹാപരാധത്തിന് തോൻ വഴിപ്പേട്ട് അങ്ങിനെ ആയാളേക്കൊണ്ടുമൊരപരാധം ചെയ്തിച്ചാൽ ജ്യോഷ്ണൻറെ ഇവൻ ആയാളേക്കും. പേര് പറയാൻതെന്നു തോൻ നാട്ടുണ്ണു എന്നു മഹാപരാധ ത്തിനു ഇന്ന രാത്രിയാണ് നിഞ്ചയിച്ച സമയം. അതില്ലാത്തപക്ഷം അങ്ങക്ക് നാലെ മരണമാണ്.

ഗോ. കു.:—അതും നീ തരികലും ചെയ്യേണ്ടെ.

ഉണി.:—എൻ്റെ ഇവനേയാണ് ജ്യോഷ്ണനു ഇവിപ്പു കാൻവേണ്ടി ആവണ്ടപ്പേട്ടത് എങ്കിൽ തോൻ ഒരു ചുമ്പുപോലെ എറിഞ്ഞിട്ടുകൊടുക്കുമായിരുന്നു.

ഗോ. കു.:—പ്രിയ സോദരി, തോൻ നിസ്തോട് നന്മിച്ച യുണ്ട്.

ഉണി.:—അതുകൊണ്ട് ജ്യോഷ്ണൻ നാലെ മരണത്തിന് തയ്യാറായിരുന്നുകൊണ്ടു.

ഗോ. കു.:—തോൻ തെന്നു ചെലിൽച്ചുല്ലത്തുന്ന നീതിയെ

നിന്തിച്ചിട്ടു പറവാൻ തങ്കമന്നോണ്ടുണ്ടാ
യോ എത്രയാംകണ്ണ ? അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ചെയ്യുത്
തിച്ചയായും ഒരു പാതകമല്ല. അതാണിൽത്തന്നെ
പണ്ണമഹാപാതകങ്ങളിൽ പെട്ടുകയുമല്ല.

ഉണി:—എന്നു പെടാത്തത് ?

ശ്രീ. കു.:—അതതു നിഷിലമാണെങ്കിൽ എത്ര വളരെ
ജീവാനിയായ എത്രയാം, ഈ അല്പകാല വിനോദത്തി
നാവേണ്ടി എത്ര വലിയ രൈക്ഷ സഹിപ്പാണൊരുണ്ട്
മോ ? മാ ഉണിച്ചിരിക്കും !

ഉണി:—എന്നു ജ്ഞേയന്തു പറയുന്നത് ?

ശ്രീ. കു.:—മരണം അതി ദേഹരമായോരു കാർമ്മാണ്.

ഉണി:—എന്നാൽ നാണംകുട്ടി ജീവിതം വെറുക്കപ്പെട്ട
തുമാണ്.

ശ്രീ. കു.:—മരിക്കയെന്ന മാത്രമോ ? പിന്ന പോകാനു
തെവിടേജ്ജാണെന്ന് നമ്മകൾ യാതൊരു നിഖേയവുമി
ല്ലാണ്. മരിച്ചാലുണ്ടാവുന്ന തണ്ടപ്പിൽ കിടന്ന ചീഞ്ഞ
ളിയങ്ങയോ ? ഇപ്പോഴേള്ള ചുത്തല്ലാം പോയി ദേഹമാ
കൈ തണ്ടാത് വെറുണ്ടലിക്കണം. ദേഹത്തെ വേർപ്പെട്ട
ജീവനോ, പിന്നീട് എത്തല്ലാം നരകത്തിലുടെയെ
ല്ലാം പ്രയാണം ചെയ്യുണ്ടിവയോ ? എത്തല്ലാം കി
ങ്ങപ്രാണികളുടെക്കൂടെ ബസ്തിക്കപ്പെടാം ? എങ്കിനു
തെ ചെയ്യകിടാരത്തിലെല്ലാമിട്ട് പഴപ്പിച്ചുവരക്കണം ?
അവിടെ എത്തല്ലാം കുരുക്കണ്ണള്ളിടെ മുർഖാച്ചയും അ
ലഘ്യമും കേട്ടകിടക്കേണ്ടിവയോ ? അതോ ! അത്തല്ലാം
ശ്രദ്ധവിക്ഷാധ്യാരം ഭ്യാക്ഷാനാ ! എത്ര തന്നെ കുഞ്ഞി

നീച്ചാലും, കഷ്ടപ്പെട്ടാലും, വാല്പന്ത്രവും, ദേദനയും, പ്രാധിക്യം, എന്നതണ്ണെ പിടിപ്പെട്ടാലും, നിരന്തരം കാരാളമാസം വിധിക്കപ്പെട്ടാലും മരണയെത്തെ ഭാക്ഷണ്യോരിം അവരെയാക്കു സ്വർഘകയമായിത്തോന്നു നാതാണ്.

ഉണി:—കഷ്ടം! കഷ്ടം!

ഡോ. കൃഷ്ണ:—എൻറെ പ്രിയപ്പെട്ട സോദരിയ്ക്കുന്നേരാണ് പ്രിയ ഉണിച്ചിരി, ഞാൻ ജീവിച്ചിരുന്നേരുടെ. ഒരു ജ്ഞാപ്പേരിൽ, ഞാൻ ജീവിച്ചിരുന്നവേണ്ടി നീ എന്ന പാപം ചെയ്താലും ദൈവക്കതിനു നിന്നു ദിക്ഷിക്കാതെ അത് നിന്റെ ഒരു ദയവുംലിയായി കണക്കാക്കി നീന്നു അന്തരുഹിക്കയേ ഉള്ളൂ.

ഉണി:—ഹാ! എൻറെ മുന്നമേ! ആത്മവിശ്വാസമില്ലോ തന്ത്രാത ഭീതി! നാണമില്ലാത്തപുത്രജന്മം! എൻറെ മറ്റൊരാംകാണ്ഡ് ഒരു പുത്രജന്മനായി ജീവിപ്പാൻ വിശ്വാരിക്കുന്നോബാ? തന്റെ സോദരിയുടെ പ്രഭിച്ചാരംകാണ്ഡ് ജീവിതത്തെ നിലനിൽക്കാൻ നാണമില്ലയോ? ദ്വിതീയ തന്മാനിതിനു പറയേണ്ടത്? എൻറെ അജ്ഞാ അംഗീകാരംത്തിൽ ഒന്നു വല്ല അവരുടെ വിശ്വാസി എന്നതിനു അഭ്യരിക്കുന്നോ? അല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിനാണിനാതെ ഒരു കീടം ജനിക്കയില്ല! എന്നുകൊണ്ടു സഹായപ്പായില്ല. മരിക്കു, കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ തീരട്ടുകൂടാ. ഞാൻ പ്രാത്മിച്ചാർ വേഗം കഴിയുമെങ്കിൽ, ഞാനിതാ ഇത് സോദരന്റെ മരിപ്പാന്തവേണ്ടി ധക്കപ്പാദിത്തികൾ ഭാരായിരം പ്രാവശ്യം നമ്മുടിൽ

ശ. കലത്തിനാളിടി അവമാനംവയത്തുനാനരകാളി നാളിടിനാറയ്ക്കന ഇത് ചുഴുവെ രക്ഷിപ്പാൻ അരുളുണ്ടു വിനി ഉച്ചിരിക്കുന്നതല്ല.

ശഹ. കു.—അതുതു, തൊൻ പറയുന്നത് കേൾക്കു, ഉണി ആച്ചിരിക്കു!

ഉണി.—വേണ്ട. എനിക്കുനാം കേൾക്കുണ്ട. നിങ്ങളുടെ ഇത് പാതകും ആക്കസ്തികമായിട്ടണ്ടായതല്ല. ഇതോരു ഇടവിടാതോഴിലായിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളോടു കൂടി സിക്കുന്ന ദയ അതിനേൻ്റെ മാഹാത്മ, തന്ത പ്രഥിചരിപ്പിക്കുമാത്രമേ ചെയ്യുന്നാളും. അതുകൊണ്ട് കഴിയുന്ന തും വേഗത്തിൽ മരിയുംയാണുത്തമം! ” എനിഞ്ചിനൊനിവേദിത്വത്വാട പറഞ്ഞ അവമിം ചുറ്റുകടന്നു.

“വരക്കു, തൊൻ പറയുന്നത് മുഴുവൻ കേൾക്കു”,
ഉണിആച്ചിരിക്കുട്ടി, ” എന്നുപറയുന്നതും വിലവെയ്യുംതെ
അവമിം അതു, പോയ്യുംതെ.

അദ്ധ്യായം XI.

ഉണിആച്ചിരിക്കുയും ഗോവിന്ദക്കുനായതും കൂടിയും സാഡാജുണ്ണം മുഴുവൻ, കൊത്തുവാളിടെ അനുഭവിപ്പുകാരം അട്ടാഞ്ഞമുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു്, ഒരുക്കരം പ്രോഥം വിടാതെ കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന നമ്മുടെ സന്ന്യാസിവച്ചും ഉടനെ ചുറ്റുപ്പുവേശിച്ചു് ഉണിആച്ചിരിക്കു യൈക്കുണ്ടു് “വരക്കു, പോകാൻ വരക്കു; മക്കളെ! എനിക്ക് രണ്ടുവാക്ക് പറയേണ്ടതുണ്ടു്. എനിക്കു പറവാനെല്ലും കൂട്ടിയും കൂപ്പും ഏല്ലുംവസ്തിച്ചുള്ളതാണു്. അതി

നാൽ ദൈനന്ദിനങ്ങളും വരേണ്ടെമ്മനു് നീ പറഞ്ഞാൽ അ
ങ്ങളും വരും”.

ഉണി:—എനിക്കു ഈ കാരായുഹത്തിൽ അധികഗണം
നില്പാൻ അനവാദമില്ല. അതിനാൽ നമ്മൾ പടിക്കി
ഡേക്കപ്പോക. തൊനവിടേനില്ലോ.

സന്റാ:—എനിക്കിവിടെ ദന്തരണ്ടുപേരുക്കണിട്ടു് അല്ലോ
കാഞ്ചുണ്ട്. എന്ന ക്ഷണം എത്തിക്കൊള്ളും.

“അധികഗണം നില്പാനനിക്കും ഇടയില്ല. എ
ന്നുംതുവന്ന ആദി പടിക്കൽ നില്ക്കുന്നു,” എന്നു
പറഞ്ഞ് ഉണിച്ചിരിക്കുന്നതു.

ഉടൻതന്ന സന്റാസി ശ്രോവിംഗ്ക്രൂട്ടി കിടക്കുന്ന ദ
റിയിലേക്ക് ചെന്നു് ഇപ്പുകൊരംപറഞ്ഞു, “വത്സ, നീയും
നിന്നുംസോദരിയും തമിൽനടന്ന സംഭാഷണങ്ങളും
ശിയാതെത്തോൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു. പാറനവിക്കു് അവരെ ദി
ർപ്പത്തിയിലേക്കു് ആക്കഷിപ്പാനുള്ള അന്തരോദ്ദേശം ഒരി
ക്കലുമില്ല. ഓരോത്തുതുടങ്ങും സ്വപ്നാവമറിവാൻവേണ്ടി
മാറും അവരെള്ളു് പരിക്ഷിച്ചു് എന്നുയുള്ളൂ. അവളുടെ
സത്യപരമായ ചാരിത്ര്യം ഉല്ലിനിമിത്തം അദ്ദേഹം ഇപ്പും
ചുപ്പിത്തന്നു, അദ്ദേഹത്തിനു് മനസ്സുള്ളപ്പുണ്ണാക്കാം.
വണ്ണും നിന്തിക്കയറ്റു അവരിംചെയ്തു്. ഇന്നുബെരാറ്റി
നവീനന്നു മഠത്തിൽ ആയിത്തന്ന എന്നു കിട്ടു്. അ
പ്പോറ്റം ലോകവർത്തമാനം പറഞ്ഞകുട്ടിത്തിൽ അദ്ദേഹം
ഈ വർത്തമാനം എന്നോടു് പറക്കയാൽ തൊനവിജ്ഞത്താ
ണു്. അതുകൊണ്ടു് നിന്നും മരണത്തിൽനിന്നു് നിന്നു
രക്ഷിപ്പാൻ ഇതൊന്നുംതന്നു കൈത്തിമാറ്റല്ലു. വെറുഡ

സംസാരില്ലെന്ന പ്രത്യുഥംകാണ്ടാണോ മായയിൽ ക്രമിക്കേണ്ടെ. നിന്റെ മുത്തുദിനം നാലേത്തെന്നെന്നയാണ്. ഒരു വരേതാട് വേണ്ടപ്രാർത്ഥനയെല്ലാം കഴിച്ചു് അതിനായി ഒരുജീയിയെന്നോള്ളു.

“അയ്യോ : എന്നാൽ ഞാനെന്റെ സോജരിയോട് മാപ്പുചേരാവിക്കുക്കു. എനിക്ക് ഇനി ഒരിച്ചിത്തുന്നതുമതി. എന്റെ ഗ്രാവായുമപ്പോ, എന്ന അങ്ങയുടെ തുപ്പാദണ ദ്രോട് ചേരേണമോ” എന്നാംപറഞ്ഞ ശോഖിന്റുകൂട്ടി ഇതുനിടത്തു് വിശ്വനമ്മുരിച്ചു.

ധ്യാനിവയ്ക്കും അവിടെനിന്നും പിരിഞ്ഞു കൊത്തുവാഴ്തെ അട്ടഞ്ഞുചെന്നു്, ആ പെട്ടുകൂട്ടിയെക്കണ്ടു് കുറഞ്ഞാണു് സംസാരിപ്പാനള്ളുതിനാൽ താൻ പടിക്കലേക്ക് പോകയാണെന്നാംപറഞ്ഞു് കാരാതുഹസ്യലംവിട്ടും വിശ്വിമിയിലേക്കുചെന്നു് ഇട്ടിന്തുംവേബി നില്ക്കുന്നേം തെത്തത്തി.

സന്ന്യാസിവാദി, നിന്നു് ഇതു സൈനാന്ത്രാതിരേകംതന്നെക്കുതന്നു അതിനു് ധ്യാജിച്ചു് സപ്രാവവെവണിപ്പുവും തന്മാരിക്കുന്നു. ഇവരണ്ടും അന്നോന്നുംആരും കൊണ്ടു് ത്രഭ്യാം ശോഭിക്കുക. ധാരനമ്പിശേഷം നിന്നോടു് ചെള്ളു അചമത്തുംപ്രാർത്ഥന ചെദവം എന്നു യും അറിയിച്ചു. ചാപലുത്തിനു് കണ്ണുകണ്ണുട്ടെന്നുള്ളതിനു് ഇത്തും ഒരു ദേഹാന്തംതന്നു. ധാരനമ്പി കുറു സ്ഥിരനിഷ്ടനായിത്തന്നുവെല്ലോ. എതായാലും അതു ധാഴ്തെ അർത്ഥനക്ക് പകരം മറുവടിയായി നി എന്നോ പറഞ്ഞിട്ടാണു് നിന്റെ ജ്ഞാപ്പുന്നെന്നുക്കു പൂഞ്ഞുവിശ്വാസന്നതു്?

ഉണി.— തോൻ ആയാള്ളട തീർപ്പവറവൻ ദോക്കും സ്. നിതിക്കമ്പസമിച്ചു് എന്നും ജ്ഞാദ്യൻ മരിക്കുന്ന താണു്, അനീതിയായി എന്നിക്കു് ഒരു ചുത്രൻ ഇനിക്കു നാതിനെക്കാരം അധികംസന്ദേശകരം കാശ്ചു്! ആ നല്ലതായുരാൻ ഇം നമ്പിശൊൽ എത്രമേൽ വണ്ണി തനായിരിക്കുന്ന; എപ്പോഴേങ്കിലും തിരക്കന്നുഡിൽനി സ് മടങ്ങിയെഴുന്നാള്ളിയാൽ, എന്നിക്കു, തിരക്കുപാകു ചെന്ന ഉണ്ടതിപ്പാൻ സാധിച്ചുവെങ്കിൽ, തോൻ തി ച്ചയായും ഇം നടന്നതെല്ലാംപറഞ്ഞ് ആയാള്ളട ഉ രണ്ടെവരിച്ചു് വെളിപ്പേട്ടതുാതിരിക്കയില്ല.

സന്തൃ.— അതിനു് വളരെ താമസിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞതെന്നോളു് സംഭവംകൊണ്ടുമാത്രം പറയുന്നതായാൽ, ആയാർക്കു് നീ ചെയ്യുന്ന ശവരം ധാരോപണത്തിൽനിന്നു് ശേഖരാവുന്നതാണു്. ആയാ രംനിനു പരിക്ഷിക്കുമാത്രാ ചെയ്യുവെന്നു് പറഞ്ഞും ആയു. അതിനാലെൻ്റെ ഉപദേശം ചെവിക്കൊള്ളു കു. നമ്മുചെയ്യാൻ എന്നിക്കുള്ള ആലുഹംകൊണ്ടു് ഈ തിനൊരു പ്രതിവിധി തോന്നുന്നുണ്ടു്. വണ്ണിതയായ ഒരു ഗ്രീക്ക് ശവളിയ്ക്കുന്ന നൃായകാഡയും സഹാ യം ചെയ്യാൻ നീ മടക്കുന്നതെല്ലാം തോൻ വിശ്ര സിക്കുന്ന. നീഞ്ഞു സോദരനു കോപിച്ചുകൂട്ടു നീതി കിൽ നിന്നു് രക്ഷിപ്പാണും അതുപക്കിക്കാതിരിക്കയി സ്കു. നീഞ്ഞു ചാരിത്രത്തെ കള്ളുപുരിതമാക്കിത്തീക്കു യുംവേണ്ടാ. അങ്ങിനെയായാൽ മടങ്ങിവന്നു് തന്നും ഞ്ഞുമുന്പിൽ ഇംവിവരം എപ്പോഴേങ്കിലും ഉണ്ടതിപ്പു

നിവേണ്ടാൽ അവിക്കോ വളരെ സൗകര്യം ചെയ്യും.
ഉണി;—സത്രാമി പറയുന്നത് മുഴവൻം കേരിംക്കാട്ട്. അ
യംഗം അന്ത്യാധികാരാവാത്ത ഏതുകമ്മംവും അത്രമാ
ത്തം ചെയ്യാൻഒള്ള ദൈത്യമുണ്ടാണ്.

സന്ധ്യാ;—യംഗമപ്പോഴം ഡിരാണ്. നന്നചെയ്യുന്നവർ
ഭീതകളും കയ്യുമില്ല. ലറ്റപ്പടക്കിൽ നാലിച്ചു ചാവക്കാട
തലവുംന്നവരുടെ മകരം മാധ്യവികയമയുടെ പേര് നി
കേട്ടിട്ടില്ല.

ഉണി;—എ മാന്ത്രിയുടെ പേര് എന്നും കേട്ടിട്ടാണ്.
എയമരയക്കരിച്ചു എല്ലാവരും നല്ല അഭിപ്രായങ്ങൾ
പറയാറുള്ളതും.

സന്ധ്യാ;—എയമരയേ ഈ പാറന്നവിനും ചുടവഴിക്കോ
നിശ്ചയിച്ചു് ടിവസവും തുടെ തീച്ചുപ്പെട്ടതിയിൽനാം.
അപ്പോഴുക്കാണു് ലറ്റപ്പടയോടെതിപ്പാൻ പോയ
തലവുംന്നവർ കാലാതിപ്രാപിച്ചതു്. അതിൽ ചി
ന്ന തനിക്കു തിരുത്തുക്കാളു് കിട്ടിയതു പോരെന്നാം,
പട്ടമാരപ്പോലെ സ്രീയനം കിട്ടേണ്ടെന്നാം മറ്റും
നന്ന പറകയാൽ, സ്രീയുടെ കക്ഷിക്കാർ തല്ലാലും
അതിനു പ്രാപ്തിനാരല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അവിവശമം
അഭസിപ്പിരിക്കയാണുങ്ങായത്. എ സ്രീകോ അവ
ഴുട്ടുടെ വീരനാം കീത്തിമരനമായ അട്ടേനോടു തുടിത്തു
നന്ന തേന്താവും നബ്ജുമായി! അങ്ങിനത്തവനാണു്, ഈ
മത്തുംനാട്ടും നടിക്കുന്ന പാറന്നവി.

ഉണി;—ഈഞ്ചിനെ വരുമോ? ഈ പാറന്നവി എ സ്രീയെ
അഭസിനെ ഉപേക്ഷിച്ചുവോ?

സന്ത്രാ:— അവരെ അങ്ങിനെ കണ്ണിൽക്കുള്ളൂടായി ഉപേ ക്ഷിച്ചു. ഒരു സാമ്പാദനപരക്കയ്ക്കിലും വേണ്ടോ? അതു മുണ്ടായില്ല. ശ്രദ്ധാർഥം മുമ്പ് ചെയ്തിരുന്ന അത്മനക്കെഴുഫുവനം ഇപ്പോൾ വിഴുങ്ങിക്കാളെന്നു. അതുംപോരെങ്കിൽ അവളുടെനടപടിയിൽ പല ദോഷങ്ങളും താൻ കണ്ണത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നം പറഞ്ഞുപറത്തി. അവക്കീ, ശ്രദ്ധാരൈച്ചൊല്ലിയാണ് ഈനം ജീവസന്ധാരണം തന്നെ ചെയ്യുന്നതും. ഇവന്റെ ശിലബഹുഭ്യമുണ്ടോ അവ കൂടെ കണ്ണിൽക്കാണ്ടുതക്കന്ന!

ഉണി:— അവരെ ഈ ലോകത്തിൽനിന്നും വീണ്ടെടുത്താൽ കാലൻ എത്രദയാലുവാക്കമായിരുന്നു! എന്നിട്ടും ഈ നിംഭയൻ മന്ത്രാഭക്താരന്റെ റാഖിയിൽ ജീവിക്കുന്നും ചെയ്യുന്നു. ഈ ലോകം എത്ര ദശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു! എന്നാൽ നമ്മുടെ ഈ സംഗ്രഹത്തിയിൽ ആരക്കമ്പെന്നും ലഭിപ്പാനാണോ?

സന്ത്രാ:— നിന്നും എഴിപ്പുത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്ന ഒരു മുഖമാണ് അവളുടെതെന്തെ. എന്നതനെന്നയല്ല, അതിനും ചികിത്സാവിധി നിന്നും ജ്ഞാനം കുഞ്ചിക്കുമ്പെന്നും മാത്രമല്ല, അപൂർത്തിയിലുള്ള അപമാനം നിന്നും കുഞ്ചിക്കുമ്പെന്നും തന്നെ കൂടിക്കുന്നും ചെയ്യാം.

ഉണി:— സപ്രാർത്ഥി! എങ്കിനെയാണെന്ത് എന്നു എന്നിക്കുവുന്നതു.

സന്ത്രാ:— താൻ പറഞ്ഞ കന്നുകക്ക് ഇപ്പോഴം ഈ നൃവിശനിലുള്ള പ്രശ്നയം നംഖുമായിട്ടില്ല. വേറെ ശ്രദ്ധാരൈക്കിലുമാണെങ്കിൽ, വല്ലപ്പേരുമുണ്ടും അധിക്കാശിച്ചി

ക്രണങ്ങിൽ അതിനെയും ഉറുവനം ചെയ്യാൻ മതിയും
യ ആയാളുടെ അന്നാധരമായ ദയാഫീനത്പരം, അന്ത്
പ്രാഹിനിയായ ഒഴിവോബെ, അവരെ പുർണ്ണാധികം
ക്ഷോഭിപ്പിക്കുയും നിട്ടദയാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.
നി വേണം ചാറനെപ്പിഴുന്നടക്കേക്ക് പോവുക. ആയാ
ളുടെ അനുലുഘാടിക്കുല്ലാം അണ്ണിലും മറുവടിവറ
ഞ്ഞുകൊണ്ടുകൂടാം. ആയാളുടെ ഇച്ചുക്ക് വഴിപ്പെട്ടുകൊണ്ടു
വാഗ്നേഷ്ടുകൂടാം. അതോടുകൂടിയേന്ന ദന്തരണ്ടു കൂട്ടും
അത്രംതന്നെ സമമിപ്പിക്കുന്നും. അതായത് നിന്റെ
സാന്നിദ്ധ്യം നാധിക നേരത്തേക്ക് നിന്നുള്ളതെന്നും, നി
ശ്വിതസ്മലം, രഹസ്യമേളിനത്തിനു സൈരക്കുള്ളപ്പും
യും നിജാജ്ഞിവവും, സമയം അഡ്സരാത്രിയും, യാതൊരു
വെളിച്ചുംപോലും കാണ്ണാൻ പാടിപ്പാത്തത്തുമായിരി
ക്കേണമെന്നും സമമിച്ചാൽ, എല്ലാം രേറിയായി. ഉട
നെ ഞാൻ പോയി ഇന്ത വാവപ്പെട്ട സ്ത്രീയോട് നീനു
ക്ക് പകരം അഞ്ഞോട്ടു പോകാൻ ചുരുക്കുത്തുണ്ടാം.
ഈ സ്വത്രം മലിക്കുന്നപക്ഷം, അവൻ ഒരു സ്ത്രീയെ വി
വാഹം ചെയ്യാൻ നില്പുലുന്നാക്കാം. എതായാലും ഈ
ഒരോറു വിഭ്രക്കുണ്ടു നിന്റെ ജ്ഞാപ്യൻ ഹതനാക്കാ
തെകഴിവെന്നു. നിന്റെ ചരിത്രം സുരക്ഷിതമായി. സാധു
മാധവിയമുകൾ ഇണ്ണംവന്നു. ദോഷപൂർണ്ണനായ രാജപു
തിനിധി പതിതനാക്കുയുംചെയ്തു. ആയാളുടെആമത്തി
നും തയാറാക്കുത്തുക തരത്തിൽ അരു കയ്യുകക്കെത്താൻ
ചുരുക്കുവാനുപ്പെട്ടതിനുകൊള്ളും. നീനുക്ക് കഴിയുന്ന
മട്ടിൽനീ ആലോച്ചിച്ചു ഇത്തന്നുംമലിപ്പിച്ചുണ്ടാണെന്നുതി

ലെ വണ്ണനയിലെ നിന്ത, ഭാഗം അതിലെ ഇണക്കവര
ങ്ങളും കോണ്ടു നിന്തിക്കാശാധനതാണ്. ഇതിനെക്കു
റിച്ച് നീ വിചാരിക്കുന്നതെന്നതാണോ?

ഉണി:— അതിനീൻ്റെ ഒരു ചായപോലും എനിക്ക് വഴി
രെ തൃപ്പിത്തുന്നു. തീച്ചു യായും നമ്മുടെ ഇതു തന്റെ
തുണ്ടാനുള്ളം തൃച്ചുചുള്ളുച്ചു പരിപൂർണ്ണതപരം മുഖം
പിച്ചു മലപ്രദമാക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ.

സന്ദു:— ഇതിൽ സാമർപ്പിച്ചു ഇഴവൻവേണ്ടതു് നിന്നോ
ചെയ്യുന്നതിലാണ്. നീ വേഗം പാറന്നവിധു എന്നു
അടുത്തേക്കുതിരിക്കും. ഇന്ന് രാത്രിക്കുതന്നെ തെള്ളം
മാറ്റുന്നതിനു് അതുകൊംക്കണിക്കുന്നവെങ്കിൽ, അതുകൊം
ക്കു് തൃപ്പിക്കരഹാംപട്ടി വാദ്യാനം ചെയ്യുകൊള്ളണം.
ഞാനടക്കുതന്നെ ഇതു പരിത്രജിക്കപ്പെട്ട കന്ന് താമ
സിക്കുന്ന ചാവക്കാട്ടികരക്കപ്പോകാം. സാധിക്കുമ്പോൾ
എന്നീ തന്നെ ഇന്ന വെക്കുന്നേരത്തിന്നുമുഖ്യായി അ
തുന്നേരോളം വന്നുതുന്നേരും തരക്കേടില്ലോ. ഒരാഴീയും കൂടി
കുറുക്കുകൊള്ളും. അതുകൊണ്ടു് പാറന്നവിധുമായുള്ള കൂടി
കുറുക്കുകൊള്ളും തന്നെ വെക്കിക്കേണ്ടെന്നു.

ഉണി:— അങ്ങെയുടെ ഇതു ഉപദേശത്തിനു് നമ്മുംറം.
ഞാനവിട്ടുതെന്നു, ചാവക്കാട്ടു് തലപ്പുന്നവയുടെ മുഹൂർത്തം അഭിരുചിയുണ്ടും.

എന്നിങ്ങിനെ പറഞ്ഞു് അവരിൽ നേരേ പാറന്നവി
ചാക്കുന്ന മുഹൂർത്തിലേക്കുതന്നെതിരിച്ചു. നമ്മുടെ സ
ന്ദുസിയും അഭിരുചിനു് ആരപ്പെട്ടു.

അംഗ്രേഖായം XII

കുമ്മാജ്ഞനവിജയത്തിലെ നാരദനൈപ്പോലെ സംജീവനങ്ങളിൽ, കുവാഹ്നമായവർക്ക് ഗ്രന്ഥപ്രദിവം ദിജ്ഞന് ഒഡാഷപ്രദിവ്യമായ ചില എഴുപ്പികളിൽ ചില തന്റോച്ചേരണങ്ങളിലെച്ചയ്ക്ക് കുതാർത്ഥത്തോടെ നമ്മുടെ സന്ന്യാസി ചുറുക്കുള്ളിലെവരുടെ സ്ഥിതിഗതികൾം ആരാധ്യാ എൻ ചെവിയും കിണ്ണും നാലുഭാഗത്തേക്കും വ്യാപരിപ്പിച്ച് സെസപരമാനംതുടങ്ങി. ഇതിനാടയിൽ കോദിലക്കത്താണ് ചുറുക്കുള്ളി പരിജ്ഞനങ്ങളിടെ, ചുതിയഭരണാധികാരി ദിവ്യക്കരിച്ച് പലപ്രകാരത്തിലുള്ള ഓണിപ്പായപ്രകടനങ്ങളിൽ നമ്മുടെ സന്ന്യാസിപ്പവരും കേരംക്കണക്കും, പലതമായി ഏറ്റവും മുട്ടികളും പലക്കുള്ളക്കണക്കാരോടും മല്ലിക്ക് ചുതിയഭരണാദിത്തായെ നിന്തിക്കരിക്കുന്നുംചെയ്യുന്നണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒട്ടവിലാണ് നമ്മുടെ വിട്ടവായനായ കേരവൻനായതുമായി കൂട്ടിമുട്ടിയത്. സമ്പ്രദായം പരിഹസിക്കുന്ന കേരവൻനായും സന്ന്യാസി വഞ്ചനക്കണക്കുപ്പാർഡി ചിരകാല പരിചിതമാരെപ്പോരെ കിരശലപ്പള്ളി തിരിന്ന് ചുരപ്പുകും “എന്താസ്ത്രമി, എന്താ വൈരാജി, നമ്മുടെതന്മാരു ഒൻ്റെ വല്ലവത്താണുനാഡിം അണിക്കുണ്ടായോ? ”

സന്ന്യാസി—ഒപ്പുനെ! നമ്മുടെക്കാനാം അണിക്കുണ്ടും. നിങ്ങൾ വല്ലും ഉംഗി എന്തുന്തു കേരംക്കാമായിരുന്നു. “
 കോ. നാഃ—ചിലർച്ചരായുണ്ട്. അംബാട്ടിന് അംഗവലപ്പും കൈക്കുന്നും. എന്നുതു എവിടെയാണെന്നുണ്ട്” അംഗങ്ങൾ ദിനാന്തരം ദിനാന്തരം

സന്ന്ദർശകമുഖമെങ്കിൽ വിരക്കാവാനാറികയില്ലോ. എന്നിലും വിരക്കാവാലും അവിടെക്കു് നല്ലതുവരവാൻ ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

കേ. നാഃ:—ഈ തന്മുഖാനന്തിനിൽക്കുന്ന കോവിലക ഒരു വിവ്രജിക്കുമ്പോൾ പേരും പിച്ചകാരെ ഒരു പഹരിച്ചും കൊണ്ടിരുന്നു എന്നും പേരും കൊണ്ടിരുന്നു എന്നും അഞ്ചാതനായി യാത്രചെയ്യുന്നതു് ? അവിടെന്തെ ഒരു തലയിലെഴുത്തിന്റെ മുള്ളുതന്നെന്നയാണു് ? എന്നാലും പാനന്നവിപൊടിപൊറി ഭരിക്കുന്നതോ ! ഇപ്പോഴാണ് തുരന്നുചിട്ടിച്ചു നീതിമുറക്കെഴും വെള്ളിവിലിട്ടും നന്നതു്.

സന്ന്ദർശകമുഖമുണ്ടായാൽ തന്നെന്നതും വേണ്ടവണ്ണം നിറവേറ്റുന്നണ്ടു്.

കേ. നാഃ:—വും ചാരിചാരത്തിനു് കുറവെന്താനു് കണ്ണുചെമ്പിക്കിയാൽ ആയാൾക്കുന്നതാണെങ്കിൽ ദോഷംവരാനുള്ളതു് ? അതുവഴിക്കുമാത്രം കുറവും കുമാൻ തന്നെന്നാണെന്നീതി.

സന്ന്ദർശകമുഖമുണ്ടായിത്തീന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ കറിനാലിക്കുകൊണ്ടു് അതിനു ഉള്ളലന്നംചെയ്യുന്നും.

കേ. നാഃ:—ഈ, ആ ക്ഷേമമംത്തിന്റെ ഉത്തരവംതന്നെ വിശദമായി സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടു്. പ്രബലമാരായ ബന്ധുക്കളും അതിനാണ്ടു്. അതെന്നതായാലും, അന്നപാനിക്കാഡിക്കരം നിത്യിയാലുണ്ടാതെ, ആ ദോഷത്തെ നാട്ടിക്കുന്ന തീരെ നശിപ്പിക്കുവാൻ അക്കംതന്നെ സാധിക്കുമ്പോൾ, ഇപ്പൊടിപ്പൊരുത്തി ഇതു പാനന്നവിനു

മെച്ചപ്പോൾ ഇങ്ങിനത്തെ നിസ്ത്രൂഹായവിധത്തിലോന്ന്
മല്ല സ്വഷ്ടിക്കണമ്പുട്ടിട്ടിള്ളെന്നൊന്ന്. അതു ശരിതന്നെ
യാണോ? അങ്ങേക്കുള്ളതോന്നോ?

സന്ദൃം:—അഭ്യോഗത്തിനെ ചിന്ന എങ്കിനെയാണ് സ്വ
ഷ്ടിച്ചിട്ടിള്ളത്?

കെ. നാഃ:—ചിലർ പറയുന്ന അനുയാദേ ഒരു കടൽക്കാനു
പക്ഷികൾ മുട്ടകയിട്ടംപോലെ, കരക്കവന്ന മുട്ടകയിട്ട്
പോയതാണെന്ന്. മറ്റുചിലർ അഭ്യോഗത്തെ കടപ്പറ
ആശാക്കാനിട്ട് രണ്ട് എട്ടുകൾ ഇണയടിച്ചുപ്പോരിം ഉ
ണ്ടായതാണെന്നും വാഴിക്കുന്നു. അതെന്നതായാലും മുപ്പ്
കൂം ഒരു ജനനേന്നുയിം ഉണ്ടെന്നതിനു ഇന്ത്യയ്ക്കുവൻ
സാക്ഷിയാണ്.

സന്ദൃം:—നിങ്ങൾ അതും വലിയ നേരം പ്രോക്ഷകാരന്നു
ണ്. നിങ്ങൾക്കുള്ളം പറയാം.

കെ. നാഃ:—അല്ലാതെന്നതാണെന്നിതിന്റെ അർത്ഥം?
രണ്ടുപേരോത്തോടുമിച്ചു മനമിന്നുണ്ടിച്ചുള്ള ഒരു മംഗല
വകമ്മത്തിനു ഒരുവനെ നിറുപ്പിക്കേണമെന്ന കൊട്ട
തു കല്പന എത്ര കൂർത്തരമാണ്! നാട്ടവിട്ടുപോയ തി
രുമനാ ഇപ്പുകാരം കല്പിക്കേണ്ട് അങ്ങ് വിചാരിക്കു
നാണോ? നൂറ്റുനില്ലാക്കട്ടിക്കെള്ളെ ഉണ്ടാക്കിയതിനു
കൊഞ്ചെന്നു വിധിക്കേണ്ടിന് മുമ്പ് അവിട്ടുനു
ശ്രദ്ധിരമ്മണ്ണത്തിനു ചിലവിനുള്ളു വക കൊട്ടത്തുക
ഴിയും. അവിട്ടുന്നതബന്ന ഇതിബോക്കേണ്ടിരുന്നു
സമീക്ഷണ ശ്രദ്ധിംണു. അതിന്റെ സുവക്ഷിട്ടേക്കറി
യാം. അതുകൊണ്ട് അവരിഉല്ലാശം അണ്ടക്കുപയുള്ളണ്ട്.

സന്തୁ:—നാട്ടവിട്ടപോയ മഹാരാജാവ് ശ്രീലക്ഷ്മണാ
കാത്യാനവെന്ന് താരനാരിക്കലും കേളിട്ടില്ല. അങ്ങി
നെ ഒരു ചാഞ്ചല്ലും തുടി അലേഹത്തിനാണോയിട്ടില്ല.
കേ. നാ:—സപാമി! നിങ്ങൾ ദന്മാർഗ്ഗിയാണ്ടിട്ടാണ് പറ
യുന്നത്.

സന്തୁ:—അങ്ങിനെയാരിക്കലുമുണ്ടാവില്ല.

കേ. നാ:—എന്ത്? തന്മുരാനാണോവില്ലെന്നോ? അവയ്ക്കു
വയറ്റുയായ ഒരു കിളിവത്തി ചിച്ചുക്കാരി കോലോത്തും
പടിക്കൽ ചെന്നാൽ മതി. ചാതപട്ടിയിൽ തുടക്ക അവ
ഈടെ മടിയിലേക്ക് ഒരു വര്ത്തമൻ പീഴ്സ കാണാം.
തന്മുരാന് പാട്ട കേരിക്കാൻ വളരെ ഇഷ്ടക്കാണും. മോ
ളിലേക്ക് പോകാം. തുടക്ക എത്തുവും വേണ്ടതാണും. ഇത്
മാത്രമോ? അവിടേക്ക് മദ്രപാനത്തിലും ധാരാളം
അസക്കിയുണ്ട്. അതും തുടി താൻ പറഞ്ഞതരാം.

സന്തୁ:—ഹരി ഹരി! നിങ്ങൾ തിച്ച്ചയായും തന്മുരാനാ
ട് അപരാധമാണി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

കേ. നാ:—സപാമി, താൻ അവിട്ടതെന്തെ ഗ്രഡാലോചന
കാരിലെബാരാളായിരുന്നു. തന്മുരാനെന്നതു വലിയ ശ്രീ
ജിതനാണ്! എന്തിനു്? ഇപ്പോൾ അലേഹമാം ഗ്രഡ
മനം ചെയ്യുത്തും എന്തിനെന്നു് എന്തിക്കരിയാം.

സന്തୁ:—എന്നാൽ, അതെന്തിനാണനുന്നു പറഞ്ഞ
തന്നാൽ കൊള്ളും.

കേ. നാ:—ബെബി! പാടില്ല. അതീവായ്ക്കു ചുറ്റു പോ
വാൻ പാടില്ലാതെന്നാൽ രഹസ്യമാണ്. എന്നാൽ ദന്മ
താൻ ചറയാം. അവിട്ടതെന്തെ പ്രജകളിൽ മുക്കാലേശി

രകාක් ලාභවු තෘවිදූෂණ සහ මහතාරු ජ්‍යෙෂ්ඨීය
මාසෙනෙන තෘප්‍රායකාරාණ්.

සැගුරු:—“මහාරු ජ්‍යෙෂ්ඨීයමාසෙනෙන්” අරුණෝධ
පදුංචේදා? තෘවිදූෂණයෙන් තෙනෙයාණ්.

කො. ගා:—“සය ගාන්ත්‍රිකාරණ. සය මුළු ප්‍රාණවුම්
යිපු. සය ගෙවෙයුම්පිළුවන මූල්‍යයුතු..”

සැගුරු:—“ගෙකින් ඩුතු ගිණුම්සයට්ටුනෑතාක්සුජ්‍ය නේ
සුය. නැබැඳුණින් ගිණුම්සය වියුතුත්‍රම. එතු මෙයු
සිත් ගිණුම්සය තෙහැරිබාරුණ. එප්පේමෙන්ටිගෙන් පැ
ජීවිතයාතියු, පෙනෙනෙනෙනුණියු, පාරෙ සඳහු ප්‍රේ
සුරුම්සුජ්‍ය, නැව ගිරුවෙදුනෙන් කාඩිකෙන නේ
ගිතරසාමානුපාත්‍රවු, එප්පේමෙන් සය මහා
නෙන් ප්‍රවුත්‍රපාත බෙතු ඇගිණුම්සයිවානිටවරක්.
එප්පාඡියා නැපුවායුස්ථම්පාත්‍රයුතු පරිවෝ
තොසාමාරු එප්පේමෙමත් ජ්‍යෙෂ්ඨීයාසෙනෙන්, එම්
ගෙනාය පෙනෙනාග්‍රුජ්‍යාසෙනෙන්, එම්ම ගැබුවය
පිරියෙනාවාසෙනෙන්. එතුකාණ් මුදුරුන්ත
තොසාන් එප්පේමෙන්ටිගෙන් සාප්‍රාවම්පිළුත්ක්පු. නේ
කිශ්චියාසෙනෙන් ගිණුවා කැපුළුත්තුම්ක් එම්ගෙනා
තෘවිදූෂණයාත්‍ර එරුයායෝ මෙතුවායා තෘවිදූෂණයාත්‍ර
පෙරින් කුඩාමාරුයාකියායාණ්.

කො. ගා:—“ස.පාම්, එගිනික්ස්පේමෙන් ගැඹුවෝවරි
යා. තොසාවිදූෂණයාත්‍ර ගුළුම්කෙනෙනුණ්.”

සැගුරු:—“දේශීය ප්‍රාන්තයෙන් ඩුතුවු තෘයිකම තෘතින්තු

സംസാരിച്ചിരുന്നു. അറിവുണ്ടെങ്കിൽ ഇതിലും ശായികളും സ്നേഹികളും ചെയ്തിരുന്നു.

കേ. നാ.:—ആട്ടേ, എനിക്കറിയുന്നതല്ലോ എനിക്കിരിയാം.

സന്റ്.—നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങൾ പറയുന്നത് എന്നാണെന്നാണിയാത്തതു കൊണ്ട് എനിക്കതത്ര ഷോഡ്യപ്പേട്ട നില്ല. ആട്ടേ എപ്പോഴുമീലും തിരുമെന്തിരിരിശ്വത്തിയാണ്, അതിനാതാണെന്ന നമ്മളെ മാത്രമാണോ—അപ്പോരു നിങ്ങളീപ്പറഞ്ഞതെല്ലാം തിരുമ്പുവാകുക വെച്ച് ഷോഡിച്ചാൽ പറയേണ്ടിവരുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്ക് വിരോധാധിക്കുമ്പോൾ. ഇതെല്ലാം വാസ്തവമാണെങ്കിൽ അതെല്ലാം സമർപ്പാൻ വേണ്ട ദൈർଘ്യമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ. എന്നും ഇത് തിരുമ്പുവിൽ ഉണ്ടാക്കിപ്പാൻ നിയുക്കനാകം. എന്നും അപ്പോരു നിങ്ങളെ പാളിച്ചുകൊള്ളാം. നിങ്ങളുടെ പേരെന്താണ്? കേ. നാ.:—എൻറെ പേര് കേരവന്നെന്നാണ്. തന്മുരാനും നല്ലവല്ലോ അറിയാം.

സന്റ്.—എനിക്ക് വിവരം തിരുമ്പുവാകുക ഉണ്ടാക്കിപ്പോൾ നായുള്ളുണ്ടായാൽ നിങ്ങളെ ഇതിലുമയിക്കം അറിവാം എഴിയായി.

കേ. നാ.:—എനിക്ക് ധാതൊന്ത ദയവുമുണ്ട്.

സന്റ്.—നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതെന്താണ്? ഇനി തന്മുരാൻ മടങ്കിവരിപ്പേന്നോ? അതോ, ഇവന്നൊന്ത ഫോഷ്യോ ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത പ്രതിക്രിയപ്പെടുത്തേണ്ടോ? പ്രക്ഷേഖനിക്കുന്നതു ചെയ്യാൻ എനിക്ക്

കഴിയില്ല. നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വരണ്ണത്തെനാണ് ഇല്ല
നീ അവിടെ വെച്ച് രേപമം ചെയ്യും.

കേ. നാ:—എൻറെ തഹ വെച്ചിക്കൊള്ളുക്കേ. സ്വന്തി എ നേ തികച്ചും അറിയില്ല. അതുകൂടുതൽതു അതെനേരെ പോ ക്കു. അതു ശോഖിനിന്നുകുട്ടി നായഞ്ചെ നാളെ നിറുമോ കുറേമോ ഏന്ന് തിന്റെ പറവാൻ അരങ്ങേക്ക് സാധിക്കുമോ? സന്ന്ദര്ഭം:—എന്തിനാണായാളെ നാളെ നിറുപ്പിക്കുന്നത്?

കേ. നാ:—അതോ ഒരു ചുത്തൻ കൂടംമയക്കിയതിനു! ന മലം ഇപ്പോൾ സംസാരിച്ചു തന്നുരാൻ മടങ്ങിഎത്തു യാൽ എത്തുനന്നായിതുനു! ഇതു ജീനനേരുടീയമില്ലാത്ത രാജപ്രതിനിധി ബുദ്ധചത്തുംനടപ്പാക്കി തന്നുരാൻ മട ഞൈവരുപോഴുക്കും ഇതുരാജും പ്രജാവിഹ്നിനാക്കിത്തീ കും. അദ്ദേഹത്തിൻറെ മാളികപ്പുറത്തു് അനുഭവപ്രാവി നീ കൂട്ടുകെട്ടിക്കൂട്ടുതുറു! അവവും ചിചരിക്കുംപോരു! തന്നു രാൻ രഹസ്യംപരായണമാണുക്കു് രഹസ്യമായി കാത്തു നിക്ഷയും വിധിക്കാറുള്ളൂ. അല്ലാതെ, അവ ഒരിക്കലും വെള്ളിയിൽ കൊണ്ടു വരാറില്ല. തിരുമേനി മടങ്ങിവ നീൽ എത്തു നന്നായിതുനു! ഇതു ശോഖിനിന്നുകുട്ടിയെ ചുട്ടവകുട്ട കഴിക്കാണത്തീട്ടാണുതു നിറുപ്പിപ്പാൻ വായിച്ചത്. എന്നാൽ തോൻ പോയിവരക്കു. ശോസാ യി! പിന്നെ തന്നുരാൻറെ കൊച്ചും. അദ്ദേഹം മഞ്ഞവും സേവിക്കും. കണ്ണ പിച്ചുക്കാരത്തിക്കുള്ളാട്ട കൂടി സം ഫോറവും ചെയ്യും. തോൻ പരാഞ്ഞു എന്ന പരഞ്ഞേന്തുകും, ഇനി പിന്നെക്കാണാം.

ഇതുവും ചാഞ്ചല കേശവൻനായർവാത്രായി.

କେବଳଗାଯର ପ୍ରସ୍ତିତିକାଳୀନଙ୍କ ମରଣତାରେ, ନ
ମୁହଁ ରାଜସଙ୍ଗୀଙ୍କୁ, ମରୁଷ୍ଟ କଂହୀ ରେଖିଲ୍ଲୋ, କାହା
ଅୟତିଶୋ, କଣାଂତରେ ପୋତୁଜନବର୍ତ୍ତନଙ୍କେତ୍ତ ରଥ
କାଳୀ ସାଧିକାରୀଙ୍କୁ. ଜଗଙ୍ଗରି ଯାତିର ତୋଳିଯ ଓ
ବିପ୍ରାଯଙ୍କରି ଚରଣରୁକୁଣ୍ଡ ହୁନିକଣ. ଦୁର୍ଯ୍ୟାନ୍ତାପ୍ରିଯ
ମାତ୍ର ଏହି ସର୍ବସ୍ତରୀଯ କୀର୍ତ୍ତିରେତ୍ତୁ କହିଲୁ
କୌଲମାକିତୀକଣ. ଅବସାଦିବରତାକୁଣ୍ଡ ଏବଂ ତଥାରିତ
ଗତିଯାଇ ଜୀମାପାରୁରେତେ ତଥାନ୍ତୁ ନିର୍ମତିବାନ ରେତ
ଗାଯ ରାଜ୍ଞୀର ହୁଣ୍ଣାରାଙ୍କ ?” ଏହିକଣିକାରେ କାରେଣ୍ଣ
ମନୋରାଜ୍ୟର କଣ୍ଠକୋଣ୍ଡ ପିଲେଣ୍ଟୁ ରାଜୀକଣ୍ଠରୀଚ୍ୟ
କୋବିଲକଂ ବକ୍ତ ଉତ୍ୟୋଗସମମାନରେ ହୃଦୟିଲୁହୁତ ଓ
ବିପ୍ରାଯମନତାବେଳୀଙ୍କ ମରୁମରିବାନୁହୁତ ବେତ୍ତୁକୁରେଣ୍ଣ
ଏ କହେଚୁରିଯମଲଙ୍ଗତିଲୁମ ମରୁଂ ପୋଜ୍ଜୁଣାନ୍ତିତଙ୍କ.
“ସମ୍ମାନିମାଙ୍କ ତଥାବିଶ୍ଵାରିତନ୍ତୁ ମେତୁକର୍ମାନ୍ୟମନୀ
ଲୁହକମ୍ପମ ଚେଣାପାରାମ୍” ଏହିକଣିକାରେ. ହୁଣ୍ଣିରେ ନ
ମୁହଁ ସଙ୍ଗୀଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରକୁଣ୍ଡର କହେଚୁରିବପୁଣ ଯମଲ
ରେତତି. ଆବେଳାବେଳା ପାରିବାପିକି ଏହିକଣା ମରାତ
ମରିବାନ ପାଦିଲ୍ଲାରେ ହୃତରମାଯ ରାଜକାନ୍ତୁଙ୍କାଳିର,
ଶ୍ରୀମାତିତଙ୍କ ମନ୍ଦ୍ରୀ ଚେଲୁତେଣଙ୍କନୁହୁତ କୋଣା
ଯାଇକାମ, ଅଭ୍ୟୋହରେ ଅନ୍ତର୍ମାନରତ୍ନ କାଣାକାନ୍ଦୁଙ୍କା
ଯିଲ୍ଲ.

ଅଭ୍ୟୋହରେ ଗ୍ରୀଯାଯିପତିଙ୍କର ଦୁଇବାକେଣ୍ଠି
ଏ ପ୍ରଭିବାରକେଣ୍ଠିଙ୍କ ବିଚାରଣ ଚେଷ୍ଟିତଙ୍କ. ଅତି
ଲେ ପ୍ରତି ଏହି କିମିଳ ପେରନ୍ତରେ ଏ ପ୍ରଭିବାରଣିରୁ
ଯିତଙ୍କ. ହୁବୁରୁଷିତଙ୍କ ରଣାମହିନ୍ଦୁରୁଷିତ ବଣ୍ଣିଶ୍ଚ

നായർപ്രമാണിയായ കേരവൻ നായതകാഡി സംഭാഷിച്ചെങ്ങുമെന്ന ബന്ധി.

അവരെ കാണുകയും അവളുടെ മേൽ കൊഞ്ചവാസി എന്തോപിച്ചു കരാത്തിന്റെ സ്വഭാവം കേരംക്കെങ്ങുംചെങ്ങു മണാട്ടുന്ന അവരെ കാരാട്ടുമത്തിൽ പാപ്പിപ്പാൻ കൂടിനകൊടുത്തു.

ബന്ധി:—(മണാട്ടുന്നോട്) എന്നിൽ ദയയുണ്ടാക്കണം! ഈ വാട്ടന വഴിരെ ദയയുള്ളില്ലാണെന്ന പ്രസിദ്ധിയുണ്ടെല്ലാ. എൻ്റെ പേരിൽ ദയയുണ്ടാക്കുമെ!

മണാട്:—രണ്ടു, മൂന്നു, ഏതു പ്രാവല്ലും ഉച്ചദേശവും താങ്കിതും ഭീഷണിയും കഴിഞ്ഞു, എന്നാട്ടും ഈ കോലോത്തുംപട്ടിക്കലിത്തന പിന്നിം അപരാധം ആവത്തിക്കയോടു പിന്നെയും ദയ ചെയ്യാൻ അത് താനോന്നിന്ത്തിനും വഴിം കൊട്ടക്കലാറിം.

കൊത്തു:—ഈവർിം പത്തുകൊല്ലുമായി വ്രിച്ചിചരിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കയാണ്.

ബന്ധി:—ഒരുും! കാശ്ചും! ഇത് ആ കേരവൻ നായർ പറഞ്ഞാക്കിയതാണ്. തന്മുരാൻ്റെ വാഴ്ക്കാലത്ത് ആധാർം ഓങ്ങേവിട്ടിലെ ചിത്രപ്പണ്ണിനു് ചുടവ കൊട്ടക്കാമെന്നു് തിന്ത്യാക്കി. ഒരു കുട്ടിയുമാണി. തൊന്താണു് പിന്നീടു് ആ കുട്ടിയെ വഴിത്തിവന്നത്. കുട്ടിക്കു ഒന്നാനുരു് വയസ്സായി. എന്നാട്ടിതാണുപ്പോറിം എന്നക്കണിച്ചില്ലാത്ത നാശവയ്ക്കും കെട്ടിച്ചുമഴു പരത്തുന്നു.

കുട്ടാ:—ശഭ്യാരം ഒരു വ്രിവസ്ഥിക്കില്ലിന്തവനാണു്. ശഭ്യ

ବାଣୀଯୁଂ ନମ୍ବର ଦ୍ୱାରିତ କୋଣ୍ଡଵରିଳାଙ୍କ. ହୁବିଶ୍ଶ
ଛୁଟାଯାଇଥିଲା କୋଣ୍ଡପୋଖି ତଥିଲେ ପାପ୍ରିଜ୍‌
ପୋ. ହୁଣି ଗଣାଂ ପରିଯେଣା.

ହୁ କଲ୍ପନାଯୁଂ କେଟି ରାଜକୀଯୋତ୍ସବମନ୍ଦାର୍ ଶ୍ରୀ
ଶ୍ରୀଯେଷୁଂ କୋଣ୍ଡପୋଖି.

ମଣ୍ଡା:—କୋନ୍ତୁବାର, ନମ୍ବର ରାଜପ୍ରତିନିଧି ଯାଏ
ନବୀନର ନିଃଶ୍ଵରତତିଳୀରୀତିକୁଳୀରୀତିଲ୍ଲାପିଲ୍ଲା. ଦେଖି
ନନ୍ଦକୁଟିରେ ନାହିଁ ତଥାରେ ଯାଇବାକୁ ପାଇବାରେ
ପତିତିପାଇବା ଯେଣାପ୍ରକାର ଅନୁରହଣାରେ କେବଳ ନିର
ପରାଠି କୋଣ୍ଡକୁଳାଙ୍କାରୀ ଯାଇବାକୁ ପାଇବାରେ
ନବୀନରାଜମଣ୍ଡାଯିତାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆନନ୍ଦକାରୀ
କୁଳିଲ୍ଲାପିଲ୍ଲାକିତା.

କୋନ୍ତୁ:—ହୁତା, ହୁ ସନ୍ତ୍ରାସି ଅନୁଯାତ୍ମକ ଅନ୍ତର୍ମାତ୍ର
ପୋଖି ଅନୁଯାତ୍ମକ ଅନୁତମାବିନ୍ଦୁ ନିର୍ମଳତିଯେକଣ
ପଲବିଯ ଉପଦେଶକୁଟିଂ କୋଣ୍ଡତତିରିକଣା. ନାହେ
କୁ ମରିକାଳ ତତ୍ତ୍ଵାବାକ୍ସବାରୀ ପରିଣତିକୁଟିଂ.

ମଣ୍ଡା:—(ସନ୍ତ୍ରାସିରେ ଦୋଷୀ) ସପାତି, ନମ୍ବରାଙ୍କ
ସନ୍ତ୍ରାସି—ଦେବାନ ମଂଗାତ୍ମି ଦେବିକାକୁ.

ମଣ୍ଡା:—ଅରାଜ୍ୟର ରାଜ୍ୟମେତୀଳାଙ୍କି ?

ସନ୍ତ୍ରାସି:—ହୁ ରାଜ୍ୟର ଦେବି ଦେବିକାକୁ ପାଇବା
କାହାର ନାମକାରାଯିରିକଣା. ତାଙ୍କ ତଥା ତିକାଳ
ନିନ୍ଦା ହୁଣୋଟି ଚାରପ୍ରକାର ଚାନ୍ଦ୍ରକାଳର କର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଚାନ୍ଦ୍ର
କାଳ ପାଣିରିକାରୀଙ୍କି ?

ମଣ୍ଡା:—ଦେବାକେ କାରୀଙ୍କି ଦେବାକେ କାରୀଙ୍କି ?

ସନ୍ତ୍ରାସି:—ପରାଯନତଥାକୁ କାରୀଙ୍କି କାରୀଙ୍କି କାରୀଙ୍କି

എ. എല്ലും പഴയ പടിതന്നെ. നന്മ എഴുള്ളവെച്ചപ്പോൾ ഒരു കാലിക്കുമ്പും, “പുജ്യികളികാല ദശാകാരില്ല പോൽ ചു ചുഡി നാട്ടിൽ കാരണതു പോകിം പുജ്യം” എന്നിത്രോ തി കലികാല വൈദ്യം അതിനീറ്റ മുഖ്യന്റെത്തു മു പിച്ചിരിക്കുന്നു. സത്രം, താരകാശത്തിൽ മാത്രം സദാ ജാഗരുക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. എവിടെ നോക്കി യാലും സജ്ജനങ്ങളെ കാണ്ണാൻ പ്രധാസം. ഈ വക്ക് തിപ്പാനത്തുക്കാണ് പഴക്കം ധാരാളമാണ്. എക്കിലും ഈ നാട്ടെത്തുയും വത്തക്കാനമിത്രതന്നെയാണ്. ഈത് നാട്ടും നാട്ടിയാത്തതല്ല. നമ്മുടെ രാജു തന്ത രാജാവ് എന്തെ നാട്ടു ഏതും യാഥിത്തുന്നു?

മണ്ണാ:—മരുഭൂമിവരെ അറിയുന്നതിലുംയികം തന്നെത്താ നാബാൻ ദേഹിക്കുന്ന രഹസ്യായിത്തു.

സന്തൃംഖാ:—ശവിട്ടിരുത്ത വിനോദങ്ങൾ എന്തൊക്കെയായി തുന്നു?

മണ്ണാ:—തന്നെ സന്ദേഹിപ്പിക്കുമ്പെന്ന് തോന്നെപ്പുട്ടു വരുക്കാളുംയികം അനുനാം, അവിടേക്ക് മരുഭൂമിവരു ദേ സന്ദേഹം കാണുന്നതിലായിത്തു. എത്ര സുവിശേഷം ദേഹിക്കിനിന്നും അദ്ദേഹം നിപുണനാണ്. അദ്ദേഹം സപന്തമേപ്പുട്ടിട്ടുള്ള സകല കാര്യങ്ങളിൽ മുഖ്യന്തമായിത്തു. അങ്ങും ദോധിനും കൂട്ടിയുടെ അടക്കത് പോയിത്തു എന്ന കേള്ളം. അയാൾക്ക് ദേവിയം മനസ്സുമായാനം വരുത്തുവാൻ സാധിച്ചുവോ, അങ്ങയുടെ തിരുപ്പാച്ചേരം കൊണ്ട്?

സന്തൃംഖാ:—എന്നും താൻ സ്രായായിപ്പതിയുടെ മുരിവ

മാരു യറത്താൽ വിഡിക്കും പാതുമായിട്ടില്ലെന്നും, അംഗൾ ശാഹിക്കും പട്ടിതാൻ ചെയ്യുന്നപരാധരത്തിനും നിയമാനസാരമുള്ള റിക്ഷക്ക് മാത്രമാണും താൻ വിഡിക്കുപ്പുട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും, അതിനും താൻ ശാഹിന്നാണെന്നും മാറ്റും വാദിക്കേണ്ടണ്. എങ്കിലും ബുദ്ധിചാപല്ലും കൊണ്ടു തനിക്ക് ജീവിപ്പുണ്ട് സാധിക്കുമെന്നും പല വഞ്ചിത്തങ്ങളായ പ്രതീക്ഷകളും കണ്ടും, മനപ്പാൽ കിട്ടുവിരിക്കയായിരുന്നു. അതെല്ലാം എന്നേൻ്റെ നിശ്ചയം കൊണ്ടും നീക്കി ഇപ്പോൾ മുത്തുവിവരങ്ങൾ വരവിനേയും പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കയാണും.

മണ്ണാ:— അങ്ങും ഭദ്രവത്തോടും അങ്ങയോടുമുള്ള അങ്ങയും ഒരു മുഖാശ്ചിഷ്ടം. തൊന്താധാരാക്കും വേണ്ടി എത്രയും എള്ളിയതരത്തിൽ കിഴിഞ്ഞുകൈഞ്ഞിനോക്കി. എന്നിട്ടും എന്നേൻ്റെ സഹമന്ത്രി, തന്നെ മാണം തന്നുരാൻ സവൃദ്ധം അധികാരപ്പെട്ടതിയിരിക്കുന്നതും എന്ന നിലയിൽ, അതുകൂടി അതു സംശയിക്കിൽ ശാംകുന്നു. **സന്തൃ:**— അദ്ദേഹത്തിന്നേൻ്റെ ജീവിതചര്യും താൻ വിധിക്കുമ്പോൾ അനുഭവത്തിനുന്നയോജിച്ചിരിക്കുന്നവേങ്കിൽ എല്ലാം നല്ലതുണ്ട്. അതെല്ലാക്കിൽ, അതുകൂടി തന്നിക്കൈത്തിരായിരുന്നു പിധിക്കപ്പെട്ടാണും.

മണ്ണാ:— തൊൻ ഇപ്പോർക്കുരാലുമും സന്ദർഭിപ്പുണ്ട് വോക്കയാണും. എന്നാൽ പിന്നുക്കാണും.

“അങ്ങിനെയാവട്ടു. വോന്ന ക്രൂം വരട്ടു” എന്നും ചരണ്ണം സന്തൃം അവിടെന്നും ചാവക്കാട് തല്ലുന്ന ദാതരുടെ ഒരു മുഖം ലേഡണം തിരിച്ചു. വോക്കും വഴിയിൽ ഇ

പ്രകാരം ചിന്തനുടന്നീ. “മെറിവിൽനിന്മായ റാഡ്രേഷൻസിലീ കാരം സിലബി ചുവൻ കണ്ണിലുക്കാരനെന്നോണാംതന്നെ, ചു ശ്രൂതമാവുമായിരിക്കണം. ദയയുടേയും ഒരുംഗ്രാത്തിന്റെ ഒരു ഷുംഖം പ്ലിപ്പിടവുമായിരിക്കണം. തന്റെ ജീവിതചന്ത്രക്കും ഒരു ഇത്രനേങ്കും ഒരു മാതൃകയായി വര്ത്തിക്കേണ്ടും. താനി ഷുപ്പേട്ടന്നതും താൻ ചെയ്യുന്നതുമായ അപരാധങ്ങൾം മറ്റൊഴിവരെ മനിക്കുന്നവൻ സ്ഥീമാ നിന്റുന്നതനും. പാറന്നവി എൻ്റെ സ്ഥാനത്തിനും അവിടും അന്തിലും മാറ്റമാറ്റും ഇത്തരം നീചകമ്മത്തിനും മുതിന്തിനാൽ പ്രിയാ അപരാധിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഹാ! ചുറും അമരപ്പഠന അഭിനയിക്കുന്ന മനംശ്ശും എങ്ങിനെയെല്ലാം അത്രമസ്തന്നുവരുത്തു ശ്രദ്ധിച്ചുവരുന്നു! കാലംകും ഞേരും മനംശ്ശും അല്ലാവരാധങ്ങളിൽ പഴക്കി, ഏച്ചിൽ ശ്രദ്ധിപ്പിക്കുന്നും തന്മാനം ലഭ്യവായ എടുക്കാലിയുടെ വലയിലെ നുൽക്കാണ്ട്, തുംബനം പുന്നമുള്ള വസ്തുക്കളിൽ വലിച്ചുടക്ക കാരാവുംപോലെ, എന്തു അക്കാരാചരാധാരാധാരാവും ചെയ്യാൻ മനംശ്ശുക്കും ഒരു പ്രധാസവുമില്ലാതാവിത്തിനും! ചുവ്വുത്തി കുടിലത്തുന്നതും മുക്കുതും! ഉന്നരാത്രി പാനന നീഡിനോത്ത് അവൻറെ വരിത്രജ്ജിക്കുപ്പേട്ട വന്നിൽ നേരു സഹായനും ചെയ്യുമ്പുംവാസിനിന്നും അങ്ങിനെ ശ്രദ്ധപ്പഠനവരു ശ്രദ്ധപ്പഠനവരു ചുവ്വുത്തി കുടിലത്തുന്നതും മുക്കുതും! ഉള്ളടക്കി കുടിലത്തുന്നതും മുക്കുതും! എന്നിത്തും സന്നാശി തന്റെ അനന്തര കാര്യപരിപാടിയെന്നും ചുവ്വുത്തി ആണും കുടിലത്തുന്നതും മുക്കുതും!

ശ്രദ്ധാധ്യായം XIII

ചാവക്കാട് തലമുറയ്ക്കുന്നവരുടെ മകളായ മാധ്യവിഭാഗം തന്റെ വിവാഹത്തിനും കഴിഞ്ഞു ഉടൻ തന്റെയുണ്ടായ അദ്ധ്യാത്മക നിർണ്ണാണാനന്തരം വരനാൽ പരിത്രജിക്ക പ്രേക്ഷിക്കിനാലും, അപവാദങ്ങളോപം ഫുഡ്രവനം ചെയ്യ പ്രേക്ഷിക്കിനാലും, ഉണ്ടായ അവമാനത്തിനെക്കാളും ധിക്കം, എന്നു കാരിക്കാനില്ലെന്നീയും, തന്റെ തിരിച്ചെടുപ്പുണ്ട് വരും തന്നെ, മേരുമാന്ത്യത്താൽ മതജീവിതയായിട്ടായിരുന്നുനാ ദിക്ഷിച്ഛിയെന്നത്. അതിൽ പിന്നെ എന്ന സ്ത്രീക്ക് യാതൊ നീലം ഒരു ഉഞ്ചാഹവുമില്ലാതായി. ഇതരക്കൂട്ടുകൾം സം ഗ്രീതസാഹിത്രാഭികളും, പുരാണപാരായണാഭികളും യി, ബുദ്ധികൾ ഉല്ലാസക്രാംകളായ പ്രാപാരങ്ങൾം കൊണ്ട് സമയം പോകുന്ന എല്ലായത്തിൽ മാധ്യവിക്കുട്ടി യാതൊരു വിനോദങ്ങളിലും പങ്കേരുതെ, ശ്രൂരാധ്യായ തന്റെ ഭ്രാസംഭവം ഒരു ഭാരമായിതന്നെ കയ്യതിവരി കൂട്ടായിരുന്നു. അന്നുള്ള വീട്ടിലെത്തിയ ഭജനക്കാരനു യങ്ങൾ ബാലൻ തന്റെ നിത്യപുത്രി കഴിഞ്ഞുള്ളടക്കവാൻ ചെല്ലേണ്ടതൊക്കെ പതിവുള്ള പോലെ, താൻ പഠിച്ച കൂട്ടിനാമയിലെത്തെന്നും പരിപാടം കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പാടിക്കൊണ്ട് എന്നതി.

“പാട്ടിനിന്ത്തി നിന്റെ വഴിക്കു പോകാ!” എന്ന രോസിച്ചു മാധ്യവിഭാഗം അവന്നാളും പിച്ചുകൊണ്ടു ചെന്ന കൊട്ടക്കാൻ ചുറ്റപ്പെട്ടാരെ, പട്ടി കടന്ന നമ്മുടെ സന്ന്ദാ സിയും വത്സന്ത് കുഞ്ഞേയാൽ, “നീ പോ, ഇതാ വരുന്ന ഭയ വിശ്വിച്ചുയതി. എന്നിക്കു വേണ്ട ഉച്ചതിനുണ്ടാണി തന്ത്രം

മുൻ അദ്ദേഹത്തിനു് സാധിക്കും.” അഴനക്കാരൻ ചെറു കണ്ണ ഇതിനിടയിൽ പടികടന്നു.

മാധവി:—(സന്ധാസിവൈക്കണ്ണമുട്ടൻ) സാമീ, അങ്ങയു ഒരു അശ്വലമഹതിനായി തോൻ പ്രാതമിക്കുന്നു. ഈ പാട്ടം ഫോഷ്യും കേട്ട് തോൻ അധികാരിക്കുന്നവളും ബന്നു് അങ്ങ് കരുതുതുതെ! സംഗ്രഹിതം എന്നുറളിപ്പും അതിനു മുകൾ യേവദനയെ താഴ്ന്നാലിക്കമാരക്കിലും നീക്കവാൻ ശക്തിയുണ്ട്.

സന്ധാ:—ഒരിയാണു് മകളേ! സംഗ്രഹത്തിനു് ബുദ്ധി മാറ്റും എത്തതിപ്പാനും, അധികാരംകൊണ്ട് മദിപ്പിക്കാനും കൈക്കിയുള്ളതോലെ, മനസ്സിനാല്ലാസമുണ്ടാക്കിത്തിപ്പാൻ അത് സഹായിക്കുവേയുണ്ട്. എന്നു അനേപാശിച്ചു് ഇവിടെ ആരെങ്കിലും ഇന്നു് വന്നവോട് എതാണ്ടി സമയത്താണു് തൊനിങ്ങുള്ളവരുവാനെല്ലാച്ചിത്തന്ത്. മാധവി:—ഇവിടെ അങ്ങയെ അദ്ദന്തപാശിച്ചു് ആത്തംത നേരവരികയുണ്ടായിട്ടില്ല. തൊനിനാമുഴവനും ഇവിടെ തന്നെന്നായിരുന്നു.

അദ്ദോഷക്കംപിക്കിൽ ഉണിച്ചിരിക്കുന്നെന്ന ഇട്ടിന്തി ദേവിയൈക്കണ്ടപ്പോൾ,

സന്ധാസി:—ഈതാ, ഇവതുന്ന കാമാരിയാണു്, സമയ മിപ്പോഴേ എത്തിട്ടില്ല. തെങ്ങമിം രണ്ടുവേദം ഭവതിക്കുന്നക്കുള്ള തേകായ്യുംചരവാൻ വേണ്ടിവരുന്നതാണു്.

ഈ കേട്ടാരെ, മാധവി തന്നുറ അതിമിക്കളെ സംശയിപ്പാൻ അർഥമുപാല്ലാസനന്നുള്ളടപ്പാനായി അക്ക തന്നെക്കുപോയി. ഉണിച്ചിരിക്കുന്നേട്,

സന്നദ്ധി:—ഈടേ; പറമ്പതല്ലുക്കാരം ഇപ്പോൾഒന്തെന്ന് എന്തിയെല്ലാം എന്നതാണ് അതു വിനിഷ്ട രാജപ്രതിനിധി പറമ്പത്ത് ?

ഉണി:—ഈദേഹത്തിനും കമ്മതിൽക്കെട്ടിയ ഒരു ഘൃത്യോ ക്ഷമാഭ്യർഥി, അതു ഉള്ളാന്തിലേക്ക് പിന്നുറത്തുടി ഒരു അഴിവാതിൽപ്പടിയുണ്ട്. അതു അഴിവാതിൽപ്പടിയുടെ പൂട്ടിലേറ്റതാണിവലിയെതാക്കേണ്ട്. ഈ മരിറത്താ ക്കോൽ, അതു പൂര്ണതാട്ടത്തിൽക്കൂടുക്കെപ്പോയാൽ കാണണ നാ ക്ഷേത്രപ്രാഥികയുടെ വാതിലിലേറ്റതാണും. അവി ചെന്നാൻ അല്ലെങ്കിലും അഭ്യർത്ഥിയും ചെന്നു അദ്ദേഹത്തെവിളി ചുക്കാളും മെന്നും വാദാനംചെയ്യിട്ടുണ്ട്.

സന്നദ്ധി:—നി തന്നെ സ്വന്തം ഇംഗ്ലീഷ് സ്ഥലം കണ്ടുപിടി ചുക്കാളും മെന്നും വിചാരിക്കുന്നുംവാ ?

ഉണി:—വേണ്ടാം. അതു സ്ഥലത്തിനേറ്റ് ഒരു പരിപ്പൂർവ്വി വരം ഞാൻ കാറിച്ചുള്ളതിട്ടുണ്ട്. അതു വഴിയെല്ലാം അതുകൂടം ധാരതായ ദാദ്ദുവുമുണ്ടാക്കുന്നതെ രണ്ട് പ്രാവശ്യം എന്നില്ലോ ഒരുപരാധിയുടെ സുക്ഷ്മതയോടെ, ദി ചുട്ടുനുബ്പുട്ടത്തി പരിചയപ്പെട്ടത്തിന്തന്നിട്ടുണ്ട്.

സന്നദ്ധി:—നിങ്ങളുടെ ഈ ഗ്രാമസമേളംന്തിൽ വല്ല അദ്ദുക്കിലും പാക്കുമോ മറ്റൊരു ഉണ്ടോ ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതുംകൂടി ധരിപ്പിക്കാണത്താൽ അപ്പോൾ തന്നെ അതുകൂടി അറിഞ്ഞുപോകിം.

ഉണി:—ഈല്ല. ഒന്നാമില്ല. രാത്രി സങ്കേതസ്ഥലത്തും ഗ്രാമ മാരുവത്തും. അവിനെയെത്തിയാൽ ഏൻ്റെ കവിതയെ ആക്കിസം വയ്ക്കുവെ ചുറച്ചുവിനാരഞ്ഞെന്നും രാത്രിക്കു ഉണ്ടാ

“കിവെന്ന് തോൻ നല്ലവല്ലോ പറഞ്ഞു യരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എൻ്റെ കൂടെ ഒരു ദ്രുതിനണ്ണാക്കാം, അവനോട് തോൻ എൻ്റെ ജ്ഞാപ്യൂനെക്കാണാൻ പോകയാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടാണ്. തുട്ടിക്കാണ്ടുവരികയെന്നും പറഞ്ഞു വിശ്രദിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“ഒരു നന്നായി കിയ്യുമിച്ചു. തോനിത്രവരേയും മാധ്യവിധോട് ഇതിനെക്കാറിച്ചുംരക്കും പറഞ്ഞിട്ടില്ല” എന്നും പറഞ്ഞു അക്കിൽക്കുഴ പോയ മാധ്യവിധമുണ്ടെങ്കിൽ വിളിച്ചു. മാധ്യവിധമുണ്ടുമെങ്കിലും കൈപ്പിപ്പാനായി ചില പഴങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവന്നു. മാധ്യവിധമുണ്ടെങ്കിൽ ഉടൻ, സന്ധ്യാ:—എനിക്ക് ഭവതിക്ക് ഈ യുവതിയെ പരിചയ ചെടുപ്പുണ്ടെന്നും വേണ്ടിവന്നിരിക്കയാണ്.

ഉണി:—തോനതിനു തന്നേയാണ് നിങ്ങളുമായി പരിചയ ചെടുപ്പുണ്ടെന്നും ചുമ്പിച്ചുതു.

സന്ധ്യാ:—തോൻ ഭവതിയെ ബഹുമാനക്കുണ്ടെന്നും പരാസരം ഭവതിക്കു തോന്നന്നാണോ?

മാധ്യ:—സ്വാമി, ഉഖ്യന്ന് എനിക്ക് വിശ്രദാസമുണ്ട്, അങ്ങയുടെ ഭാവത്തിൽനിന്നും അതു തോനറിഞ്ഞു.

“എന്നാൽ, ഈ ചഞ്ചാതിയും നിങ്ങളുംകൂടി സ്നേഹമുണ്ടെന്നും പോയിതന്നു് വത്തമാനം പറവിൻ. അവരിങ്കു് നിങ്ങളോട് സംസാരിപ്പാൻ ഒരു നബിനകമയുണ്ട്. തോൻ നിങ്ങളുടെ വത്തമാനം പറയുന്നത് കഴിയുന്നതുവരെ ഇവിടെ ഇരിക്കാം. വേഗം വേണാ, രാത്രി സമീചിക്കാറായി” എന്നും പറഞ്ഞു് അവരുടെ രണ്ടാംശം

യും അക്കദേത്തു് സംസാരിപ്പാനയച്ച് സന്ത്രാസി ചുറ്റിയന്ന് ഒരോ മനോരാജ്യം കണ്ടുടങ്ങി. “ഹ്രാസിനെ യല്ലോ! വലിയ സ്ഥാനങ്ങളേയും മഹാത്മ്യത്തേയും നോക്കിക്കൊണ്ട് എത്ര ക്രവട്ടേന്തുറങ്ങാം ഇരിക്കുന്നു! അവരുടെ പ്രധാനത്തിനുള്ളിൽ സൃഷ്ടിമാനം ചെയ്യാൻ എത്ര പേര് ദത്തായിരിക്കുന്നു! ദത്തരം എഴുപ്പിക്കാതുടക്ക അന്നേപ ഷണ്ടത്തിൽ എത്രല്ലാം ഇല്ലാ വാത്തകളിൽ കിഞ്ചിപ്പുണ്ട് വരുത്തി സിലുമാക്കുന്നു! എന്നിട്ട് അവർക്കും വൈക്കു തവേറത്തിൽ നാടുങ്ങും പരക്കുയും ചെയ്യുന്നു!” എന്നി ണ്ണിനെ സന്ത്രാസിവന്ത്രം പൊതുവിൽ ലോകത്തത്താണു ലൈക്കിംഗ്രാമാരോന്നാലോചാച്ചുകാണ്ടിയുന്നു, കുറച്ചുനീ റം കഴിഞ്ഞപ്പോറം മായവിയും ഉണിച്ചിരിക്കുന്നും ചുറ്റുവനു.

സന്ത്രാസി:—അതുടെ, വരിന്ത്. അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ സമമതിച്ചുവോ? **ഉണി:**—അങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചാൽ എന്നാവത്തുവന്നാലും എററു കൊള്ളാമെന്നു നിലയിൽ ഇതിന്നൊരുവൈക്കാ വാൻ ഇന്നയമെ തെയ്യാറാണ്.

സന്ത്രാസി:—എൻ്റെ അനവാദം മാത്രമല്ല, ഇതിൽ എൻ്റെ അപേക്ഷയ്ക്കിയുണ്ട്.

ഉണി:—അദ്ദേഹത്തെ പിരിഞ്ഞുപോതുന്നേം പത്രക്കു മുട്ടിസപരത്തിൽ “എൻ്റെ ജോലിയുണ്ടെന്നു ഏമ്മാവുക്കണ്ണോ” എന്ന മാത്രമേ പറയേണ്ടതുള്ളില്ല.

മായ:—എന്നെ ഒരു തന്നെ രൈഖിക്കുന്നു.

സന്ത്രാസി:—വത്സ, ഈ ഉപദേശത്തിലും രജിക്കേണ്ട. നി ഓക്ക്. മുമ്പിവത്തെക്കരാറുപ്പുകാരം ആയാം നിന്നു കിണക്കാവുന്നു. അഞ്ചിന്നരണ്ടു നിഞ്ചല്ലിയുപേരുണ്ടും ഉണി

ആ പ്രകാശനത് ദയവിയത്തിലും പാപമല്ല. നിന്നക്ക് ആധാരാളിക്കുടെ പേരിലുള്ള അധികാരത്തിനുശേരം സ്വാധീനം മോക്ഷനോറിം ഇതു വണ്ണുന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ട് പ്രാകാരം നമ്മുടെ വിജയകാര്യങ്ങളുടെനാളുള്ള വിത്ത് ഇനിയും പാകാനിരക്കണ്ണതെള്ളിൽ. എന്നാം പറഞ്ഞു നടന്ന.

അല്പാധി XIV.

പിറേ ദിവസം വയറിക്കുക്കും വിധിക്കപ്പെട്ടിവയും നിലനിലിനമായതുകാണും, അവരെക്കുണ്ട് വിവരം നേരിട്ട് ധരിപ്പിക്കേണ്ടതും, അവക്ക് ആലുഹമുള്ള ക്രഷ്ണപ്രയാജം വരുത്തിവെക്കേണ്ടതും, കാണേണ്ടപേരെ കാണ്ണാൻ ആവശ്രപ്പിക്കാതും അവരുടെ ബന്ധുജനങ്ങളെ അറിയിക്കുയും, നിലപാശങ്ങാകാരമാക്കും വേണ്ടുന്ന ആജനകൊട്ടക്കുയും മറ്റും ചെയ്യേണ്ടതും, ഉണ്ടാക്കാതും, കൊത്തുവാരി പാതിരാത്രിവരേയും ഉജാറായി ഓരോ ജോലിനോക്കിക്കൊണ്ടുള്ളതുണ്ട്. തന്നെ അന്നക്കു പുള്ളുചാത്രമായ ശ്രാവിന്ദ്രജിത്തും ഇതും സ്വപ്നമായ, അമവാ—അവരാധമല്ലെന്ന തന്നെ ചരയാവുന്ന— ഒരു കുറഞ്ഞതിനായി വധിക്കേണ്ടിവയുമെന്നോത്തുപുണ്ടാണെന്നും രാജനീതിയുടെ കാലിന്നുതേയും, മനസ്സാക്കിക്കൊതിരായി അധികൃതനായതുമെല്ലാമുകാരം ശാരോന്നു ചെയ്യേണ്ടിവയുണ്ടായിരുന്നതിനാലുള്ള പാപത്തേയും, മറ്റുംപാറിച്ചിനിച്ചു— മനോ വേദനയോടെ നിന്തുക്കൊത്തണ്ടാതെള്ളിക്കുന്ന തിന്നിടയിലാണ്, നമ്മുടെ സന്ത്രാസിപ്പവരം കൊത്തു

വർക്കിട കുചേരിസ്ഥലകായ കാരാദ്രമരിഗാച്ചുരത്തിലേ
ഞ് ചെന്നത്.

സന്തോഷിയൈക്കണ്ട ഉടൻ കൊത്തുവാരം എഴുന്നേ
ററ് വന്നിച്ചു് അ അസമയത്ത് ചുറപ്പെട്ടതിന്റെ കാര
ണം പോരിച്ചു.

സന്തോഷിയൈക്കണ്ട അനാലുഹിച്ചുകൊണ്ട്) ത്രം
വരച്ചു. ഇവിടെ അല്ലെങ്കിലും മുന്ന പിളി
ചുവോ ?

കൊത്തു—ഇല്ല. അതുപരം ദേശമാത്രം വനിക്കില്ല.

സന്തോഷി—ഉണ്ടാക്കിമെട്ടിയും ?

കൊത്തുവാരം—ഇല്ല.

സന്തോഷി—എന്നാൽ അവർ വരും, അധികം താഴസിക്ക
ന്നതിനു മുമ്പിൽ.

കൊത്തു—ഡോവിന്തന്റെ കുറികൾ വല്ല ആശ്രാസത്തിനും
വഴിയുണ്ടോ ?

സന്തോഷി—കരണ്ണതാന്നബന്ധനാശിക്കാം.

കൊത്തു—ഈ രാജപ്രതിനിധി മഹാ കർണ്ണന്.

സന്തോഷി—അങ്ങിനെ വറവാൻ പാടില്ല. അദ്ദേഹം
തന്റെ ഗൈജികമായ സ്വപ്നാവചമിന്നുല്ലതു മറ്റുള്ള
വരിലും ഉണ്ടായിക്കാണും വേണ്ടിയാണ് ഇങ്ങിനെ
നീതി നടത്തുന്നത്. അല്ലോതെ, താനും പങ്കുകൊള്ളി
ന്ന കരണ്ണമിങ്ക് പ്രജകളെ നിഷ്ടിച്ചുണ്ടാണ് രീക്ഷി
ക്കയാണുവോഗേ അത് കുരയിക്കാരപ്പൻനാകയു
ളി. എന്നാൽ ഇത് അങ്ങിനെക്കുള്ളാത്തതുകൊണ്ട്
അദ്ദേഹം നീതിജ്ഞൻ തന്നെ.

ചുറ്റുന്നിന്ന ആരു വിളിക്കുന്ന ശ്രദ്ധം കേട്ട
പ്ലോറി,

സന്തൃം:—ആ വത്സത് അവളുംയിരിക്കും.

കൊത്തുവാരി ഉടനെ എഴുന്നിറ്റ് വാതിൽ തുറന്ന
പ്ലോറി കണ്ണത്, പാറന്നപിയുടെ പട്ടക്കാരനേന്നുണ്ട്.
സന്തൃം:—ഈതാ, ഒരാവിറമ്പൻകുട്ടിക്കുള്ളിൽ മാപ്പുതീട്ടിരിക്കും.
എന്ന പറഞ്ഞു.

പട്ടക്കാരൻ കൊത്തുവാളുടെ കയ്യിൽ ഒരു ശാസന
വിവിതം കൊടുത്തിട്ടു്, “ഈത് എജക്കാൻ ഇവിടുതൽ
കയ്യിൽ തരാനായി തന്നെയച്ചുതാൻ” . ഈ കല്പനയിലെ
ശ്രദ്ധയ്ക്കിൽനിന്ന് എന്തു സംഗ്രഹിവരാലും ഒരണ്ടാറു
വും, കാലത്തിനും, കാൽത്തിനും വ്യത്യാസം വരാതെ
കല്പനപ്രകാരം അനുശ്ചിച്ചു് കൊള്ളേണമെന്ന്” പ്രത്യേ
കിച്ചു് ഇവിടെ പറവാനും എല്ലിച്ചിട്ടുണ്ട്. നേരം എങ്കി
ദേശം വെളിച്ചാവരായി.”

“ഞാനവിടുതൽ കല്പനയന്നസരിച്ചുകൊള്ളും” എൻ
ഡാം പറഞ്ഞു് കൊത്തുവാരി അവനെ യാത്രാക്കി. ഈ
തിനിടയിൽ ആത്മശാനകായി,

സന്തൃം:—ഈത് ആധാളുടെ മാപ്പുതീട്ടിരുമാൻ. മാപ്പു
ളിയ വിധിക്കത്താവുതന്നു അതേ പാതകംകൊണ്ട്
അവരായിയാക്കപ്പെടുകയാൽ സിഡിൾച്ചുതാണിത്. അ
ധികാരംമുമ്പാരെ കരാധമാക്കിയാൽ, എന്തു ഭയങ്ക
രാപരാധത്തിനും എത്ര എഴുപ്പുത്തിൽ തുപം മാറാൻ
സാധിക്കുന്ന !

കുട്ടി മംജപിംകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ദയ അതേ കാരണത്തി
ലഭ്യ പ്രിയം ഹേളുവായി, സാധമ്മു് പ്രാചിച്ചു് തിള്ള

ശ്രീകാളെ ബന്ധുക്കളായി മാറ്റിത്തീകരണാ! (കൊത്തുവാ
ഴോട്) “എന്നാണതിവള്ളൂ കാണ്ടം?”

കൊത്തു:—ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലോ? പാറന്നപി ഞാനെ
ഒൻ്റെ കൂത്രത്തിൽ വല്ല ഉണ്ടാസിനതയും കാണിക്കേണ്ടോ
എന്ന സൈംഗ്രാമിക്കു് അനാവസ്രമായി എന്ന ദരിക്കൾ
കൂടി ഉണ്ടാവിട്ടിരിക്കയാണ്. ഇതൊരുസാധാരണ
കല്പനയാണ്. ഇതിന്റെ കാഴിൽ ഇങ്ങിനെ ആള്ളകല്പന
വെളിക്കരിപ്പാനേയി ഒരു രണ്ടാംകല്പന എഴുകു
യുണ്ടായിട്ടില്ല.

സന്ന്യാ:—എന്നാരു്? ഒന്നാരെക്കു വായിച്ചു.

കൊത്തുവാദി ഇപ്പുകാരം വായിച്ചു. ‘ഇതിനു വിവരി
തമായി എന്നുതന്നെ കേട്ടാലും ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയെ
നാശ്തെ കാലംതു് നാലുന്നൂഴിക ചുലരാഞ്ഞളേ പ്രോഡി
നിറമാക്കേണാം. വെക്കാനേരം കോരപ്പേന്നെന്ന കാരാ
തുഹവാസിയേയും. എൻ്റെ അധികാരപ്പും ഗോവി
നാൻ കൂട്ടിയുടെ റിഫ്ലൈനെ ചുലത്തേപ്പാഴുക്കു് എ
നിക്കു് നേരിട്ട് അയക്കേണാം. ഇതു് കൂത്രസമയത്തു് ത
നെന്ന കഴിയേണാം. ഞാൻ ചുറുമേചരവാൻ വിചാരിക്കു
നില്പാതെ ഗൈരവക്കേരിയ കാരണം ഇതിനുണ്ട്. ത
ണ്റെ പ്രപുത്രത്തിലിൽ വല്ല വീഴ്ത്തും കാണിച്ചാൽ അതു്
തന്റെ നാശത്തിനു് കാരണമായി തിരുമെന്നും കുര
തിക്കൊള്ളുകു്’ ഇതിനും എന്നു പറയുന്നു?

സന്ന്യാ:—എന്നാണ് വെക്കാനേരം നിറമാക്കേണ്ട കോര
പ്പേന്നെന്ന ബന്ധനാസ്ഥം?

കൊത്തു:—അവൻ അന്നുഭിക്ഷകാരനാണ്.

ശത്രീനാ ദേഹം അവനെ ബന്ധിപ്പാനും, വധിക്കും അന്നവെപ്പാനും ഉണ്ടായ കാരണമെന്തെനും മറ്റും ചോദിച്ചതിന് അവൻ വാസ്തവത്തിൽ ദണ്ഡനായ ഒരു കൊമ്പ പാതകിയാണെന്ന് കൊത്തുവാളിൽ നിന്നും അ മുച്ചു ഉടൻ, ചിന്താപ്രസ്തനായി നിന്നതിന്റെ ദേഹം, സ്വകാർമ്മായി,

സന്ന്യാസിക്കാതെ, നിങ്ങളുടെ മുഖംക്ഷണാൽ സത്രവും ധർമ്മിഷ്യയും അവിടെ വിളിയാട്ടണാണെന്നു പ്രക്ഷേപണം. തൊനെന്നും ദുഷ്ടിയിൽ കാണാനുത് സത്രമല്ലെങ്കിൽ എന്നും ഈ ലക്ഷണക്കമനംകൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവുമില്ല. എന്നാൽ എന്നും സുത്രം മാറിക്കൊണ്ടു ഉറപ്പിനായി തൊൻ എന്നെന്നെന്നു നിങ്ങൾക്കു പണ്ടംവെക്കാം. ഈ വധിപ്പാൻ വിധിക്കു പ്പെട്ട ശ്രാവിന്തന്ക്കുട്ടിയില്ലെല്ലു, അവൻ ആയാളെ വിധിച്ചു പാറന്നവീണെന്നുംനീതിലംപ്രാന്തവെള്ളിച്ചില്ലെല്ലു. ഈ സംഗതി നിങ്ങൾക്ക് ദുഷ്ടാന്തസഹിതം—ശത്രി നും ഫലം ആയാൽക്കും—അന്നവെപ്പെട്ടുടര്ന്നി കാണിച്ചുതുയാനായി, തൊൻ ഒരു നാലുദിവസത്തെ ഇടത്തേവാനായി നിങ്ങളോടേവേക്കിക്കണാം. ശത്രീനാവേണി ഇപ്പോൾതന്നെ നിങ്ങൾ ഒരു അവക്കക്കുള്ളുചെയ്യുകയും എന്നു സഹായിക്കണം.

കൊത്തു:—എങ്കിനെയാണെന്നു പറയു സ്വാമി.

സന്ന്യാസി:—ആ നിലുക്കും ഒന്നു നീട്ടിവെച്ചിട്ട്.

കൊത്തു:—അണ്ണോ, കുഴും! തൊനെന്നൈനെയാണെന്നു ചെയ്യുക രണ്ടുമത്രം ഏഴുതിക്കിട്ടിയ ഈ ക്ലൂപ്പന്തുകളിലും,

ജീവ്യസമയങ്ങിനാളിൽ ആയാളിടെ തല കൊണ്ട്
പോയി പാറന്നപിരൈ കാണിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ
കറിനശേഷകൾ പാതുമാക്കമല്ലോ. ഇതിൽ എഴുളിവ
പിഴച്ചാൽ എൻ്റോക്കമ ദോവിന്തകള്ക്കിയും തേരുപ്പോലെ
ഞാനാക്കിഞ്ചിക്കുമല്ലോ.

സന്തൃം:—ഞാൻ പറയുന്നതുപോലെ നിങ്ങൾ മുഹൂർത്തി
ചൂം നിങ്ങൾക്കു യാതൊരു ദോഷവും വരികയില്ലെല്ല
ഓ ഞാനേഴ്സ്ടാം. ഈ കോരപ്പുനെന്നവനെ ഇപ്പോൾ
തന്നെ നിറമിച്ചു അവരെന്ന് തല നമ്പിശേൻ്റെ അട്ട
തേരയ്ക്കുചൂക്കാളി.

കൊത്തു:—പാറന്നപി അവരെ രണ്ടാളേ യുംകണ്ടിട്ടുണ്ട്
അതിനാൽ എൻ്റെ ഇതു പക്ഷദേശംകണ്ടപിടിക്കണം.

സന്തൃം:—മഹി മുള്ളു ശുശ്രേഷ്ഠ കാറുന്ന വിദ്യയിൽ അട്ടപിതീ
യന്നാണ്. പോരാങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു അല്പംകൂടി കൂട്ടക
യുംചെയ്യാം. അവരെന്ന് ദിരസ്സുമുഴവനും മണ്ണനും
ചെയ്യു മുഖത്തു മുഴവനും ഭൗം ഘുണി വധിക്കുക. മരി
ക്കുന്നതിനെന്ന് മുച്ചു അവന്നും ചെയ്യാനാവഞ്ഞപ്പു
ട്ടിതന്നു എന്നും പറഞ്ഞതുണ്ട്. വല്ലുന്നേര അന്ത്യാവേ
ക്കു എപ്പോഴും സാധിപ്പിക്കേണമെന്നാണെല്ലോ. മരിക്കാ
നാക്കേണ്ടാം അങ്ങിനെ ചെയ്യും പതിവുണ്ട്. ഇങ്ങി
നെ മുഹൂർത്തിചൂം നിങ്ങൾക്കു ഭാഗ്യവും നന്ദിയും
ബിന്ദുത്തുമുള്ളതും വന്നവെട്ടാൽ, എൻ്റെ ജീവനെ ച
ണാക്കുക്കു ഇത്തായുംപുന്നാണ് ഞാൻ നിങ്ങളേ ഒ
ക്കിച്ചുകൊള്ളാം.

കൊത്തുവാരം:—അംഗീക്ക് നിരസപ്പുടയെതേ! അതു എ
നുംഡി സന്തൃംവക്കണ്ണിനു് വിചരിക്കാണ്.

സന്ത:—നിങ്ങൾ തന്നുരാനോടോ, അദ്ദേഹ തണ്ട്രത്തി നാധിയോടോ സത്രം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്?

കൊത്തു:—തന്നുരാനോടോ അവിടുത്തെന്നുമാനത്ത് വരു നാവരോടോ.

സന്ത:—എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ തന്നുരാൻ നിങ്ങൾ ചെയ്തു ഗ്രായമാണോ സമതിക്കുന്നവക്കും നിങ്ങൾ വല്ല ശാചരാധ്യം പ്രവർത്തിച്ചതായി വരുമോ?

കൊത്തു:—അവിടുന്നങ്ങിനെ സമതിക്കുമെന്നുണ്ടോ രഹിക്കും?

സന്ത:—അത് ഒരു ഉന്നഹില്ല. തിന്ത്യതന്നുയാണ്. എൻ്റെ ഇതു കാവിവരുവും തുറാക്കുമാലയും ഒന്നും തന്നെ നിങ്ങളെൽ വിശ്രദിപ്പിപ്പാൻ മതിയായിട്ടുള്ള തല്ലിനാ തോന്നുകയാൽ, ഭയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുക്കാണെന്നു നിങ്ങളെൽ വിശ്രദിപ്പിപ്പാനും, ഭയവുംസം രഹവം കൂടിവാനും തോൻ്റെ ഏറ്റവും ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതി കുന്നിന് കാരേക്കുടി അപ്പും പ്രവർത്തിപ്പാൻ നിന്നു യിച്ചിരിക്കുന്നു. (മടിയിൽ നിന്ന് ഒരു രാഖത്തുറുളെട്ട് തിട്ട്) ഇതാ നോക്കു ഹേ! തന്നുരാനും മുക്കും വിതവും മുക്കും! ഇതു അക്കഷരങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കാറിയാ മണ്ണോ. ഇതു പ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് പുതുമയല്ലല്ലോ.

കൊത്തു:—(നോക്കി) ഇത് രണ്ടും അതുതനെ. സംശയ മാല്ല.

സന്ത:—ഇതിലെഴുതിയിരിക്കുന്ത് തന്നുരാനും മട ഓട്ടിപ്പുന്നുള്ളതിനെ കാറിച്ചാണ്. ഇത് നിങ്ങൾക്ക് യമേഷ്യം വായിച്ചുറിയാം. അതിൽ നിന്ന് രണ്ടുംബ സത്തിലും തന്നുരാനിവിടെ എത്തുകൊണ്ടായാം. ഇതു

വിവരം ചാറന്നപിക്കരികയില്ല. കാരണം ഇന്നത്തെന്ന്
ആധാരംക്ക് വേറെ വിധത്തിൽ ചില എഴുത്തുകൾക്കില്ല.
അമധാ അതിൽ തന്മാർക്ക് മരിച്ചവന്ത്മാനമാ
യിരിക്കാം. ഒപ്പേങ്ങിൽ അവിട്ടും വല്ല ദിക്കില്ലോ ബ
സ്യന്നസ്യനായെന്നായിരിക്കം. അതെന്നായാലും, ഈ
തിലെഴുതിയ വിവരമായിരിക്കയില്ല. ഇന്നിനിങ്ങൾക്കു
നൊന്ന് പരിശോഭാള്ളത്ത്? വേണും പോയിന്നു കോ
രപ്പെന്ന നിറമിച്ചുകൊണ്ടവാൻ കൊലയാളികളെ
എല്ലിക്കൂ. നേരം കോഴിക്കുകിയപ്പോ. നിത്രകമ്മം കഴി
ഞ്ഞു നൊന്നം എത്തിക്കൊള്ളാം.

എന്നംപറ്റത് സന്നാസി നടക്കാണ്ടു.

അദ്ധ്യായം XV.

തന്മാർക്കുത്തുക്കു ചാൽത്തിയ ലിവിതം കാഞ്ഞയാ
ൽ തൃപ്പിപ്പേഴ്ചുകൊത്തുവാൻ, ദോവിന്തന്റുക്കുട്ടി യിലാർ,
മേജനിച്ചു അന്നകുപ മലപ്പുംമാക്കിത്തിങ്കാമെന്നതി
ൽ സന്തോഷിച്ചു്, സന്നാസിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം
ആട്ടിം കോരപ്പെന്നതെന്ന നിറമിക്കേണമെന്നറച്ചു്
ആധാരം കൂളിപ്പിച്ചു് യമേഷ്ഠം മുംഖ്യാനം കൊട്ടപ്പാൻ
കൊലയാളികൾക്ക് ഉടൻതെന്ന അന്തജന്നന്നും.

ചുണ്ണമ്മതിലുള്ള ചിരകാലചരിച്ചയം കൊണ്ടു് മന
സ്നാക്കിയെന്നാണില്ലാതായിത്തിന്ന് രണ്ടു മാതകമാർ
ഉടനെ കല്പരിയിൽ ചെന്ന്, ബന്ധനസ്യനോട് “എഴു
നേജ്ഞു; എടു, നനിക്കു” ഡാതുക്കുന്നള്ളി സമിയക്കായി

വിക്രയം. ഉറക്കമിന്നി കാലൻറു കോട്ടയിൽ വെന്നിട്ടാ വാം.” “പേരം ചുംപുളിക്കൊള്ളു. എത്തായാലും കൂളി ചും കുറിയിട്ടിട്ട കൊന്നാൽ മതി. ഇന്നെങ്കിലും നല്ലവട്ടം കൂട്ടിയുണ്ട് കഴിക്കാലോ!” എന്നും മറ്റും ഏകദയമില്ലാത്ത മട്ടിൽ ഓരോന്നു സംസാരിച്ചും അവവൻറു കൈയ്യും കാ ക്കും ചഞ്ചലവെച്ച് കൂളിപ്പിപ്പാൻ ചിരയിലേക്ക് കൊണ്ടു പോകം വഴിയിൽ, നമ്മുടെ സന്ന്യാസിപ്പുവൻ കണ്ടുന്ന വന്നോടും ശത്രുതയോടുള്ളി ചില ചോല്ലുണ്ടും തന്ത്രപാ പരിശോഷിച്ചും ചെങ്ഗുതിനും അവൻ തൃപ്തികരമായി യാ തൊരു മറുപടിയും പറയാത്തതായി കണ്ടപ്പോരി, “ഈമ തതിലേയ്യുംപരത്തിലേയ്യും കൊള്ളു തതാത്ത ദയനീചന്നും, എന്നും വിറുചിറുത്തു കൊണ്ടവിടെനിനും കൊത്തുവാളു ടെ സങ്കേതത്തിലേക്കും പോയി.

കൊത്തുവാർഡ്:— ഒരണ്ണും കണ്ടില്ലോ? ആ കൊലവാതകി യെങ്കിലെന്താ?

സന്ന്യാസി:— കാലനും കയ്യുണ്ടും ഒരു പ്രത്യേകിക്കാൻ! അവ നെ ഇംഗ്ലിഷിൽ നിന്മാറിച്ചാൽ വരുംജീവിവും കെട്ടു പോകാം.

കൊത്തുവാർഡ്:— ഈവിടെ ഇം കാരാഗ്രഹത്തിൽവെച്ചുതന്നു ഇന്നുകാലത്ത് ചനിയായികിടന്നിരുന്നു ഒരു തടവുചു ഇളി മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു വലിയകടക്കിക്കൂളിനാണ്. പ്രാ യവും ശ്രാവിന്നുക്കൂട്ടിയോളംതന്നെന്നയേറുണ്ടും. അവവൻറു നിരവും തലവും സന്ധ്യായവുമെല്ലാം യോജിച്ചിരി കുന്നു. മരിച്ചുണ്ടിയെ നിന്മാറിക്കാൻവരെട്ടു എന്നും വെച്ചുബലാം എന്നിട്ടും ചരാനന്നവിയുടെ തൃപ്തിക്കായി.

ഗോവിന്ദക്കിഴുതെതിനോട് അധികം സമർപ്പിച്ച ഇവൻറെ തലയയച്ചാലെന്നാണ്?

സന്തൃം:—ശ്രീ! ഇത് ദൈവംനൽകാനു ഒരു യദ്ധേഖാസം വേക്കാണ്. ഇപ്പോൾതന്നെ അതയേച്ചുള്ള പാറന്നവി തിട്ടപ്പേട്ടതിയ സമയം ഈതു സമീചിക്കണം. അത് കല്പനാലുകാരംതന്നെ നടക്കാട്ട.

കൊത്തു:—ശ്രീ! തൊനിപ്പോരംതന്നെ ചോയിനടത്തിക തയാം. കോരപ്പേന ഇന്നു ഉച്ചതിരിഞ്ഞ ഉടൻതന്നെ നിറുദ്ധിച്ചുകളയാം. ഗോവിന്ദക്കിഴുതെ വധിച്ചിട്ടി ലൈനിവാനിടയായാൽ എനിക്കാപത്രത്തുടക്കാതെ കൂടിക്കുത്തകവിയത്തിൽ അവരെന്ന എങ്ങിനെയാണ് സ്നേഹിക്കേണ്ടത്? സ്വാമി.

സന്തൃം:—ഇത് പരഞ്ഞപോലെചെയ്യു. എന്നിട്ട് ഗോവിന്ദന്നക്കിഴുയേയും കോരപ്പേനയും ഒരു ഗ്രഡിയംബല തത് കൊണ്ടപോയിചൊപ്പാക്കും. എന്നിട്ട് അഭിത്രുഭവ വാൻ രണ്ടുവട്ടം ഉചിച്ചസ്വമിക്കണ്ടതിന്നുമുഖ്യായി നിങ്ങളിടെ രക്ഷയ്ക്കുള്ളവഴി തൊന്തരണക്കിത്തരാം.

കൊ:—തൊനാഞ്ചയുടെ അഭ്യന്തരകരനായിത്തിന്നിരിക്കണം.

“എന്നാൽ വേഗംനടന്നു”, തല നന്നിശ്വാസിന്റെ അട്ട തേരുയ്യുയുണ്ട്. “എന്നപരഞ്ഞ് കൊത്തുവാളു അയച്ചു. “ഇനിതു പരമേശ്വരനുള്ള എഴുതെത്തുള്ളതാട്ട. കൊത്തുവാരംതന്നെ അതുകൊണ്ടപോയികൊടുക്കാട്ട. പരിശേഷം മണ്ണാടനും പരിവാരസമേതനായി രാജ്യാനി വിട്ട് ഇതവായും വരട്ടു. നാമവിടെക്കാത്തുമെന്നും അപ്പോഴേക്ക് നമ്മുടെ എഴുന്നള്ളുത്തിന്നുവേണ്ട അക്കമ്പടി കാരാട്ടംസ്ഥിച്ചി അവധിവാട്ടുരെത്തതിക്കുണ്ടോളം

നമ്മുടെ പ്രത്യാഗമനം പ്രജക്കാരിക്കിലെപ്പൊംകൊട്ടി ശരവിയിക്കേണമെന്നാം എഴുതിക്കളിയാം. അവിട്ടന്ന് കോ വിലക്കേതെങ്കും ഫോഷയാത്രയായി, മന്ത്രിമാരുമൊന്തു പോകാൻ വേണ്ട എഴുപ്പാടുവെള്ളുനമെഴുതിക്കളിയാം.” എന്നമുറച്ച് കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്ക് കോത്തുവാർ മുതണ്ടറ നിരസ്സുംകൊണ്ടതാണ്. “ഈത് തോൻതരനേന്നേരിട്ട് കോ സൗഖ്യാദിയാിയാം മെന്നംപറഞ്ഞു.

സന്ന്ദർഭം—ശ്രദ്ധാബന്ധികമം സൈനക്കൽപ്പം എന്നിട്ട് വേഗം മട ക്കീവത്ര. എന്നിക്കുവേറെ ആരുരെയും ശരവിയിക്കാൻ ചാ ചില്ലാത്ത ചിലസപക്കാൽപ്പംവാത്തകർംകൂടി തന്നോടു പറവാനാണ്.

“തോൻ ക്ഷണത്തിലെത്തിക്കളിയാം” മെന്നംപറഞ്ഞു കോത്തുവാർ നടന്നാതുടങ്ങി.

ഇതിനിടയിൽ കോത്തുവാഴ്ചക കച്ചേരി സ്ഥലത്തി സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾ വിളിക്കുന്ന ശ്രദ്ധാബന്ധം കേട്ടാറെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയ സന്ന്ദർശി “ശ്രദ്ധാ ആ സപരം ഉണ്ട് ആരിക്കെട്ടിയുംതോണ്”. അവരം തന്റെസാദരങ്ങൾ മാപ്പു തീട്ടിരം ഇവിടെ എത്തിയില്ലെ, എന്നറിവാൻ വന്നിരിക്കു അണ്. എതായാലും അവഴ്ചക നാഡുകൾഒരിച്ചിപ്പോർം അവക്കു ശ്രദ്ധിക്കാതെതന്നെ കഴിക്കും. എന്നാൽ മാത്ര മേംസപ്പ് പ്രത്യാശയുംവിട്ടശ്രദ്ധാബന്ധായിരിക്കുന്നേവാർ ഒരു വക്കുമായ അണ്ണലും പോലെ, ഓക്കാതിരിക്കുന്നേവാർ സിലഡിക്കുന്ന ഒരു സോദരലാംകൊണ്ടു അവക്കു സന്ദേഹം ആപ്പിപ്പുന്നുകഴിയു. ആ സന്ദേഹത്തിന്നും രസവും കൂടം. എന്നിങ്ങിനെ സന്ന്ദർശി വിചാരിച്ചുണ്ടുകഴിഞ്ഞ പ്പോഴേക്ക് ഉണ്ടിച്ചിരിക്കെട്ടിജും എത്തി.

ഉണി:—സപർമി, നമ്മുടാരം.

സന്ത്രാ:—നിന്നക്ക് മംഗളം വെിക്കേട്ട്.

ഉണി:—ഹത്തുല്യംമഹാനായ അങ്ങയുടെ അന്തരൂഹം പ്ര
ത്മകക്കില്ല. ഹത്തുവരേയും രാജപ്രതിനിധി എൻ്റെ
ഭ്രാഞ്ഞേൻ്റെ മാപ്പറീക്കുന്ന അയച്ചിട്ടില്ല?

സന്ത്രാ:—അദ്ദേഹം നിന്റെ ഭ്രാഞ്ഞേൻ്റെ ഏധിക്കണ്ണേ
ഒങ്ങളെല്ലംനശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉണിച്ചിരിക്കും, എന്നു
യാളുടെ ശീരംകൂട്ടം ചെണ്ണു്, അതു് നൃപിയുടെ അക്കു
ത്രേക്കയച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉണി:—ഹൈ! അങ്ങിനെഹാരികല്ലും വരിപ്പു.

സന്ത്രാ:—അങ്ങിനെഹില്ലാതെ മരറാനും വനിക്കില്ല.
കുണ്ഠത്തു, കുമയോടെ നിന്റെ തന്റെടം ഇപ്പോൾം
കാണിക്കു.

ഉണി:—തൊനിപ്പോൾ ചൊയ്തി എന്താളുടെ കണ്ണുകാൽത്തി
പ്പോട്ടിക്കം!

സന്ത്രാ:—നിനിനെ ഇനി എന്താളുടെ മുന്പിലേക്കു തന്നെ
പ്രവേശിപ്പിക്കയില്ല.

“നിംഗ്രാഹാനായഭ്രാഞ്ഞാ! പാവിയായ ഉണിച്ചി
രിക്കും! മാ കൂദ്ധിലോകമേം ശേഖിക്കപ്പെട്ട പാനന്തി!
മാ മാ!” എനിങ്ങിനെ പ്രസന്നതോടും ഇന്ത്യ
യോടും അവരിം വിലചിപ്പാൻ തുടങ്കി.

സന്ത്രാ:— ഹത്തു എന്താളുടെ തരിന്പും ഉപദ്രവിക്കയോ, നി
നക്ക് വസ്തു ലാഭവുംഭാക്കയോ ചെയ്യുന്നില്ല. നി പ്രതി
ക്രിയക്ക് ദൈവതോടു പ്രായമിക്കുക. തൊൻ പരയു
ന്നത് കോരിക്കു. അതു് നിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സഹബമാ

കാൻ പത്രാധീശാർ. തന്മരാൻ നാലു ഇന്ത്യാട്ട് മന്ദി എന്നെഴുന്ന. കണ്ണറിൽ തൃടക്ക്. ഇതു വിവരം എന്നിക്ക് ഇത്തവായുംനുപയോഗത്തിലെ ഒരു കീഴ്ശാമ്പതിക്കാരൻ നാണ്ഡിവതന്നത്. അദ്ദേഹം മണ്ണാട്ടച്ചനും പാറനു പിക്കം തന്മരാൻറെ എഴുന്നെഴുതിനെസംബന്ധിച്ചു തുള്ളു എല്ലാജീവമിച്ചും കൊണ്ട് പ്രോത്സിദ്ധനും. ഇവരിൽ പ്രേരണ പരിചാരകമാരോടു തുടി ഇത്തവായുംരോളിം ചെന്ന് തന്മരാനെ അവിട്ടും എതിരേറേം തങ്ങളുടെ സമ്പ്രായികാരങ്ങളിൽ രാജചിഹ്നങ്ങളിൽ അവിടെ വെച്ചു തന്നെ മട്ടിക്കൊടുക്കേണമെന്നാണെന്നരഹ്യം. നിന്നക്ക് കഴിയുമെങ്കിൽ ഞാൻ ചുണ്ടിത്തന്നെന്ന ഉത്തമമാർത്ഥത്തിലും നിന്റെ ബുദ്ധിയെന്നും കുറഞ്ഞതായാൽ, നിന്ന് കീപാവിയെ ശൈക്ഷിച്ചു പ്രതിക്രിയ സാധിക്കാൻ, തന്മരാൻറെ കയ്യെന്ന സന്ധാദിപ്പാനും, അങ്ങിനെ ബുദ്ധിയും മാനുതയേഴ്ത്താനും കഴിയുന്ന താണ്.

ഉണി:—ഞാനിവിട്ടും പറയും പ്രോബെ കേരംക്കാം.

സന്തൃ?—ഇതു എഴുന്നത് നീ പ്രോത്സി ഇത്തവായും കീഴ്ശാമ്പതി നീ നന്നുതിരിക്ക് കൊടുക്കുന്നും. എന്നിട്ട് അദ്ദേഹ തോടു ഇന്നാരാത്രി തലച്ചുനുവത്തെ വീട്ടിൽവന്ന് തന്മിൽക്കണ്ണാൽ തരക്കേടില്ലെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞുവെന്ന് പറയുക. ആ മാധ്യവിയുടേയും നിന്റെയും ആവാലാതിക്കെഴുക്കരിച്ചു് ഞാനാദ്ദേഹം തോടുപരിശീക്കാം. പിന്നെ അദ്ദേഹം നിങ്ങളെ ഇത്തപ്പേരെയും തിരുന്നുവാക്കു കൊണ്ട് പ്രോത്സി സക്കട്ടുന്നതിച്ചു് ഇതു നബീന

നീൻ പ്രേരിക്കുന്ന ഉള്ളിടത്തോളം അക്കെഷ്യപണ്ടിക്കളിലും അവിടെ ഉണ്ടാക്കിക്കും. താൻ അസമയത്ത്, എന്നി ക്കു ഒരു പ്രത്യേകക്രതാനാശ്വാന മുള്ളിത്ത് കൊണ്ട് അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഈ എഴുത്തും കൊണ്ട് വേഗം ചുറപ്പുടക്ക. നിന്നെന്ന കണ്ണിലുറിയ നീർത്തുടച്ചു് കാരേക്കുടി സപ്പമല്ലാദയയാകിരിക്കു. നിന്നക്കു എല്ലാ വിധ സത്തുശ്ശിയും സിലിക്കും!

ഇങ്ങിനെപറഞ്ഞ് ധാരയാക്കണമിനിടയിൽ നമ്മുടെവിട്ടവായനായ കേൾവൻനായർ, “സപാമി, കൊത്തുവാളെ വിടെപോയി?”, എന്ന ചേര്ത്തേതാടെ അവിടെഎന്നു. സന്തോഷി അക്കത്തില്ലെന്നം പറഞ്ഞു. ഉണ്ണിച്ചിരിക്കുമ്പോൾക്കുള്ള ടന്ന.

കേ. നാ:—ഹാ, സുന്ദരിയായ ഇട്ടിച്ചിരി! നിന്നെന്ന കണ്ണികൾ ചുവന്നകാണന്നതിൽ എൻ്റെ ഏദയത്തിലെ പോരയേട്ടും നിന്നപോകുന്ന! നീ കാരജു ക്കുമിച്ചിരിക്കു. എന്നാണെന്നാവെച്ചാൽ നാഞ്ഞുക്കു തന്നു താൻ തിരിച്ചു എഴുന്നള്ളുമെന്നു് അള്ളിക്കപ്പെടുവുന്നു. സത്രമായിട്ടും ഉണ്ണിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, താൻ നിന്നെന്ന ജ്ഞാനശൈലി എ വളരെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. കണ്ണമുക്കിലും മുലയിലും പോയി പരിചയമുള്ള അതുമഹാമാതിരിക്കാൻ തന്നു താൻ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നാവെങ്കിൽ, നിന്നെന്നാജ്ഞാനശൈലി എ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുമായിരുന്നു.

ഇതുതോളം മാത്രം കേട്ട്, ഉണ്ണിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ സമാധാനമൊന്നാംപറയാതെപോയ്ക്കുള്ളെന്തു. കേട്ടനിനിതനു, സന്തോഷഃ—തന്നുമരഞ്ഞാണിക്കുടിട്ടെന്ന ഇത്തരം അടിപ്പായജ്ഞാദി

കു ഒരു കാരണവുമ്പോക്കിയിടിപ്പില്ലോ. പിന്നെ അതി ലുജ്ജാത് സമാധാനമന്താബന്ധനവേദ്യാർ, നിങ്ങളുടെ ഇതു ഒരു വകു അഭിപ്രായങ്ങൾക്കുന്നസരിച്ചുപ്പ് അഭ്യേഷത്തിന്റെ ജീവാത്മകമന്താബന്ധം.

കെ. നാഃ—ഹോ, സന്തുസി, അങ്ങ് തന്മുഖരാനെ തോന്ന റിജുംപോലെന്നൊരിക്കയില്ല. അവിട്ടുനു നിങ്ങളുടെ ക്ഷേമവിചാരിക്കുന്നതിലും കവിതയും ഒരു സാഹചാര്യകാരന്മാണ്.

“ശ്രൂട്ടു ഇതിനൊരുത്തിവസം താനുത്തരം പറയേണ്ടി വരും. ഇപ്പോൾ തോൻ പോയിവരട്ടു” എന്നംപറഞ്ഞു സന്തുസി നടന്നതുടങ്ങി.

കെ. നാഃ—നിൽക്കു; തോനു അങ്ങളുടെ തുടക്കവരും. തന്മുഖരാനെക്കുറിച്ചു ഇന്നു എന്നോക്കെ എന്നതല്ലോം രസകരമായ കമക്കൽ പറവാനണ്ടു!

സന്തുസി—ഇപ്പോൾതന്നെ, അവയൈക്കു നേരാബന്ധകിൽ നിങ്ങൾ എത്രഡിയും അഭ്യരിക്കു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞുവണ്ണോ. നേരപ്പെടുകിലോ, ഇന്നു എത്രഘായാലും ഒരു അവസ്ഥാനു കൈകയ്ക്കിപ്പി.

കെ. നാഃ—രഹികൾ തോൻ ഒരു പ്രഭിചാരിണിക്കു ദാഡി സ്ത്രായ സംഗതിക്കു തിരുമ്പുവാക്കു ചോകയുണ്ടായി

സന്തുസി—നിങ്ങൾ അങ്ങിനെയെത്തു സംഗതാവേദ്യായുണ്ടായോ?

കെ. നാഃ—ചെയ്തുന്നേനരാണ്. പക്ഷേ തോൻ തിരുമ്പുവാക്കു ഒരു കളിപ്പില്ലല്ലോ, ചെയ്തുന്നുപ്പെട്ടു. അപ്പെടുക്കിൽ അവരെന്നാബജാണ്ടും അതു ചണ്ണിപ്പുണ്ടതെന്നെ വേദം പുണ്ണിയുണ്ടാണ്.

“നിങ്ങളുടെ സംഭാഷണം അസത്രപൂണ്ടുമെങ്കിലും സപ്തമാണ്. അതേ; നുഖമായിരിക്കും.” എന്ന വരഞ്ഞു വിശ്വാം നടന്നതുടങ്ങി.

കേ. നാ:— അല്ലോ സപ്താമി, താനീവഴിയുടെ അററം വരെ അദ്ദേഹത്തെ തുടർച്ചപ്പാരാം. എന്നും അതുസംസാരം അദ്ദേഹക്കിഴുമല്ലെങ്കിൽ താൻ അതു നിത്യക്കൂദായാം. അല്ലോ സപ്താമി, എന്നും സപ്താവമായവിധി ഇളംപോലെയാണ്, അതിനിടയ്ക്കുടയ്ക്കും കണ്ണിക്കൊണ്ടിരിക്കുണ്ടാം.

അദ്ദുർബാധം XVI.

തന്മുരാൻ മട്ടാഡി എഴുന്നള്ളുന്ന വിവരം കാണിച്ചു കൊണ്ടുള്ള തിരുവെഴുത്തു, മനുമാർ ഒരു വിധത്തിലും ആ തീക്ഷ്ണക്കാതിരിക്കുവോഴാണ് കിട്ടിയതു്. അവിട്ടനും താതിനു മുമ്പയച്ചുരിച്ചുരത്തിൽ തന്നും പ്രത്യാഗമനത്തോടു ചേരുന്ന ചുമ്പുകൾ കുറവാണെന്നും മാത്രമല്ല, തന്നുംവരവും അടുത്തകാലത്തോന്നും ഉണ്ടാവില്ലെന്നും ഹിള്ളാൻ തക്കവണ്ണും പലന്മുചനകളുണ്ടായിരുന്നതാണും. ഇങ്ങിനെ അവിട്ടതെ എഴുത്തുകളുടെ പൂർണ്ണപരവിത്തബുദ്ധി കാണാകയാൽ നന്ദിപ്പാടു്,

മണ്ണാ:— അവിട്ടതെ ഓരോ എഴുത്തും അതിന്റെ മുമ്പു മുതിയതിനെ വണ്ണിക്കുന്നു

ചു. നാ:— അന്നുന്നുസാമ്പദമാനമാണില്ലാതെ അവിട്ടതെ പ്രശ്നത്തിക്കണ്ടാൽ ക്രാന്തുപിടിച്ചുപോലെയിരിക്കുന്നു. അവിട്ടഭരണ യാഥാത്മ ഏജബിന്റുമുണ്ട് വായി

കാതിരിപ്പാനായി ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. എറി നിന്നാണ് നമ്മൾ മുത്തവായും പ്രോത്സാഹിക്കുന്നതു എന്ന നമ്മുടെ അധികാരങ്ങളിൽ രാജ്യചിഹ്നങ്ങളിലും ഒരു കിക്കരാട്ടക്കണ്ണത് !

മജ്ഹാ:—എന്തിനോ എന്നെന്നിൽമാപ്പാൻ കഴിയില്ല.

പാറ:—അതിനാം ചുരുക്ക് എന്തിനാണ് അവിടുത്തെ ചുരുക്ക് വിവരങ്ങളിനും നാലുനാഴിക മുമ്പുതന്നെ, നമ്മുടെ നീംഗ്രായപരിപാലനത്തിൽ വല്ല അനുകൂലപരമോ അല്ല വലാതായോ നാട്ടുകാർക്കുള്ളെങ്കിൽ അനുകൂലപരമാർ, മുത്തവായും നടക്കൽ വെച്ചുതന്നെ തങ്ങളുടെ സങ്കടം ഒരു തിരഞ്ഞോടുകൂടി കൊണ്ടുവരുത്താനും ചുരുത്തി ബലഞ്ഞാ കൊട്ടി അറിയിക്കുന്നത് ?

മജ്ഹാ:—അതിനാം അവിടുന്നു് തങ്കുകാരണവും പറയുന്ന ഒരുപ്പോ. അതു വക്കു ശ്രദ്ധവലാതികരം കുഡാത്തിൽ തീർത്ത് പിന്നീടു് അതു വക്കു ശ്രദ്ധാജ്ഞിക്കിന്നുണ്ടും നമ്മും ചിരാവക്കാൻ. അഞ്ചിത്തുനാശാർ പിന്നീടു് അനുകൂലം നമ്മുടെ എതിരായി നില്പാൻ ശേഷിയുണ്ടാക്കാനില്ല.

പാറ:—എന്നാൽ അത് രാവിലെക്കുന്നുവായി അഭ്യന്തര ദിക്കിലെലാജൈ കുട്ടിയറിയിക്കുന്നും. എന്നാൻ നിങ്ങളുടെ വിച്ഛിന്നവനു വിളിച്ചുകൊള്ളും. അവിടുത്തു അക്കന്ന ടിക്കു് വേണ്ടവക്കും മറ്റും കല്പനകുടുംബം. എഴുന്നള്ളൽ തീരിന്നവേണ്ട സ്ഥാനികളും മുഖ്യം അടിസ്ഥാനങ്ങാരെയും ഒക്കെ അറിയിക്കുക!

എന്നാംപറഞ്ഞു മജ്ഹാടനെ അഡിച്ചു.

മജ്ഹാട്ടുന്ന പ്രോത്സാഹിനാം ശേഷം പാറന്നവിക്കു് തന്റെ മനസ്സാക്കി ബൈസ്റ്റം കൊടുത്തിട്ടില്ല.

“ഈ ഒരു പ്രവൃത്തിപ്രകാശന അദ്ദുർഘട്ടിച്ചുപ്പിന്റെ
സമ്പ്രാണംവരേതെങ്കും ഉള്ളലന്നു ചെയ്യുന്ന! എന്നൊക്കെ
ധാന്മിനി ചെയ്യേണ്ടതെന്നും തുപകിസ്ഥാതാക്കിത്തീക്കണ്ണ.
തെനിമ്മാല്ലുകന്ന്, —രാജനിതിയന്നസരിച്ചു ശാന്തേ അതു
ത്രഞ്ഞിനെന്നതിരായി നടപടിനടത്തിയ ശാഖികാരന്മാർ
നീറേരെക്കൊണ്ട് തന്നെ അവളുടെക്കന്നുവാതപരവരണ
തന്നെനടത്തി! അതു കൂമാരിക്കു വൈനസൾഡിക്കമായുള്ള ലഭ്യ
മേതുവായി ദരിക്കലും അവരുടെനീറവേൾ വിളിച്ചുവറ
കിണ്ണുള്ളു ദഹരാറു സമാധാനമില്ലുക്കിൽ, എൻ്റെമേ
ലഭ്യിനെന്നയല്ലാഴുള്ളു അവരാധികാരിപാം അവാംക്ക് ചുമതലാ
മെന്നാലോചിപ്പാൻവോലും നട്ടുള്ളു! എങ്കിലും അവളും
ടെ തന്നേരടംകൊണ്ട് അതൊരിക്കുലും ചുറ്റത്തുവരിപ്പു.
എന്നെന്നാൽ എന്നിക്കെതിരായി അരുരെങ്കിലും ദഹരാ
ധാവറവാൻ ചുറ്റപ്പെട്ടുതും, അത് വക്കാവിനെ തിരി
ത്തെടിക്കയല്ലാതെ എന്നെ ബാധിക്കാതിരിക്കുത്തുക്കാവണ്ണ
അതു ഉറച്ച ദന്നാണു് എൻ്റെശാഖികാരം. അംഗുജിൽ
തോനവനെന്നയും വധിക്കാതെ പിടാമാധിയന്ന. പക്ഷേ
ക്കുസമയം അവനെന്നാണും, ഇതുയും അപമാനകരമാ
യ ക്കു തെക്കുള്ളിക്കൊണ്ടാണു് താൻ രക്ഷപ്പെട്ടതെന്നാറി
ഞ്ഞ് കുറ്റംമലജ്ജയോടെ, ഭാവിയിലെപ്പോഴുകിലും
എന്നാടു് പ്രതിക്രിയചെയ്യേക്കാമെന്ന ഭയംകൊണ്ടാണു്
ഈ തോനവനെ അപ്പോരുത്തെന്ന നിറമിപ്പിച്ചതു്,
ഇപ്പോൾ അവൻ ജീവിച്ചിരുന്നാൽ വിരോധമുണ്ടായി
യണിപ്പു! ദരിക്കൽ നമ്മുടെ നിലവിട്ടുതും പിന്നെ ദന്നം
തന്നെ നേരെയാവിപ്പു്, എന്നിങ്ങിനെ താൻചെയ്യുകഴി
ക്കുത്ത അനീതികളിടെ കാംനുവും അവ അട്ടവാ വെ

കീഴ്പ്പെട്ടായാൽ, തന്റെ മാജുസാമുദ്ദനിയുടെ നാട്ടംകും തന്മാനിൽനിന്ന് സിലുപ്പേച്ചുകാവുന്ന കിങ്ങുമാലോചിച്ചുനുബിച്ചിനുബിച്ചിന്നു.

തന്റെ പ്രത്യാഗമനത്തെക്കണ്ണിച്ചു നാട്ടിലെപ്പോട് വും വിളംബരപ്പെട്ടതിരെയെന്നിൽനിന്നേഷം തന്മാന്ന മേൽ ശാന്തി നുസ്ഖതിരിയുടെ ഇല്ലത്തു് ചെന്ന്, തന്റെ സന്ന്യാസിവസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം മാറ്റി, അവിടെ ഗോപ്യ മായി സൃഷ്ടിച്ചിരുന്ന തന്റെ രാജവസ്ത്രങ്ങളും ഘൃത്യുവൽ എടുത്തണിന്നു്, തന്റെ വിശ്വാസത്തിനു പാതുമായ കീഴ്ശാന്തി നുസ്ഖതിരിയെ, തലേന്ന് തവട്ടുന്നവത്തെ വീട്ടിൽ വെച്ചു്, മാധ്യമിയുടേയും ഇട്ടിച്ചിത്തേവിയുടേയും ശ്രൂക്ഷേപത്തെക്കണ്ണിച്ചു പറഞ്ഞു് മന്ദ്യാലിലാക്കിയതു് വേണ്ടവോലെ ധരിച്ചിട്ടേണ്ടോ എന്നും, അതു് രാജസമക്ഷം ഭോധിപ്പിക്കേണ്ടമാതിരിയും അദ്ദേഹത്തിനാണിയാണോ എന്നും ചരിശോധിച്ചു് തുച്ഛിപ്പെട്ടതിനു ദേശം, തന്റെ ഫോഷ്യാത്രാമല്ല, തതിൽ അവരെ തന്റെ ദുഷ്ടിപതിയ തത്തക ഒരിടത്തു് നിന്തേന്തണമെന്നും മാറ്റും ഉചാദശിച്ചു്, രാജപരിവാരങ്ങൾ കേക്കരുസന്നിധിയിലേക്കുന്നതുവാൻ താൻ കല്പിച്ചിത്തന്നസമയത്തിന്ന് അല്ലോ മുഹായിന്ത നേണ്, അവിട്ടന്ന് കേക്കരുതാിൽപ്പുടക്കിണും ചെങ്കുകൊ ണ്ടിരിക്കുന്ന കുപ്പിക്കേതുവാംകുതിക്കിടക്കിയിൽ, എങ്ങനീനോ അവതരണം ചെങ്കുചോലെ,—സാമ്പ്രദാരനായ ഭഗവാൻ നീറു ത്രുപ്പം ധരിച്ചു നിന്മാനന്നുമാക്കുകയിപ്പോലെ,—സാമ്പ്രദായ ജയജയമേലാഡാഡേണാടെ എവക്കും കാണാമാ നായി! അഫോ! അതു് തിരുത്താം! തന്മാനനെ കേക്കരുതിൽ കണ്ണുടൻ അവിട്ടെന്നെ വാതില്ലാജന്നുള്ളായ ചെന്ന

ശ്രവലായുടെ നൃഖുമ്പുത്ത്‌തവിനയാദരണളളി, അവിടേ
ക്കണ്ണായ ആനന്ദവിശ്വേഷവും വള്ളിപ്പാനസാഡ്യം.

ഇതിനിടയിൽ തങ്ങളുടെ സജടനില്പത്തിക്കായി ഒ^ഒവല്ലംവും രാജസംഭർഥവും ക്ഷയപോലെ സാധിക്കാ
മെന്ന കത്തറിലാട, മാധവിയും ഉണിച്ചിരിക്കുന്നിയും കീ
ഴുംഗതിനുമുതിരിയുടെ ഉപദേശാനുസരം കേശത്തി
വേക്ക ചുറപ്പുട്ടിരിക്കുന്നു. അവൻ വഴിയിൽ വെച്ച് എത്തു
വിയത്തിലാണ് തങ്ങളുടെ ശ്രവലാതികൾ അടിമാനം
നാം തുടാതെ രാജസമക്ഷം ധരിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നതിനെ
കരിച്ച് ഉരക്കഴിച്ച് പറിക്കയായിരുന്നു.

ഉണി—അങ്ങിനെന്നയാക്കേ അന്നുവദഭരിതിയിൽ പ
പരവാനോന്നം എനിക്കുവയ്ക്കു. ഞാൻ സത്രംപറയും
എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ മറ്റൊരുക്കേ
പംക്കാണ്ടുവരേണ്ടതു് എന്നുള്ളാണ്. അദ്ദേഹംപറയു
ന്നതു്, അങ്ങിനെന്നയായാലേ അതു് ഭംഗിയാളുവെ
ന്നാണ്.

മാധ—അദ്ദേഹം പറയുന്നതുപോലെ കേൾക്കയാണ് ന
ല്ലതു്.

ഉണി—ഹനി അമവാവിചാരണക്കിടയിൽ ആളും അടു
മാം നൃക്കു് വിരോധമായി മുഖാന്തേക്കു് ഗ്രന്ഥാ
ധിപരത്താലും അതിൽ എത്തുംതന്നെ അള്ളത്തെപ്പട
തരുന്നാംപറഞ്ഞതിട്ടുണ്ടു്. “മുത്തവർവ്വക്കും മുത്തന്നല്ലുി
ക്കയും മുവിൽ കയ്യും, പാനെ മരുക്കണം” എന്നപറ
തതപോലെ, അവസാനം വളരെ രസക്രമാക്കിത്തീ
പ്പാനാണാജിനെചെയ്യുന്നതു് എന്നാം പറക്കയുണ്ടായി.

“ഇതാവേഗംവന്നക്കറവിൻ! തന്മരണൻം ഫോ
ഷയാറുകളുള്ള വെടിയാണാകേരംക്കണ്ണത്. കൊട്ടം കൂഴി
ലും ഇങ്ങന്തോവന്നതുടങ്കി. ഇതാ ഇതു അരങ്ങളുകൾപര
വതാനിവിഹിച്ചു കേശത്രഭാപുരത്തിനു് കീഴുക്കവരെ
ഈ വഴിയിലും, അവിട്ടനു് പാദചാരണയാണു് എഴുന്ന
ഈസ്ഥാനതു്. എനിട്ട് ‘മത്തള്ളാൽത്തരാ’ക്കൽവെച്ചുണ്ടാണ
തെന്നു സങ്കടക്കാരണ ഏവലാതികർ കേരംക്കണ്ണതു്. അ
തിനാൽ നമ്മക്ക് വേഗം അങ്ങാട്ടുപോവുക. മാധവിക്കു
ട്ടിയെ ആള്ളംതന്നെ കാണാതു്. മുവക്കാക്കുടി തലയി
ബോജ മുണ്ടിട്ടുകൊള്ളു. എനിട്ട് തന്മരണൻറെ ദശ്വിപ
തിയുന്ന ഫീടത്തു് ചെന്നു് നമ്മക്കു സ്ഥാനമറപ്പിക്കാം.
പോക. വേഗം നടക്കും. എന്നിങ്ങനെ വഴിയിൽവെച്ചു്
ഉഞ്ചാമം കൂട്ടിക്കൊണ്ട് കീഴുംശാന്തിനുപുതിരിയും നമ്മ
ടെ സങ്കടക്കാരികളുക്കൊന്നിച്ചു് അവർക്ക് സഹായമായി
രാജസന്നിധിക്കിലേക്കു് യാത്രയായി.

അദ്ധ്യായം. XVII.

ഇരുണ്ടവും ഔദ്യോഗിക്കാം ചുറപ്പുട്ടവിച്ചു് റാജ
ദംബാന്തിൽ സ്വീകാര്യത്തായ ഹംക്കന്ത്രാദരങ്ങളേംടക്കു
ടിക്കാണപ്പുട്ടനു ചെന്നരാവലിയുടെ മദ്ദത്തിലൂടെ, കേശ
ആനന്ദത്തു് കൂടി, തന്നെ എഴുന്നള്ളത്തിനു് തജ്ജാറായി
വന്ന അവ്യാരം, പല്ലക്കു്, നനറിപ്പുട്ടംകെട്ടിയ ഒരു നും, ഈ
വയുടെ ചുറകിലായി മത്തള്ളാലുവരെ കാർന്നടയായി
അതനെ, തന്നെ വലത്തുമിടത്തും കൈകുള്ളണോന്നം
പുറ്റപ്പുട്ടാനുകൂളിള്ളുന്ന മജ്ജുന്നൾ, ചാറന്നവി ഇവ

നിങ്ങളുടെ നടപിലായി, നമ്മുടെ മഹിതുക യുവസാരൂതിരിപ്പാട്ടതയുംരാൻ, കൂറാട്ടക്കി പ്രജാസമൂഹത്തെ വാസ്തവം ചുരുക്കുന്ന കടാക്കിച്ചുകൊണ്ട് മന്ദയാനംവെ ആണ്. പുരകിലായിത്തന്നെ, അവിട്ടത്തെ സ്കൂളം മാറ്റിര ത്തിനു് പാത്രങ്ങളായ ചിലനൃതിരിമാത്രം, അവയുടെ യും പിന്നിലുള്ള കൊത്തുവാർം തുടങ്ങി മനുഷ്യരാജകീയോ ഭ്രാന്തസ്ഥമാരോടൊപ്പം തന്നെ, നമ്മുടെ സർവ്വവ്യാപക ശ്രദ്ധക്കാരനായ കേരവൻനൊയ്യതും, മന്ത്രിയുംവരെ ഒരു വിട്ടത്തെ അനുഗമിക്കുന്നാണ്.

തന്നു:—നമ്മുടെ പ്രധാനകാലം പ്രജകളെ അറിയിക്കാതെ, നമ്മുടെ പ്രാതിനില്പം വഹിച്ച് പ്രജാപരിപാലനം ചെയ്തു നിങ്ങളെല്ലാട്ട് എന്നിങ്ങളുള്ള ബഹുമാനം താനെങ്ങിൽനായാണെന്നിക്കുന്നത്?

പാറന്നവിയും മന്ദാടനം “അവിട്ടനു് ദിർപ്പായ ഷുമാരായി ഇന്ത്യാ പ്രജകളെ ഭരിപ്പാനായി നുറുക്കരാലും ജീവിക്കാൻ” എത്തുവം കടാക്കിക്കുട്ടു്, എന്നു ശീഖ്യംചു.

തന്നു:—നാം നിങ്ങളുടെ നിതിപരിപാലനത്തെക്കുറിച്ച് അടുന്നപ്രശ്നം നാന്തിയപ്പോൾ, നിങ്ങളുടെ ഭരണത്തെക്കുറിച്ച് വളരെ നല്ല അഭിപ്രായമാണ് എങ്കിലും കേടുത്. അതിനാൽ ഈ ചെയർസമക്ഷം തന്നെ നമ്മുടെ ബഹുമാനവും, അവയുടെ നാഡിയും, അ ഫീക്കംപടിനിങ്ങൾക്ക് സിലബിക്കുന്നതാണ്. അതിനാൽ ചൊതുകുളം ദാനന്ദ മരച്ചുവപ്പുണ്ട് പാട്ടുള്ളതല്ല.

നമ്പി: അവിട്ടനും അടിയൻറു കടപ്പാടും വിശ്വാസം വലിച്ചിക്കുകയാണ്.

തന്മ: തന്റെ യോഗ്രതകമാം തന്നെ, നാം ഒളിച്ചുവെച്ചാലും ഒളിയാതെമല്ലിൽ, ഉരെചുസ്ഥരംമോധിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവയും കുറയും കുറയും തമ്മിൽചേരുതകിടിലെഴുതി, കാലാകാലത്തും നാലിക്കാതിരിക്കുന്നവിയത്തിൽ ഒരു സൃതിപത്രം, ഭാവിച്ചേരുന്നുണ്ട് മുടി വന്നും വന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതേണ്ടതായിരിക്കേ, നാമതിനേ എന്നും പ്രഭയിൽത്തികമിംക്കുള്ളിൽ ദോപനം ചെയ്യുന്നത് തിച്ചയായും തന്നോടും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു പരാധ്യമായിരിക്കും. അതിനാൽ തന്റെ പാണികളിൽ നോട്ടുനീട്ടി. അടുത്തുവരു, നമ്മൾ കൈകൊത്തും, ചുമ്പ് ലോട്ട് ചുമ്പംപിടിച്ചും, ഒരു അതുതനവരെ സഹായം നാംചെയ്യുക. എന്നിട്ട് നമ്മുടെ എന്നും പ്രഭയത്തിൽ വോന്നേ കൂളി ബഹുമാനം, ബാഹ്യമായി ഇത്തരം നേണ്ടാവ്യാം പാരങ്ങമാം വഴിയായി ചുരുമേയും സൗത്തുപ്പുഡിയോടെ വഴിയുന്നത്. പ്രജാപുരം കാണാട്ടി, അതുപോലെത്തന്നെ നമ്മുടെ വാമകാഗത്തും മണ്ണാടനും നടക്കണ്ണം വരു മണ്ണാടാ. നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും നമ്മുടെ ഉത്തമസഹായികളാണ്.

ഇങ്ങിനെ ഓരോനുചുറ്റുമുണ്ടോ, മെന്തേന ഫോസ്റ്റത ലഭാത്തസ്വം എന്തിപ്പാം തന്മരാനും നമ്പിഡനമോ അതുനടനും മഞ്ഞളാൽത്തനവകലെത്താരായപ്പോറിം, കീഴും ശാന്തിപ്പൂംമണ്ണനാൽ നീതയായ ഉണിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും കുള്ളിലും തുപ്പാദിസന്നിധിയിരുക്കുന്നുണ്ടുണ്ടാണ്.

ആരം:—**ഇതാ തിരമെനി.** പോയി കാല്ലു ത്വീണാ നീന്
കഴ് അവിടുതേചുണ്ടാത്തിപ്പുറഞ്ഞി സങ്കമ്പണം ഉണ്ട്
ത്തിച്ചുകൊള്ളുക.

ഉണി:—**(തന്മൂലാന്നർ അട്ടത്തണാത്ത്)** നീതിന്റുയ ചാ
ലക്കായ പൊന്ന തിരമെനി! അവിടുന്ന് കാത്തുര
കഷിക്കേണമേ! പല അപരാധങ്ങളിൽ കുഴുപ്പാടുകളിൽ
അന്നവീച്ച ഇം നായർ കിടാത്തിയിൽ കനിയേണ
മേ! അടിയൻ ഒരു കന്നുകരയുണ്ട് തിരമുഹാകെ വി
ചക്കാർവാനം വയ്ക്കാതനിലവിലായിരിക്കുണ്ട്. ഇങ്ങി
നെകപ്പുത്തിലകപ്പെട്ട അടിയന്നിൽ ദയവുണ്ടാകേണ
മേ! അവിടുന്ന് അടിയൻറ ആവലാതികൾ മുഴുവനം
കേട്ടു, അതിൽ ന്റുയമായൊരു വിധി കല്പിക്കുന്നതുവ
രെ, ഇവിടുത്തുകളിലും മരാറിടത്തേക്കും വിടരുതേ!
എനിട്ട് ന്റുയംപോലെ ഒരു വിധി കല്പിക്കുണ്ടോ!

തന്മൂലാന്നർ സങ്കമെന്തും അത് പറയുക! ആർ നി
നെ ഉപദ്രവിച്ചും എന്തിനും അതെല്ലാം ചുതകിപ
രക. എന്നോടു വേണമെന്നില്ല. ഇതാനിങ്ങളിടെ ചാ
റന്നവിശ്രാംക്കല്ലോ. അദ്ദേഹം നാന്നറ സങ്കമെല്ലാം
കേട്ട് ന്റുയമായ വിധികല്പിക്കും. എല്ലാം അദ്ദേഹ
തേതാടണ്ടിച്ചുകൊള്ളുക.

ഉണി:—**ഹാ!** മഹാനായ തന്മൂലാന്ന! ഇവിടുന്ന് പുച്ചയ
ടെവരം വെള്ളം സുക്ഷിക്കാൻകൊടുപ്പാൻകല്പിക്കുന്നതേ!
അടിയൻറ സങ്കം തിരമെനിതന്നെ കേരംക്കേണമേ!
അടിയൻ പറയുന്നതുകേട്ട് ഇവിടേയ്ക്കു വിശ്രാംക്കാം
വത്നില്ലെങ്കിൽ, ഇവിടുന്നടിയന്ന ശേക്ഷിച്ചുകാം.
ഈരുപ്പുകിൽ അടിയുംന്നറ സങ്കംതിന്ത്ത് അതിരുൻറ

പ്രതിക്രിയ ഇവിടന് ചെയ്തുകൊം അടിയന്ന തീച്ച്
യാണ്. ഇവിടന് ഇതു കേരംക്കണേ! തിരുമേനി! അ
ടിയൻ പറയുന്നതു മുഴുവനും കേരംക്കണേ!

ചാറന്നവി:—തിരുമേനി! ഇവളുടെബുദ്ധിക്കും നല്ല സ്ഥിര
മിശ്രണ തോന്നുന്നു. ഇതിനിടെ അവർം രാജഗീതിക്കു
നസരിച്ച് തലവിശപ്പേട്ട അവളുടെ ഒരു ജ്യോതിഷ്ഠനു
വിശ്വകാഞ്ചപ്പാനായി അടിയൻറെ അടിന്തു അവലും
തിരുമകൊണ്ട മുഖ്യാരിക്കൽ വന്നിട്ടുണ്ട്.

ഉണി:—രാജഗീതിക്കുന്നസരിച്ച്! അഭ്യു!!

ചാറ. ന.:—അവർം മഹാ ദിക്കാരത്തോട്ടുടർന്നിരും അസം
ബസ്യമായുമാണ് സംസാരിക്കുന്നതു.

ഉണി:—മഹാ അസംബസ്യമെന്നും അസംഭാവ്യമെന്നും
തോന്നുമക്കിലും, എത്രയും പരമാത്മതോടെ മാത്രമേ
അടിയൻ പിടക്കാംകയുള്ളൂ. തിരുമേനി! ഇന്ന നന്ദി
ഈ അസത്യവാദിയാണ്. ഇത് അസംബസ്യമായിതോ
ണിഭ്യേ? നന്ദിഈ ഒരു കൊലപാതികിയാണ്, ഇത്രും
അസംബസ്യമില്ലേ? നന്ദിഈ ഒരു കാടിലവർച്ചിഭാരി
യാണ്. ഇത്രും അസംബസ്യമില്ലേ? പോരാ! ഒരു ഷൂച്ച
സ്വന്നാസിയും, ഒരു കന്നുകയുടെ ചാരിത്രണങ്ങൾക്കുമാണ്.
ഇതോക്കയും അസംബസ്യ മയമല്ലയോ?

തന്യ:—അഭ്യുദോ! പത്തുപ്രാവല്ലും അസംബസ്യമെ
നുചുറയുണ്ടാം.

ഉണി:—അഭ്യുഹം പാറന്നവിശനാണെങ്കിൽ, ഇതെല്ലാം
അസംബസ്യമായി തോന്നുപോലെതന്നു, അതു ശാത്ര
യും സത്രവുംാണ്. പോരാ, ഇതെല്ലാം പത്തുപ്രാവ

സ്ത്രീ സത്രം വാൻ. എന്നുമവസാനിക്കണ്ണതുവരേയോ സത്രീ തന്നെയാണ്.

തന്യു:—ഇവളെക്കാണ്ടോപോകട്ടു. പാവം സാധു! അവളിനെതാങ്കെ ബുദ്ധിക്കും സ്ഥിരമില്ലാണ്ടു ചരകയാണ്. ഉണി:—ഹാ, പോന്നതന്യുരാനെ! ഇവിട്ടുണ്ടാവിടെക്കും അടിയന്നം നിങ്ങയില്ലാൻ വരുത്തുവരുതുവരേക്കുതെ വിചാരിച്ചിട്ടുകൂലും, അടിയന്ന ഭ്രാന്തവിടിച്ചു പറക്കയാണെന്നെല്ലിച്ചുതു, അടിയന്നു ആക്കേഷ്യവരെതു തളളിക്കാളിയാതിരില്ലാൻ അടിയന്നിവിട്ടെന്നാടവേക്കുകുണ്ടു. അസാധാരണമാണെന്നു മാത്രം തോന്തിക്കുന്ന നീനിനെ അസാഡ്യമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുതേരേ ! ഇന്ത ലോകത്തിലുള്ള ഒരു മഹാ ദിഷ്ടനായ കളളന്ന്, ഇന്ത പാറന്നവിശേഷാലെ, ഇന്ത ശാരവദമായും, നിത്രോഷനായും, സത്രസ്വനായും, ഇന്ത ദിവസതനായും നാടക്കാമെന്നാളുതു അസാഡ്യമില്ല. അതുപോലെതന്നെ ഇന്ത പാറന്നവിശേഷം തന്റെ ഉട്ടുപ്പിലും, നടപ്പിലും സ്ഥാനത്തിലും, മുക്തിയിലും എല്ലാം സത്രസ്വനെന്നു തോന്തിക്കുന്ന ഒരു ദേഹരംഗംരന്നാണ്. അവിടെത്തെ രാജബുദ്ധി ഇതു വിശ്വസിക്കുന്നേ ! അടിയന്നു ഇന്ത പറത്തുതെന്നാണും ആയാളുടെ ചെണ്ണിമ്മഞ്ചിപാങ്കു മതിയായിട്ടില്ല. അടിയന്നിനിയും കൂടുംജനകൾ അറിയാമായിതെന്നുകിൽ, അവയെരാക്കയും ഇയാർഡിക്ക് ചേർപ്പാക്കുമായിതുനു!

തന്യു:—നാം സത്രമായി ചരയുണ്ടുവരുമാക്ക് ഭ്രാന്താണെങ്കിൽ—നാം മറ്റൊരത്തിലോനും വിശ്വസിക്കണമെല്ല—അവളുടെ ഭ്രാന്തിനും നല്ല തന്റെടക്കളും താ

എ സ്താനാസ. ഒന്നിനുമേലു മരിറാസ. ഇങ്ങിനെ
കാൽക്കാരണന്നുയേറു മാത്രമാണിവിൽ യൂക്കിവാദം
ചെയ്യുന്നത്.

ഉണി:—ഹാ! ദയാലുവായ ചൊന്നതിൽമേനി! അങ്ങിനെ
ആലോച്ചയെതെ ! അക്കേഷചവക്കാവിൻ്റെ അസ
മതപരമൈക്കെത്തി അവിട്ടും ആലോചനയെ തന്നെ
തള്ളിക്കാളുയരുതെ! എന്നാൽ അവിട്ടുക്കെത്തു തിരുമന്ത്രം,
തിരുമ്പാകെ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന വാസ്തവത്തെ വെളിപ്പേ
ടുത്തി, സത്രംനടക്കുന്ന തുറുക്കപരമൈക്കെന്നു
വിധിക്കുമ്പിക്കേണമേ? ഇന്ത ചുറം പക്കിട്ടുക്കുണ്ടാണെ
വിന്ദപ്പിക്കുതെ!

തന്യ:—ബുദ്ധിക്കും സ്ഥിരതയുള്ള പലങ്ങം ഇത്രയും യൂക്കി
യായി വാദപ്പുതിവാദം ചെയ്യാറില്ല. നീ എന്നാണ് വ
രയുന്നത്?

ഉണി:—ശാടിയൻ, റൂട്ടിചാരഡോഷത്തിനു പാറന്നവിം
നാഞ്ചി വയരോക്കുക്കും വിധിക്കുപ്പുടു കൈതമനെ ഗോ
വിന്നുകൂട്ടിയുടെ ഉടൽ പിരിന്നവള്ളാണ്. ഇത്തായുൾ
ശാമ്പാലത്തിൽ ജീപ്പാൻ ചുറപ്പുട്ടേപോയ ശാടിയൻ്റെ
ശാടിത്തുക്കും ജൂഡ്യൻ അരുളെ അയച്ച വിവരമിലി
ചു. അങ്ങിനെ അയച്ചത് ശാടിയങ്ങളുടെ ശായൽവാ
സിയായ കേരവൻനായരെന്നാരാജേയാണ്.

ശാടിത്തുണ്ടായിരുന്ന കേരവൻനായർ ഇത്രയും കേ
ടിപ്പാരം ഇടയിൽ,

കേ. നാ.—ശാടിയനായിരുന്ന തിരുമേനി! ഇവിട്ടുക
ല്ലിച്ചിനവദിക്കുന്നവക്കും ശാടിയനാവിള്ളതു ഉണ്ട്
ക്കാം. ശാടിയനാണ് ഗോവിന്നുകൂട്ടി പറഞ്ഞയച്ച്

ഇവരുടെ ചെന്ന കണ്ണത്. എന്നിട്ടുകിയന്നാണ്, അപ്പോൾ മംതനന്ന ഇവർ നേരിട്ട് പോയി ചാറുന്നവി യജമാന നോട്, അവളുടെ സാധ്യാജ്ഞപ്പുണ്ട് ദോഹിഗമ്പംകുട്ടിക്ക് വേണ്ടി കാപ്പിന്നപേക്ഷിപ്പാൻ ചെന്നതു.

ഉണി:—അതെ, തിരുമ്പേനി; ഇംഗ്യാർഡ് തന്നെയാണെന്ന്:

തന്യു:—കേരവേൻനായരോട്) നിന്നോട് പറവാനാ വാദ്യപ്പുക്കിലില്ലോ.

കേ. നാ:—ഹിസ്. തിരുമ്പേനി അടിയൻ കിഞ്ഞാതിരിക്കേണ്ണ മെന്നും അതുള്ളിച്ചുണ്ടില്ല.

തന്യു:—എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അങ്ങിനെ പറയുണ്ണ. എന്നാൽ ഈ ശ്രദ്ധാവാദമേഖലാ. നിന്നക്ക് സ്വന്തമാരായാവാ സരം വരുമ്പോഴേക്ക് വേണ്ടക്കുറിൽ സംസാരപ്പാനജീ ശക്തിതയവാൻ ബൈവരിതോട് പ്രാത്മിച്ചകൊംക്.

കേ. നാ:—കല്ലുനപോലെ.

തന്യു:—ആ കല്ലുന നിന്നക്കു തന്തം. അതോമ്മ വെച്ചുകൊ കൂട്ടുക.

ഉണി:—ഇല്ലേയം അടിയൻൻ കുമ ചിലതെല്ലാം വരഞ്ഞു.

കേ. നാ:—ഒരി.

തന്യു:—അതു ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ നീ നിന്നേൻ സമയം വരുന്നതിനു മുമ്പ് പറയുന്നതു തെറാണ്. (ഉണിച്ചിരിയോട്) അതുകൂടു നീ തുടർന്നുകൊംക്.

ഉണി:—അടിയൻ ഇത് കൂട്ടുമാതകന്നേൻ അട്ടേതുക്കവി തക്കാണ്ടു.

തന്യു:—ഈത് എത്രാണു ഭ്രാഹ്മ ചൂലന്തുകയാണ്.

ഉണി:—അടിയന്ന് മാപ്പുതരണോ! അടിയൻറെ സംഭവം യന്ന സംഭാഷണ വിഷയത്തിന്ന് ഏതിപ്പുകേണ്ടതാണ്. തന്റെ:—ആട്ടക്ക; വിണ്ടും തെററുതീൽത്ത്. വിഷയം കേൾക്കാണുമെന്ന്.

ഉണി:—അടിയൻ അന്നാവഞ്ഞവള്ളുനക്കളോന്നാം കൂടാ തെ ചുത്തകി പറക്കയാണുകും, എങ്കിനെ അടിയൻ യാചിത്തുവെന്നാം, തൊഴുതപേക്കിച്ചുവെന്നാം, നമ്മുടി ചുവെന്നാം, അതിനെയല്ലാം അദ്ദേഹം എങ്കിനെ വണ്ണിച്ചുനിങ്ങയിച്ചു വെന്നാം, അപ്പോൾ അടിയൻ വിണ്ടും എന്തല്ലാം മറ്റപട്ടി പറഞ്ഞുവെന്നാം മറ്റുള്ളത്—അതോടുകൂടി വള്ളിക്കയാണുകും വള്ളരെയുണ്ട്—ഒന്നാം തന്നെ തിരുമന്ത്രാവികിക്കണില്ല. ഒരുവിൽ അഭിനീതി നിന്ത്രമായ കലാശം തിരുമന്ത്രാവിക്ക് ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് അടിയന്ന ഇപ്പോൾ വ്യസനവും ലജ്ജയും തോന്നുന്നു. അധിസാനം അടിയൻറെ ജ്ഞാപ്പു നെ വിഥവാൻ, ചുത്താശ്ശുംാംചെങ്കിട്ടില്ലാതെ അടിയൻറെ പരിശൃംഖലമേനി, ഇഷയാളിടെ മുഖിയവികാരങ്ങംക്ക് ബലിക്കൊടുത്തല്ലാതെ, വേറെ ധാതോദ നില്പാതിയുമില്ലെന്ന് ഇഷയാർഥ ശാരിച്ചുപറഞ്ഞു. അധിക നേരത്തെ വാദപ്രതിവാദത്തിനാശം അടിയൻറെ സോദരന്മാർ, അടിയൻറെ ആത്മാഭികാനത്തെ കൈടക്കയാണ് അടിയൻ ഒരുവിൽ ആയാർക്ക് കീഴടക്കി. എന്ന തക്കാലം വരവന്താൽ മതിയല്ലോ. എന്നാൽ തന്നെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുതിന്നെൻ്നു പിരോന്ന മാവിലെതന്നെ ഇതു കൂപ്പും അടിയൻറെ സാധുപ്പു ചുണ്ടുണ്ടാക്കാതു കല്പന കൊടുക്കാണുമെന്ന്.

തന്യ:— ഇതു വളരെ യോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നവല്ലോ!?

ഉണി:— യോജിച്ചതുപോലെതന്നെ ഇതു പരമാർത്ഥവും മാനും പോന്നതന്നുരാനെ!

തന്യ:— കൂട്ടമയല്ലാത്ത പെണ്ണോ ! ഒന്നാകിൽ, നീ എന്നും സംസാരിക്കുന്നതു എന്നതനെ നിനക്കു് തുപരി സ്രീ. അല്ലാത്തവക്കും, നീ എന്നേന്താ കൃഷ്ണചാരതൈക്കുട്ടി കല്പിച്ചുക്കി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാദ്ദീമേൽ മാലിന്യം ചേക്കാണു്. ഒന്നാമതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രായസ്യത യാതൊരു കളിക്കവുമില്ലാത്തതാണു്. പി ഒന്നായോന്നാലോചിക്കയാണെങ്കിൽ, തനിക്കുതന്നെ വന്നാചേരാവുന്ന കിറങ്ങപിംകു് ഇദ്ദേഹം ഇതു പ്രഖ്യവ മായ ഒരു നടവടി നടത്തുമെന്നാലോചിപ്പാൻ യാതൊരു തു ഗ്രായവുമില്ല. അദ്ദേഹം തന്നെത്താൻ അങ്ങിനത്തെ അപരാധം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നവെങ്കിൽ, നീന്റെ സോദരനെയും തന്നെപ്പോലെ കുത്തി വിട്ടുകയെ പ്പാതെ നിറുഹിപ്പാൻ ആരജ്ഞാവിക്കയില്ല. നീനെ ആരുമോ കുത്തപ്പേരം ചെയ്തയച്ചിരിക്കയാണു്. സത്രം പറക്ക. ആത്തരെ ഉപദേശപ്രകാരമാണു് നീ ഇതു ആവലാതിയുംകൊണ്ടുവന്നതു്?

ഉണി:— ഹാ! ഇതുമാത്രമോ? എന്നാൽ, ആകരംത്തിലു ഇതു കമ്മസാക്കിക്കുള്ളി! എന്നിക്കു് ക്കുമ തന്നു്, കാലതു മത്താൽ ഇപ്പോൾ തുപരവേണ്ടാംകിട്ടാംകൊണ്ടു് മറയു് കു പ്പെട്ട ഇതു ചാപത്തെ വെളിപ്പെട്ടുത്തി പരമാർത്ഥമാം അറിയിച്ചുകൊടുക്കേണമേ! ഇതുപോരുന്തു് അവിടു തന്ത്ര ആച്ചാരത്തിൽനിന്നു് കുഴിക്കാരുടു് ഇപ്പുകുറിഡു അ

പരായം സഹിച്ചു അടിയൻ അവിശ്വാസ്യായിവി
തകാണ്ടുകൊള്ളിം.

തന്യഃ—നി സദേതാഷ്ടത്തോട്ടുടിപ്പോകാനാലും കൈ
മെന്ന് നമുകൾഡിയാം. അതിവിട്ടും ഇവരെ കാരാറുമെ
തിൽ കൊണ്ടുപോയി വേണ്ടുട്ടീ! നമുകൾ ഇതുജും അ
ടുത്ത അധികാരണമനായ ഇട്ടേംതിന്റെ പേരിൽ
ഇങ്ങിനെയുള്ള അപവാദപ്രോശ്നമെല്ലാമാരോടും കൂടി
രിന്ന നാമനവദിക്കേണ്ടും തിച്ചുംയാണും ഇതോടു
വരെ പടനായമായിരിക്കണം. നിന്റെ ഉട്ടേശ്യവും ഇങ്ങോടു
ഒരു അനുഭവമനും അറിഞ്ഞവരാണാണ്?

ഉണി—അട്ടമം ഇവിടേയുണ്ടെങ്കിൽ എന്തു നന്നായി
തന്നു! അതു അതുമാരാമസന്ദ്രംസി!

തന്യഃ—അതുമാരാമസന്ദ്രംസി. അത് ഒരു വികുതില്ലെന്നും സി
യായാറിക്കണം. അക്കൾഡിയാം അതു അതുമാരാമനെ.

കേ.നാ—തിരുമേനി! അതാളെ അടിയന്നിയാണും. അതു
യാർഥം ഒരു കണ്ണുതിക്കാൻ സന്ന്ദര്ശിയാണും. അടി
യന്നായാളെ കണ്ടുപിടാ. അതാളും തന്ത്രം ഒരു തിരുമേനി, ഇവിടുന്ന് എഴുന്നേള്ളിയ കാല
തന്നു ഇവിടേന്തെങ്കാതിരായി അതാർഥം പറഞ്ഞ ചില
വാക്കുകൾക്കും, അടിയന്നി അതാളെ കഴുതിൽച്ചിടി
ചുക്കൊന്നിതന്നു.

തന്യഃ—എനിക്കെതിരായ വാക്കുകളിം! ഇതാർഥം നബ്ലു
ത സന്ദർശിയാണെല്ലാ! അതും യോജിപ്പുണ്ടും! എന്നി
ടു ഇഴ സ്ക്രിപ്റ്റ് നഭിരട പ്രതിനിധിച്ചതിരായി ഇ

ഞോട്ടധനയും ചെയ്യുണ്ട് ! ആരവിടും ആ സന്ന്ദർശി ചെയ്യോ യിതിരജ്ഞപിടിക്കുക്കും.

കേ. നാ.:—ഈന്നലെ രാത്രിതന്നെ, തിരുമേനി! ഇവക്കെൽയും ആ സന്ന്ദർശിയേയും അടിയൻ, കാരാദുഹവിമിയിൽ തു കരണക യുണ്ടായി. ഒരു കലമപ്പിയന്നായ സന്ന്ദർശിയാണെന്നും. ഒരു മഹാ കണ്ണാക്കിക്കാരൻ !

ഈ സംഭാഷണം കേള്ക്കുന്നുണ്ടെനിന്നു കീഴുണ്ടാക്കിക്കാരൻ,

നന്മതിരി:—മഹാരാജാവിന്നു മംഗളംവീക്കുക്കും. എന്നു ന്നുവിടു അരികെ നില്ക്കുന്നണ്ണായിരുന്നു. ഇതുവരെ യും മഹാരാജാവിന്നു ചെവിയെ ദൃശ്യപ്പിക്കുന്നതുകേൾ. ഒന്നാമത് ഈ ശ്രീ പരമാവലുമായി അവിട്ടുതന്നെ പ്രതിനിധിയെ ദൃശ്യംരോധാവണംചെയ്തു. ഭൂമിയിൽ ജനി ക്കാത്ത വസ്തവത്തേയുള്ളണങ്ങിലേ, ഇതുമന്ത്രിന്നു പുറ്റുനമാക്കുക, ആകുമമാക്കുക അവർക്കു ഏററിട്ടില്ല. തന്റെ—നാമും അതിൽ ഒരത്തിന്റെ വിശ്വസിച്ചിട്ടില്ല. ഇവർക്കു ചെറുതുമായി ആ ആത്മാരാമസന്ന്ദർശിയെ നന്മതിരി അറിയുമോ ?

നന്മതിരി:—അദ്ദേഹം ഒരു ചുന്നാത്മാവും പരിന്നുല്ലന്നു ബന്നും എന്നിക്കുറിയാം. ഇത്താരി ഇവിടു ഉണ്ടാത്തി ചുമ്പോലെ അദ്ദേഹം ഒരു കലമപ്പിയന്നു, അഥവാ വാക്കായ്ക്കളിൽ തലയിട്ടുന്നവനോ അല്ല. ഇത്താഴി വിടു സാക്ഷിപ്പെട്ടതുയോപ്പോലെ, ഇവിടുത്തപ്പറ്റി ധാതൊരു അവവ്യാതിയും ആ സന്ന്ദർശിവച്ചുന്ന ഇതു വരും ഒരിക്കലും ചുരന്തിട്ടില്ലെന്നും മുനിക്കു് ഉറപ്പുണ്ട്.

കേ. നാ.:—വെറ്റിന്തയുംരാനു! മഹാരാജറുംഹമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടണു്. ഇവിട്ടന്ന് അടിയന്തന്ത്രിക്കണ തു് വിശ്വസിക്കണേ!

നന്നു്.—ആട്ടക്ക്. അതിന്നല്ലെങ്കം തന്നെ തന്റെ നിരവ രാധത്രം സമയമിപ്പാൻതക്കവണ്ണും തിരുമ്പുവാകെ എണ്ണിയേക്കാം. എന്നാൽ, ഈ സമയത്തു് അദ്ദേഹം എണ്ണോ മരസാധ്യാരണജ്ഞത്രം ബാധിക്കുവാൽ സുവക്കേ ടിലാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരേപേരുംപ്രകാരം, പാരപരമേശപരമ്പരയിൽ ഉണ്ടണ്ണേക്കാംക്കയാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെവുന്നസത്രാസത്രാജാളേ തിരുമ്പുവാകെ അദ്ദേഹമെന്നപോലെ മൊഴിക്കൊട്ടപ്പാനാണു് തോനിവി ടെവന്നതു് തോനിപറയുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൊഴിക്കർമ്മം, അദ്ദേഹംവരവാൻ സഡിക്കുന്നപോരം നേരിട്ട്‌ചോടിച്ചിട്ട്‌വഴിപോലെ സത്രാജേവാധിപ്പിച്ചതാവുന്നവയുമാണു്. കനാമതു് ഈ മാന്നുനായ മഹാനു ഇതുമുണ്ടു് നിന്നുമായി കാറാരോപണംചെയ്തു് പഴിച്ചതിനു്, അദ്ദേഹത്തെ സാധുകരിപ്പാൻ വന്നിരിക്കുന്നവള്ളാണിവരം. അവളുടെ മുഹിൽവെച്ചതനു (മാധവിയൈചൂട്ടാി) ഈ വരം, അവർംവരണ്ണതിനു വണ്ണിപ്പാനാണെന്തിലി കിക്കുന്നതു്. എന്നുചുവരണ്ണതു് മാധവിയൈമുഹിവോട്ടുനായിച്ചു.

തന്നു്.—ആട്ടക്ക്. നന്നുതിരി. അവർംക്കു് പറവാനള്ളതെ നേന്നു് ആട്ടക്കുമുക്കേക്കാംക്ക.

ഇതിനിടയിൽ രാജകീയഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടിച്ചിരിക്കുട്ടിയെ തിരുമ്പുവിൽ നിന്നുംകൊണ്ടു ചോയിരിക്കുന്നു.

അനു:—(പരിഗണിയെന്നേങ്കി) ഇതെങ്കിൽ കുറഞ്ഞേണ്ട
ഈ നാനക്ക് ചിരിവതന്നില്ലോ വരചേംപരാ! ഹാ! ഒരു
ധമ, ഇതുവക്കു വിസ്തൃപ്പാചികളിൽ നാട്ടുങ്ങൾ എത്ര
കേമാം! നമ്മക്കിവിടെ ഇരിക്കാം.

ഹലുകാരമത്തെലിച്ചേരുളും തന്മുരാൻ തനിക്കിരിപ്പാ
നോത്തുക്കി വിതാനിച്ചിട്ടുള്ള മണിപ്പുതലിലെ മണ്ഡല
തന്മേൽ കുറിഞ്ഞുണ്ട്.

തന്മു:—വാതു. പരാമരം. ഇതിൽ ശാഖ നിശ്ചക്ഷനി
ല കൈക്കൊള്ളാം. നിന്നെന്നുംബന്ധിച്ച ഇതു കാഞ്ഞു
തതിൽ നി തന്നെ ദ്രാഹാധിപനാധികാരാളിക്കാളിക്കു. ഇവ
ഇംഗ്ലോ സാക്ഷി? നന്നുതിരി! ദന്നാക്കതായി നാമവഴ്ച
ടെ മുഖമൊന്നുകാണാട്ടി. എന്നിട്ടുവർഖം സംസാരിക്കാട്ടി.
മാധവി:—(താൻ മുഖം മറച്ചിരുന്ന മുട്ടപടമെടുക്കാതെ)
തിരുമേനി അടിയന്നമാപ്പുതരണേ. അടിയന്നിരത്താ
വ് കല്പിക്കുന്നതുവരെ അടിയൻ മുഖം കാണിക്കായില്ല.

തന്മു:—എന്തു് നീ വിവാഹിതയാണോ?

മാധവി:—ശാപ്പു, തന്മുരാനെ.

തന്മു:—നീ ഒരു കന്നുകാണോ?

മാധവി:—ശാപ്പു, തന്മുരാനെ.

തന്മു:—എന്നാൻ ഒരു വിധവയെന്നോ?

മാധവി:—ശാത്രുപ്പു, ചൊന്നാതിരുമേനി!

തന്മു:—എന്തു്, എന്നാൽ നീ ശുദ്ധമല്ല കന്നുയും വിധ
വയും ഭാംഗ്യും ദന്നാപ്പുണ്ടോ?

കേ. നാ:—(പരതുക്കു)തിരുമേനി, എന്നാൽ ഇവരെള്ളാതവു
ഭിഖാരിണിയായിരിക്കാം. അംഗ്രീസ്തവരിൽ പലതം
ഒരു കന്നുയും വിധവയും ഭാംഗ്യും ദന്നാപ്പുണ്ടായിരിക്കായില്ല.

കമ്പ:— അവൻ മിണ്ടാതാരിക്കെട്ട്! അവനു് സ്വന്തം ചുല്ലുവാൻ ഒരുപാടം കൊടുപ്പാൻ നാം വഴിയാലോ ചിക്കനാണ്.

കേ. നാ:— തിരുമന്ത്രാലീല ക്ഷേത്രപ്രാബല്യ.

മാധവി:— തിരുമേനി, അടിയൻറെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ടിരുന്നു അടിയൻ സമർപ്പിക്കുന്ന അതിന്റെ ചുരുക്കം അടിയൻ കൗക്കയല്ലെന്നും സമർപ്പിക്കാം. അടിയൻറെ ഭർത്താവിനെ അടിയൻ ഭർത്താവെന്നിൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അടിയൻറെ ഭർത്താവു് അടിയൻ അങ്ങിനെ ഏപ്പോഴുക്കിലും അറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്ന് അദ്ദേഹത്തിനാകയില്ല.

കേ. നാ:— ആധാരം എന്നാൽ വല്ലമദ്ദേശമാമരീഡ സേവിച്ചിട്ടായിരിക്കുമ്പോൾ. അങ്ങിനെയായിരിപ്പാനേ വഴിയുള്ളിട്ട്. എന്നാലോന്നാമറികയില്ലപ്പേണ്ട്.

കമ്പ:— മിണ്ടാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടിയെങ്കിലും നിരും അങ്ങിനെയായാൽ എത്രനുന്നായിരുന്നു!

കേ. നാ:— എറാൻ, തിരുമേനി.

കമ്പ:— ഇവാം പാറപരമേ പരഞ്ഞു സാക്ഷിയല്ല.

മാധവി:— അടിയന്ത് വിടക്കാംവാൻവരുന്നു. തിരുമേനി ഇട്ടുമാത്തിനെന്നു മേൽ വൃഥിചാരദോഷമാരോധിച്ചു വരി ശാഖവിധത്തിൽ തന്നെ, ആ സമയത്ത് പരിചുജ്ഞപ്പെടുവായോയി പരിരംഭണംചെയ്യുന്ന അടിയൻറെ ബാഹ്യക്രമിക്കിടയിലുണ്ടായിരുന്നവെന്ന് അടിയൻ ഒപ്പമാം ചെയ്യുന്ന അടിയൻറെ ഭർത്താവിനെ പുമാനിന്നുന്നും ചെയ്യാണ്.

പാ. നഃ—ഇവർ എറിനെക്കുടംതെ വേരു ചിലക്കേയും അഞ്ചു
കോഷ്ടിക്കുന്നാഡോ?

മാധ.:—ഞാൻ വേരെയാരെയും അറികയില്ല. തന്മുത്താനെ!

തന്മുത്താനെ—ഇല്ല! നീ ചരണങ്ങളേക്കു നിന്റെ തെന്താവെന്നു.

മാധ.:—തിരുമേനി, ചരണത്തു രാഹിതനെ. അദ്ദേഹം അ
ചിരന്റെ ദേഹസ്ഥാനാധികില്ലെന്നും, അപ്പോൾ ഉ
ണിച്ചിരിക്കുന്നുമായി സമേചിച്ചുവെന്നും കൗതുന
ഖു ചാരനന്നപിശന്നാണ്.

പാ. നഃ—ഈതൊസ്വാധാരണശൈക്ഷാരമാണ്. നീ എന്താ
ണു്? തന്നെപറ്റി നിന്റെ മുവക്കുമാനു കരിഞ്ഞെട്ട്.

“ഇപ്പോൾ എൻ്റെ ഭന്താവു് എന്നോടാജ്ഞാചിച്ചു.
ഈനി ഞാൻ പടക്കുക്കാം.” എന്നും പറഞ്ഞു് തലമുടി
യിട്ടിരുന്ന വസ്തും മാറ്റി, മാധവി മുവം എവക്കും കാണാ
മാറു് പ്രത്രക്ഷമക്കി. അതിന്നാശേഷം ചാരനന്നപിയോടു്,
മാധ.:—ഹാ, കറിനന്നായ നന്ദാരാ! ഇതു് ഒരുക്കാലം അ
ഞേക്കു് കുറോൻ കൈത്തരുക്കുമണ്ഡാധിത്യനാവെന്നു് ഒ
പമാംചെയ്തു് ആ നിംബാഗ്രമുവം തന്നെയാണു്. ഇതു് ഒരു
കാലാന്തരു് ഒരു വാദാനന്തരാട, അങ്ങയുടെ പാണി
യിൽ അപ്പിക്കപ്പെട്ട ആഗാഗ്രമീനയായ കൈതന്നെ
യാണു്. ഇതു് ഉണിച്ചിരിക്കുന്നിരു ചാരിത്രവതിയാക്കി
തനിക്കുമാറു് അങ്ങയുടെ ഉള്ളാന്തുമഹത്തിൽ വെച്ചു് അ
വഴീനു സങ്കല്പനേതാട, അങ്ങു് പരിത്രണമാംവണ്ണും
ആസപദിച്ചു ഭാഗ്രം കെട്ടിപ്പേഡവുമാണു്.

തന്മുത്താനെ—(നന്ദാരാ) ഇ സ്രീരയ നിന്നക്കിയാമോ?
ഇടയിൽ കടന്ന,

കേ. നഃ.—സന്ധവക്കുമണ്ഡാധിയന്നും അവർ ചരണങ്ങും സ്വ
ക്ഷിച്ചുപറ്റിയെന്നും.

തന്യു:—ഇതാ, നീ ഇനി ശ്രദ്ധിക്കുതു.

കോ. നാ:—എറാൻ. ഇപ്പു തിരമേനി.

പാ. നാ:—തിരമേനി, അടിയന്ത് ഇത് സ്റ്റീരൈ അറിയാ മെന്ന സമർത്ഥക്കേണ്ടിവരുന്നു. എതാണ്ട് മുന്ന നാലു കൊല്ലംമുന്നു ചിലവിവാഹാലോചനനടക്കയുമണ്ഡായി കൂട്ടു. പരുക്കൾ, പിന്നിടൽ തീരെ വേണ്ടെന്ന വെക്കായു മുണ്ഡായി. എറെന്തനും, അടിയന്ത് കാരെ ധനസഹാ യം ചെയ്യാമെന്ന് പറഞ്ഞിരുന്ന തലപ്പുന്നവർ പണിക്കു തും മരിച്ചു. പിന്നെ ദനംതരാനാളില്ലെ. കിട്ടാൻവഴി യുമില്ലെ. അതിലും പ്രധാനമായി ഇവളുടെ നടപടി യോഗ്യ മഹാ അവകാശകരക്കരായിട്ടാണെന്ന കൂട്ടുത്തി യും പരന്നിരുന്നു. ഇത് കഴിഞ്ഞത് മുന്നകൊല്ലുത്തിനാളും തും, അടിയന്ത് ഇവഴേറ്റ് സംസാരിക്കയാവട്ടു, ഇവ കെ കാണകയാവട്ടു, അവരിം എറെന്തുകുംഭം പറഞ്ഞു കേരിക്കയാകട്ടു, ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് അടിയന്തിരാ അടിച്ചെന്തുരു ആത്മാഭിമാനത്തെ സാക്ഷിയാക്കി ഒപ്പു മും ചെയ്യുന്നു.

മാധ്യ:—മഹാന്മാരാവനായ തന്യുരാനെ, വെളിച്ചും സുജ്ഞ കൂട്ടായും, ചുട്ട് ഔദ്ഗിയുടേയും, വാക്ക് ഓത്തുമത്തിനേൻ്റെ യും, സത്രം പരമാത്മാവിനേൻ്റെയുമെന്നപോലെ അടിയന്ത് ഇത്തേമത്തിനേൻ്റെ സഹയർമ്മിനിയാക്കി വാദ്യാനം ചെയ്യുമ്പുട്ടിവള്ളുന്നു. ചൊന്നതന്യുരാനെ, ഇത് കഴിത്തെച്ചായ്യാളു—കിനിഞ്ഞാന്ന് രാത്രി, ഇത്തേമത്തിനേൻ്റെ ഉള്ളാന്തുമത്തിൽവെച്ചു് അടിയന്ത ഇത്തേമും ചത്തി തേപന പ്രാച്ചിക്കയുംചെയ്യു. ഇരുത്തും സത്രംമാണെങ്കി

അംഗത്വം അടിക്കൽ തുപ്പാഭസനിയിക്കിൽ നിന്നു എഴു
നേരാറ്റു മതി. അല്ലെങ്കിൽ ഇവിടെ വെച്ചുതന്നു അ
ടിക്കൽ എന്നോന്നും ഒരു ശിലാഗ്രുപ്പമായി മാറിക്കാ
ജീഞ്ഞ!

പാ. ന്.—“ഹത്തുവരെയും അടിക്കൻ” ചിരിവന്നിതന്നേതെ
യുള്ളിട്ടും. ഇപ്പോൾ “അടിക്കൻ” നീതിച്ചവരിചാലുന്നതിനു
ജീ അധികാരം തന്നും. ഇവിടെ അടിക്കൻറെ ക്ഷമ
യും നാശചൂഢിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് ചേടുചെവ്വന്നുണ്ടും, അടിക്ക
നേതാരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നമരോദ്ദേശം ഒരു പ്രഖ്യാലു
ക്കാതിവാരും, അടിക്കൻറെ നേക്ക് തൊട്ടക്കപ്പെട്ട അന്തു
ണ്ണംതന്നുംഡായിരിക്കുന്നും. ഇന്ന് കൂളിക്കളില്ലോ വെ
ളിച്ചുതൊക്കുവാൻജീ അധികാരം തിരുമെന്തി അടിക്ക
ന് കല്പിച്ചുതന്നും.

തന്റെ—തീച്ച്ചയായും. സ്വദയപൂർവ്വം നാമങ്ങിനെ ചെയ്യു
നു. അവക്ക് നിന്നെന്നു ഇപ്പും പോലെയുള്ള കറിനശേ
ക്കു കൊടുത്തു വിട്ടുകയും വേണും. മേ, കമായില്ലാത്ത
നന്നുതിരി! മേ, ആ പോയ സ്ത്രീഹോട്ടക്കുടി ഉത്തരയോ
ജിച്ച് ചുറപ്പെട്ട കുപ്പുത്തയായഞ്ചും! നിങ്ങൾ വിചുരി
ക്കുന്നവോ, നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും സപ്രൃത്തിലുള്ള സ
കലാ ദേഹമാരെയും പാടിച്ച് തുണ്ടിക്കാലും, അവ റാ
ജാധികാരമേല്ലിച്ച് റാജ്യം രേഖിക്കുന്ന ഇട്ടുഹന്തി
നീറു യോഗ്യതക്കും, മാഹാത്മ്യത്തിനും എതിരായ
തെളിവുകളുംകുമന്നും? ഹോ, മന്ത്രാടൻ! താനും നമ്മു
ടെ പരമേപരനോടൊന്നിച്ചിതന് ഇവനെ, ഇന്ന്
ഉച്ചവർഗ്ഗത്തിനും മുലും, അരെതവിട്ടും ചുറപ്പെട്ടി

രാണ്, കണ്ടുപിടിപ്പാൻ സഹായിക്കും. ഇവരെ ഇന്ത്യാ കൂപോരാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച ഒരു സന്റാസിയുണ്ടെന്നു. ആ ധർമ്മത്തും ശ്രദ്ധക്കൊണ്ടുവരട്ടു.

നന്ദി:—അഭിഭാഷം ഇവിടെയുണ്ടായാൽ എത്ര നന്നായി തന്ന! അതേ, അഭിഭാഷംതന്നെയാണീ സങ്കടക്കാരിക തായ ശ്രീക്കൃഷ്ണ രാജസമക്ഷത്തിലേക്കയച്ചത്. അഭിഭാഷവിടെ താമസിക്കുന്നവെന്ന് ഇവിടെന്നെല്ലാം കുറവും വാർഷികവുള്ളതിനാൽ ആധാരംകൂടി അഭിഭാഷംതന്നെ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയും.

“എന്നാൽ പോയി കുഞ്ഞം ശ്രദ്ധക്കൊണ്ടുവാ” എന്ന പറഞ്ഞു കൊത്തുവാക്കേ അധിക. ആധാരം പോയയുള്ളതൻ, തന്മുഖം “ഈനി, സദത്തുന്നും എന്നെന്നു പ്രതിനിധി ആക്ഷായ പരമേന്ദ്ര, നീ തന്നെ നല്ലവന്നുംബോഹിച്ച നിന്നെന്ന ബാധിച്ച ഈ അപവാദങ്ങളുടെ ഉത്തരവം കണ്ടുപിടിച്ച നിന്നും തോന്നാവിധത്തിൽ ഗ്രാഹമായ ദിക്ഷ അപരാധികരിക്കുന്നും വിധിച്ചുകൊള്ളുക. നാം അപ്പോഴുകൾ അപവലത്തിൽ പോയി ഇതുവായുംപ്പുന്ന ഒന്നുള്ളിട്ടി തൊഴുതു എന്നും കുറഞ്ഞുകൊണ്ടുവരുന്നും തീർഘ്യാക്ഷിയല്ലാതെ ഈ ശ്രദ്ധിയവ രായംതന്നെ ഇവിടെനിന്നും അന്നങ്ങളുത്” എന്നും കല്പിച്ചു. “അത്” അടിക്കാരിയിൽ തീർഘ്യപ്പെട്ടതിക്കൊള്ളും. “എന്ന് മണാടഞ്ഞു മറുപടിയും കേട്ട്, പരിജനങ്ങളെയെല്ലാം പിട്ട് കാർഡക്കയാക്കി തന്മുഖാൻ നേരെ കേശത്തിലേക്കും എഴുന്നുള്ളി. അതിനാദേശം,

ക്രാറ്റി:—മേരു കേരവേദന്മാരിയിൽ, ആൻ പ്രവാന്തില്ലെ, എന്നു

തമാരാക്കന്ന സന്മാസി ഒരു അസ്ത്രവംഗാജ്ഞന്
തനിക്കറിയാമെന്ന് ?

കേ. നാഃ:— അതുയാളിടെ സത്രം വേഷത്തിലേ ഉള്ളിട്ട്. അതു
യാർം തന്യുരാനെക്കറിച്ചതനെ വഴിരെ നിന്തുവരിക
ക്കെഴുപ്പാം പറക്കുമ്പുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

മജോ:— അതുയാളിവിടെ വരുമ്പോഴേക്കും, ഈ വക്ക് തെളി
വുക്കെഴുപ്പാം അതുയാളിടെക്കുമ്പിൽവെച്ചുതനെ അതുയാർം
ക്കെതിരായിത്തെവാനായി, താന്നായാർം വരുന്നതുവരെ
ഈവിടെനില്ലെന്നും. നമുക്കും ഈ സന്മാസിയെ വഴിരെ
സൃഷ്ടിക്കണം.

കേ. നാഃ:— തൊനെവിടെ എപ്പോറിം വേണ്ടെങ്കിലും തെ
ളിവുകൊടുപ്പാൻ തയ്യാറാണ്.

മജോ:— അതു ഉണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു ഭന്നക്കുടി ഇരിക്കുന്നുകൊ
ണ്ടുവരട്ടു. എന്നിക്കവല്ലോട് നേരിട്ട്‌വിലത് സംസാ
രിപ്പാനാണ്. (എന്നവരുത്തെപ്പോഴേക്കും ഒരു പരിചരി
ക്കൻ പോയ്ക്കുണ്ടു.) “വിനെ, അങ്ങു് അവല്ലോട്
പലതെല്ലാം നേരിട്ട്‌വോകിപ്പാനെന്നിക്കുന്നവാദംതര
ണ്ണ. എന്നിട്ട്’തൊറാവുള്ളാട്’ എങ്കിനെവെത്തുന്നുനു
വെന്ന സൃഷ്ടിച്ചുകൊള്ളി”വെന്ന് നന്ദിയോടും അനു
വാദം പോദിച്ചു. അതിനു് അദ്ദേഹം തലയാളി.

ഇതിനിടയിൽ കേശവൻകായർ “അവർിച്ചുവരുന്ന
പ്രോബെത്തുനെ, മറ്റാളെക്കാളിം നന്നായി വെത്തുമാറ്റ
മെന്ന് തോന്നാനില്ല ” എന്ന തബനുത്താൻ മന്ത്രിച്ച്.
ചുറേക്കേം കേശിക്കായ്ക്കായാൽ,

മജോ:— എന്തു ആൻ പറയുന്നതു?

കെ. നാ.:— ഇവിട്ടന്ന് അവളെ മഹസ്തായി വിളിച്ചു
ചോദിച്ചാൽ, അവൾ യാസ്യവക്കാക്കു എഴുപ്പുത്തിൽ
പായുമെന്നാണ് എന്ന് വിചാരിക്കുന്നത്. ഒരു സമയം
പരസ്യായി ചോദിച്ചാൽ അവൾ ലജ്ജിച്ചുവെന്നും
വന്നുകാം.

മജുാ:— എന്നായി മില്ലാത്തിട്ടേങ്കും അവരെ വിളിച്ചു
കൊണ്ടുപോകാം.

കെ. നാ.:— അങ്ങിനെത്തെന്നായാണ് രേഖാത്. ചെണ്ട്
കീടാഞ്ചേരാട് പെത്തമാറ്റുമ്പോൾ മറ്റാൽ മുണ്ടാക്കാതി
രിക്കയാണെന്നതമാണ്.

ഇഷ്ടിന്ന ഇവർത്തമിൽ സംസ്ഥിക്കുന്നതിനിടയിൽ
അണിച്ചിരിക്കുന്നിരുത്തുവരുമുന്നോടോരു രാജപ
രിവാരകൻ, അവളെ കാരാതുഹത്തിൽവെച്ചുനായാണോ
യ രാജാസന്നാരസങ്ങം നേരെ രാജധാനിയിലേക്ക് ചു
റപ്പുട്ടേപാതിതുന ഭദ്രാര തിരക്കിക്കുണ്ടത്തി, മന്ത്രി
യുടെ കല്പനപ്രകാരം അവരെ വിശ്വാം മടക്കിക്കൊണ്ട് വി
ചാരണാസ്ഥലവത്തുത്തി. ഉണിച്ചിരിക്കുന്നിരുത്തുകൾ,
മജുാ:— വരു. ചെണ്ട് കിടാവെ, ഇതാ ഇതു നില്ക്കുന്ന ശ്രീ
നീ പറഞ്ഞത്തു മുഴവൻ നിശ്ചയിക്കുന്നു. അതിനു നീ
എന്തുതരം പറയുന്നു?

എന്നുപോദിച്ചുപ്പോഴുക്കം, കേരവൻനായർ കൂടു
ചെറുക്കാതെ, “ഈതാവതുന യജകാനു, എന്ന് പറഞ്ഞ
കളളിന്” എന്ന നിലവിളിച്ച് ചാടിനേത്തു് നമ്മുടെ
ആത്മാരാഖസ്ത്രാസിയുടെനേക്കായിതുനു. ശ്രീട കൊ
ആത്മാചുണ്ടായിതുനു

അംബുഡ്യായം XVIII.

തന്റെ മന്ത്രിയുടെ ദേവതയിൽ അടിസ്ഥാനമാക്കിത്തു എ കുറഞ്ഞിൽ ആരോപിക്കുന്നതിനാൽ, അത്തരം അവ വാദകർത്താക്കളെ യമേഷ്യം കിക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള അന്തിമയും അധികാരവും, പ്രതിയായ പാരനവിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷാനസാരംനാളും, തഛ്ടാലും കേൾ ശ്രദ്ധിപ്പേക്കാണുവെന്നുള്ളിൽ മാനവിനുമുള്ള പവർസ്സ്, കേൾ ശ്രദ്ധിപ്പേക്കാണുവെന്നുള്ളിൽ, കുറഞ്ഞം തീർമ്മവും പ്രസാദവും വാങ്ങിയതിൽപ്പെന്നും, മേൽശാന്തിയുടെ വസ്തിയിലേക്കാണ് എക്കാക്കിയായിപ്പോയതു്. അവിടെചെന്നു് തന്റെ സപ്രകാരമുള്ളിരിക്കിയുള്ളോയി, തന്നൊക്കാത്തിരിക്കുന്ന കൈംതത്തുവാഴ്ചക കയ്യിൽതാൻ അപ്പോരിം അണി ഞ്ഞിയുന്ന രജകീയവഗ്രൂപ്പേള്ളുംകൊടുത്തു്, താൻ ഒരു ദിവ്യരിച്ചിയുന്ന തുടിയാനുമിയുടെ കാശായവഗ്രൂപ്പും കുമാലും ലഭ്യാരണങ്ങളും, കുത്രിമജ്ഞടയും രാടിയുമല്ലോ യരിച്ചു്, മുഹമാകു ഭസ്തും വും, അപ്പോരിംതന്നെന്നേ തിട്ടക്കണ്ടു് പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള കൊംതത്തുവാമംകൂടി അണ്ണാ ത്രിക്കു തുക്കു വേഷപ്പുകൾക്കും സപ്രമാറവും വരുത്തി, കുറഞ്ഞതിൽ അവിടെനിന്നും ചുറപ്പേട്ടുകാണു് വിചാരണ സ്ഥാപിത്തെത്തുതിയതു്.

ആര്യാധാരമസന്നാസ) ശാച്ചത്തെത്തുകിയുള്ളടക്ക വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ ഉർഖവിച്ചുകൊണ്ടു് കേവേൻനായർ കാരോനു് ചുലവുന്നതു് കേരംക്കയ്ക്കും ആയാളെ തത്തണ്ണു, മണ്ണാടൻ:—നാംതന്നെ വിച്ചിക്കുന്നതുവരെ താൻ അദ്ദേഹത്തോടൊന്നും സംസാരിക്കാതെരു്. അപ്പുറത്തു് പോ

അനീതിക്കും. (സന്ത്രാസിയോട്) അങ്ങ് എത്തിയത് ന ലൈസമയത്തായി. അട്ടത്തുവരു. അങ്ങയിൽ നിന്ന് ചിലതെല്ലാം അറിയേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങ് ഈ ഗ്രീക്കേഴ്ച ന മുട്ട രാജപ്രതിനിധിയായ പാറന്റി ഒരുമാനനി റു അപവാദം പരത്തുവാനായി പ്രേരിപ്പിക്കേണ്ടാ യോ? അങ്ങ് അപ്രകാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നവും അവ സ്വന്തമായാണ്.

നമുട്ട സന്ത്രാസിവേഷധാരിയായ തന്നുരാൻ, ത ക്കു ഒരു പ്രകാരത്തിലും തിരിച്ചറിവാൻ വഹിയാതെ സ്വന്തമാററവും ആച്ചേരാപനവും ചെയ്തുകൊണ്ട് “അതു ത്രുഖുകളും വാൻ”

മണ്ണാ:—എത്? അങ്ങും ഈ സ്ഥലം മേതാബന്ധനാരിയാ മാല്ലോ,

സന്ത്രാ:—ഈ മഹാസ്ഥാനത്തിനെ തോനാദിക്കുന്നു. ചിലപ്പോറി മഹാ പാവികളും തങ്ങളിടെ സിംഹാസൻ മാഹാത്മ്യംകൊണ്ട് വരുക്കപ്പെട്ടുമാറുണ്ട്! രാജാവ് വെവിടുകയും നാം പറയുന്നത് അദ്ദേഹം കേൾക്കുന്നും.

മണ്ണാ:—രാജാധികാരം ഇപ്പോറി തൈകളും ലഭിതി ചെയ്യുന്നത്. അതിനാൽ അങ്ങക്ക് പറവാനള്ളുത് തെ ണ്ണപിശ്ച കേൾക്കുന്നും. എല്ലാം സത്രമായി പറയുണ്ടും.

സന്ത്രാ:—ബെയ്യുതേതാബെയക്കിലും പറയാം. (ഗ്രീക്കേഴ്ച നോക്കി) മാ, സാധുക്കുണ്ടോ! നിങ്ങൾ ആട്ടിരക്കട്ടിയെ തേടിയിട്ടാണോ ഇവിടെ കുറുന്തിരുടെ വായിൽ എത്തിയത്? തന്നുരാൻ പോങ്കും ചോദ്യം എന്നാൽ നിങ്ങളിടെ കൂത്തുവും പോയി. തന്നുരാൻ നിങ്ങളിടെ വെളി

വിലായ ഇന്ത ചുന്നരക്ഷപത്രിന്റെപ്പും കല്പിക്കാതെ, ഇങ്ങിനെ നിങ്ങൾ ആരു അരുക്കേണ്ടവിക്കാൻ വന്നവോ ആ ദിഷ്ടശീർഷ വായിലേക്കുതന്നെ രണ്ടാമത്രം വിവാദം സംക്ഷിപ്പിച്ചുകൂട്ടുന്നത് രിക്കല്യം ന്റുയും കില്ല.

കെ. റാ.:— ഇവൻ തന്നെയാണോ കളിക്കുന്നു. എന്നും മുമ്പു പറഞ്ഞതിവൻ തന്നെയാണോ.

മജുദ്.—എന്നാണിതും? എടോ കുപട്ടുന്നുഹി! താൻ ഇന്ത സ്കൂളിക്കുള്ള പറഞ്ഞതിൽക്കു കളിക്കുന്നതും ചെയ്തിച്ചു ഇന്ത കാന്നു നേരം പേരിലില്ലാത്ത അപവാദങ്ങളെല്ലാം സ്കൂളിച്ചു അരുക്കേണ്ട ചൊരിക്കപ്പെട്ടിച്ചുതും പോരാതെ, അ ഭേദമന്ത്രിനേരം മുമ്പിൽവെച്ചുതന്നെ ദിഷ്ടശീര്ഷനു നില വിഴിച്ചു അകാരിക്കയും ചെയ്യുന്നവോ? എന്നിട്ടും തു ചുവരാതെ, തിരമന്നുംബെത്തുന്നയും അന്നുംയും പ്രവർത്തിക്കണവാനെന്നു മുൻസിക്കയോ! ആരവിടേ? ഇവന്നാക്കാണ്ടുപോകിൻ! എന്നിട്ടിവനെ ഭേദം ചെയ്യും! ഇവനെ അരംഗം പ്രതി ചതുക്കണം. വരക്കു. നമ്മക്ക് ഇവൻറെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നെന്നറിക. എന്തെ പരഞ്ഞതു “ന്റുയകായില്ലേണോ?”

സന്തുരും.—ഈ അകോപിക്കയെതെ! തന്നും, തന്നേരു അ വയവങ്ങളെ ചതുചൂവുന്ന വരികയല്ലാതെ അരുപോലും നമ്മുടെ ഒരു വിശ്രാം തോട്ടകയില്ല. നാം അവിടെന്നെതെ ഒരു പ്രജയോ നാട്ടുകാരനോ അല്ല. നമ്മുടെ ഇന്ത രാജ്യത്തുകൂടെ കൂത്തും, നമേം ഒരു സന്ദർഖനാക്കി തന്നിന്തിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ എല്ലാം പബ്ലിക്കിയം അകുത്തു,

ഈക്കും അധികമായിക്കും അഴിമതികളും കൊണ്ട് രാജ്യം കെ കലങ്ങിമറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ രാജ്യത്ത് എല്ലാവിധം ശരീരത്തുണ്ടിക്കുടിജ്ഞ പ്രസ്വലങ്ങളായ നീതിമുറക്കെഴുതിയ ശ്രദ്ധവർക്കുള്ളൂം, അപവാധങ്ങൾം പ്രിക്കാനാരായ്ക്കുടി അഭിനന്ദിക്കപ്പെട്ടും സഹായിക്കപ്പെട്ടും വരകികയാൽ, ക്ഷേരകനാൽ ചേരടിക്കപ്പെട്ടു കൂതാക്കരിം ചോലെ, അതു അനാഥരാജിയും ഉപയോഗത്തുന്നു, മായും പരിഹാസ്യമായും കാണപ്പെട്ടുണ്ട്.

മഞ്ചാ:—രാജ്യനീതിക്കണ്ണം അപവാദമോടി ഇവന്നു ഉടൻ കൊണ്ടുപോയി കാരായുഹത്തിൽ പാപ്പിക്കുന്നും.

പാ. ന.:—മഞ്ചാടിച്ചുണ്ട്! ഇവന്നതിരായോരാണ് സാക്ഷി യുള്ളത്? (കേരവൻനായരെ നോക്കി) താൻവരണതെന്നും അതിനു ഇത്താരി തന്നെയോ?

കേ. നാ:—ശവൻ ഇവൻതന്നെയാണെങ്കിലുണ്ടാനെ! (സന്തൃപ്തിയോട്) എന്തോ താടിക്കാരാ! ചങ്ങാതി ഇങ്ങോട്ടുവരു. തനിക്കുണ്ടെന്നുണ്ടായോ?

സന്റ്രാ:—തന്റെ സ്വന്നക്കൊണ്ട് നമ്മൾക്ക് തന്നെ ഓമ്മ യുണ്ട്. തന്മാനില്ലാത്തകാലത്ത് നാം കാരായുഹവി കിൽവെച്ച തന്നെക്കണ്ടിട്ടുണ്ട്?

കേ. നാ:—ശരക്കിനെയുണ്ടോ? അതുപോലെതന്നെ താൻ തന്മാനക്കരിഞ്ചുന്ന പരബ്രഹ്മവന്നാംഭാമ്മയുണ്ടോ.

സന്റ്രാ:—(ആലോച്ചിച്ചു) ചാക്കുന്നുണ്ട്.

കേ. നാ:—അതുഡ്യും? താൻ ശരനു് എന്നാട് പരബ്രഹ്മക്കിൽ, തന്മാനൻ ഒരു മാംസലുക്കാ, വഞ്ചിനം, ഭീതവും കാറ്റിവുണ്ടോ?

സന്തു:—താൻ നമ്മുടെ വാക്കായി പ്രവൃത്തിപനം ചെയ്യു ന്നതിന് മുമ്പിൽ, എം തമിൽ ദൈ അർദ്ധികാരം ചെ ഞ്ഞേണ്ടതായിരുന്നു! താന്നാണിനെയും, അതിലപ്പുറവും, അതിലും വജ്രിയും അവിടുത്തെങ്കണ്ണിത്വ് പറഞ്ഞുവെ ന്നത് വാസ്തവമാണ്.

കോ. നാ:—എട! നമ്മുടിവായകളും! എന്നിട്ട് അങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോറി തന്നെ എം ചിരിക്കു് ദൈ ചൊംഖ ചൊട്ടിയതോമ്മയില്ലോ?

സന്തു:—നാം നമ്മുടെയെല്ലാവും തന്റെ തന്നുവാ നെയും സ്കൂൾമാക്കുന്നുണ്ടെന്ന് വാചിക്കുന്നു.

പാ. നാ:—ഈത് കേരിംഡു! ഈ പരമവശ്വകൻ, ഇങ്ങനെ രാജ്യത്രോധകരമായ രക്ഷാരണഭേദാക്കങ്ങളിലും ഈപ്പോ രി, സൗത്തിലെങ്ങിനെ കുലാൻഡിപ്പിക്കാൻ ശുമിക്കുന്ന വെന്ന് നോക്കുക!

മണ്ണു:—ഈങ്ങിനെത്തോട്ടവെന്ന സംസാരിപ്പാൻ തന്നെ അന്വഭിക്കുത്ത്. ഇവനെ കൊണ്ടുപോയി ബന്ധന തിലിട്ടെട്ട്. കൊത്തുവാഴ്ത്തിട്ടെ? ഇവനെക്കാണ്ടു പോയി ബന്ധനത്തിലിട്ട്! എന്നിട്ട് ആ തൃജുകിനുക തു് കിടന്നല്ലെന്നുണ്ടെട്ട്. അവന്തു ഇന്നിയോരു ഒ ചും കേരിക്കുത്ത്. ആ കുമാരിപ്പാത്തു പെണ്ണുണ്ടേ യും, അവരുടെ വിശ്വസ്യാന്വയ ഉചിതംപൂശാവിനേയും ഇവിടുന്ന് അടുക്കിപ്പായിക്കുന്നും.

അപ്പോഴുക്കം കല്പനയാദരിപ്പാൻ ചൂപ്പുട്ട കൊത്തു വാഴ്ത്താടു് ഉച്ചസ്പരശത്തിൽ,

സന്തു:—നില്ലുവിടെ! വരട്ടു. നില്ലു!

പാ. നഃ—എൻ?. ഇവന്നെതിക്കണമോ? കേരളവൻ നാ
യരേ, കൊത്തുവാഴെ സഹായിക്കു!

കോ. നഃ:—(അംഗത്വാദിത്) ഇങ്ങോട്ട് വാ! വത്ര. ഇവിടെ
വാ! എന്താണിത്! എടാതാടിക്കാരൻഡാരമുറിക്കാളുാ!

നിന്റെ കാവിവസ്തുവും തദ്ദോക്ഷമാലയും ഇതോ
ക്കെ ചാഠു് തീക്കിട്ടു ചുട്ടണം. ഇങ്ങവാ! നിന്റെ വെ
ണ്ണീറുകറിക്കും ജടയുമെല്ലാം താൻ കാണിച്ചതരാം.

എന്നം പറഞ്ഞെടുത്താണിത് ചൊത്തും പിടിയും തു
ടങ്കി. “നടക്ക. പോകില്ലേനാം?” എന്നം പറഞ്ഞു ഉ
ന്തിത്തള്ളിയപ്പോഴക്കും അതാ ഒരു കൂത്രിമജടക്കും, താ
ടിയും, കാവിവസ്തുങ്കും നീങ്ങി! സർവ്വക്കും അഭ്യർത്ഥകാം
വിധത്തിൽ മാനവിന്തു സാമൂതിരിത്തുവരാൻ തന്നെ
തന്റെ രാജകീയ വേഷത്തിൽ പ്രത്രക്ഷണാക്കണ!

തന്റെ—നായാണ് ഒരു രാജാവിനെ സ്വാംഭവിച്ചു നേരാക
തെങ്ങളുണ്ട്! കൊത്തുവാദി! നേരാകതായി ഇം മുന്ന
പേരെയും പിടിക്ക. അവക്ക് നാം തന്നെ ജാമ്പുമാണ്.
(കേരളവൻ നായകരാട്, നീ പോകത്ത്. നിന്റെ സ
ന്ന്യാസിക്കും നിന്നുക്കും കൂടി രണ്ടുവാക്ക് സംസാരിക്കേ
ണ്ടതുണ്ട്.

കോ. നഃ:—അതു തലവിശലിലും കവിഞ്ഞരിക്കു എറേനാ
ആയിരിക്കും. എന്ന പറഞ്ഞു ദയത്തോടെ കൈ മാറിക്ക
വെച്ച്.

തന്റെ—(മഞ്ചാടിച്ചുനോട്) താൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം നാം
ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു. തന്റെസ്ഥാനത്തിനി നാമിരിക്കുന്നു.
(ചാറുന്നവിയോട്) മേ! പ്രഭേ! അഞ്ചുയുടെ ഒരുംവി

മിന്തോച്ചത്തി നൊന്നാനു ചോദിക്കുന്നു. ഇനിയും മുഖ സ്ഥാനത്തിനും അങ്ങങ്കൾ കൂത്രനിഷ്ടപ്പണം ചെയ്യും ഒരു തക്ക വാഴേക്കു, ബുദ്ധിയേ, അമവാ, ദിക്കാരമും തോന്നാനുണ്ടോടു അങ്ങിനെ തോന്നാനുണ്ടെങ്കിൽ നാം പറയുന്നത് മൃച്ചവനും കേരംക്കുന്നത് വരെ, അവിടെന്നു നേരു ഇരുന്നുകൊംക്കു. അതുവരെ താഴെ ഇരുങ്ങേണ്ടു,

സന്റാസിയുടെ വേഷമഴിച്ചപ്പോറിം തന്നുരാനെ അഡിശൻമുട്ടുകളുടെനും, ഇടിവെള്ളിയ മഹംപോലെ നിശ്ചേഷ്യ നായ പാറന്നുവി, എന്നുചെങ്ങുണ്ടുവെന്നറിയാതെ പത്ര ഞാത്തുടന്നി. അവസാനം സസംഗ്രഹം എഴുന്നേറ്റു് തന്നു രാനോടായി,

പാ.നീനു്—ഈയും ഭിത്തിനായ തന്നുരാനെ! അടിയൻ ചെങ്കു അവരും യാതൊക്കുള്ളും വലുതായിട്ടുള്ളതു്, അടിയൻറു യാതൊരു കൂത്രം ചെങ്കുള്ളും, വെടിവിക്കാ കതിപോലെ അടിയൻറു അകൂത്രം ചെങ്കുള്ളും സു കൂദാം ചെങ്കുതുന്ന തിരുമേനി അറിയില്ലെന്ന മുഖ ബുദ്ധിക്കൊണ്ട് അസ്യാളിച്ചതാണു്. അതിനാൽ ഒരാ ലുവായ അവിടുന്നു്, അടിയൻറു ലജ്ജാവഹമായ അം പകുത്രം ചെങ്കു ഇനി വിവാദണചെങ്കു് വെള്ളിവിലിടാ തെ, അടിയൻറു സർവ്വചരാധിസമത്വത്തെ മാത്രം രേഖപ്പെടുത്തി, ചൊട്ടുനന്നവെള്ളുള്ള വിലിയും, അതി നെ ത്രാടുന്നു് അതിവേഗത്തിൽ നടത്തുന്ന മരണദശയ ദും നാളും, മുഖ വിവാദണ അവസാനിപ്പിപ്പാൻ കുത്ര നായുണ്ടോക്കുമെന്ന മാത്രമാണു്, അടിയൻു് തിരുമേ നിയോടു് യാചിപ്പാനുള്ളതു്. അതിൻ്റെ കവിതയോ,

അതിൽ കുറവേൽക്കാ യാത്രാശംതരണ അടിയൻ തു
തമിക്കണില്ല.

തന്റെ—ഹവിട വാ, മായവി! (നമ്പിയോട്) നീ ഈ
സ്ത്രീജുമായി വിവാഹംനിന്നുടപടി ചെയ്തുണ്ടായിട്ട്
ണ്ണോ എന്ന പറ.

പറ. നീ—എറാൻ. തിരുമേനി, അടിയന്ത്രങ്ങിലെ വാദാ
നം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

തന്റെ—അതിനാൽ ഒരു തുംബ ഹൃസ്തുസന്നിധിയിൽ
തുവെച്ചതനേ—ഗവർണ്ണമക്ഷത്തിൽ സത്രം മായി—
ഹപ്പോം നിന്നും നടത്തുക. നന്ദുതിരിപ്പോയി തിന്മ
വും പ്രസാദവും കൊടുത്ത് ഹവരെക്കാണ്ടാൽ വിവാ
ഹംപാമംചെയ്തിട്ടുവരു. നമ്മുടെ ആളുക്കുളാണ്. എറി
നാട്ടിവിട ഹവരെ മടക്കിക്കൊണ്ടുവരു. കൊത്തുവാ
രം ഹവരെറ്റുട്ടെപ്പോക്കട്ട.

തര്ക്കഡണം അവർ നാലുപ്പേരും ഭോര കേഷത്രി
ലേക്കുപോയി.

മജ്ജാ—തിരുമേനി! ഈതിന്റെ അസാധാരണത്താൽത്തേ
കാരം, ഈ അവകാശത്തിലാണ് അടിയൻ അധികം
അരത്തില്ലത്തെപ്പുറഞ്ഞത്.

തന്റെ—ഹണ്ണവാ. ഇടിച്ചിത്തേവി! നിന്റെ സന്ധ്രാസി
ഹപ്പോൾ നിന്റെ രാജാവായിരിക്കണാ. അപ്പോൾ നാം
നിന്റെകാഞ്ഞം പ്രസിദ്ധികരിക്കയും നിന്നെ പരിപാ
വന്നുകൂടി സഹായിക്കയും ചെയ്തുമട്ടിത്തന്നെ, നാം
വേണ്ടംപോലെ ഹൃദയത്തെ എറ്റും മാറ്റാതെ, ഹപ്പോ
ഴം നീ ഏല്പിച്ചുപുകാരം നിന്റെ കാഞ്ഞാത്മജായി
തന്നേഞ്ഞാണ് ഹവിടെയും വന്നിരിക്കണാത്.

ഉണി.—പൊന്തതിരക്കും! അടിയന്തര മാപ്പത്തണ രക്ഷിക്കേണമേ! ഇവിടുതൽ ഒരു പ്രായാധ ശാടിയൻ ഒരിയാതെ ഇവിടുതൽ തുച്ഛവടിക്കളെ ശാടിയൻറു കാഞ്ഞാർമ്മായി വിനിയോഗിക്കും ഫേഡിപ്പിക്കും ചെയ്യുപോയി!

തന്റെ—നിന്നക്ക് മാപ്പത്തണിരിക്കുന്ന ഉണിച്ചിരിക്കും! അതിനാൽ പ്രിയക്കണ്ണു! ഇപ്പോഴം നീ നമ്മോട് മു പേരെത്തേപ്പോലെതന്നെ സ്വതന്ത്രമായി ചെയ്യുമാറി ക്കൊരിക്ക. നിന്റെസോദമന്റെ മരണം ഇപ്പോഴം നിന്റെ മുദയത്തിലുണ്ടെന്ന് നാടക്കരിയാം. അവൻ നീറു ജീവനെ രക്ഷിപ്പാൻ മനസ്സും അലുപാനിച്ചി തന്ന നാം, അപ്പോൾത്തെന്നു നമ്മുടെ പ്രക്ഷൃംനാജി രക്ഷിക്കേ കാണിച്ചു രക്ഷിക്കാതെ, അവനെ അഞ്ചു കാരംകരിപ്പാൻ വിട്ട് എന്തിനായുംബിഞ്ഞിനെ ഒഴിവിൽ ചാൽത്തിരുന്നവെന്നു നീ അതുകൂതുപെട്ടുനണ്ണായിരിക്കാം. മോ! കാരണം, പതിയായ ക്കേരു! അവൻ നീറു മരണാനിമിത്തമുണ്ടായ ദ്രുതചിന്തയാണ്—വു കേൾ ഒരു അനുഭോദന അല്ലോ വൈകിക്കിമാറുമേ നമ്മുടെ ബുദ്ധിയിൽ പ്രവേശിച്ചുള്ള—നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ തുച്ചപരമ്പരാചുത്തു. മരണങ്ങയംവേറിട്ട് ജീവിതമാണ്, ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ട് കഴിയുന്ന ജീവിതത്തെക്കാരിം ഉത്തമമായിട്ടുള്ളത്, എന്ന് നീ സമാധാനിച്ചുകൊള്ളുക. അതിനാൽ നിന്റെരേജുപ്പും ഭാഗ്യപാനായി!

ഉണി,—ശാടിയൻ ശംഖിനെ സമാധാനിച്ചുകൊള്ളാം തിരക്കും!

ഇങ്ങിനെ അല്ലെന്നും കഴിഞ്ഞപ്പോഴുക്ക് കേൾക്കു തിരിച്ചോയി ദൈവഭർത്താംചെയ്യു് തിരിമ്പുംപ്രസാദവും വാങ്ങി മുഖമണംക്ക് ഒക്സിജനുംനൽകി ദൈവത്സന്നി ധിക്കിഞ്ഞവെച്ചു് ആചാര്യോപദേശപ്രകാരം ദന്പതിമാരാ ധിക്കിഞ്ഞവരോ, ദന്പതിമാരാകാൻ വാദാനംചെയ്യുവ രോ ആയ പാറന്നവിയും മാധവിക്കട്ടിയും, കീഴുംനാൽ കാരൻ നന്നുതിരി, കൊത്തുവാരം ഇവരെന്നിച്ചു്, തിരുമ്പിലെത്തി. പാറന്നവിയെ കണ്ട ഉടൻ,

അപ്പു:—ഈനി ചുത്രതായി വിഹാരം കഴിഞ്ഞു് ഈ വ തന്ന വരൻ, സഹപ്പംകൊണ്ടുമാത്രമാണെങ്കിലും, നിന്റെ അഭിമാനത്തിനു് ഭാഗംവരത്തിയ അപരാധം, മാധവി ക്കട്ടിക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടിച്ചിരിക്കട്ടി ക്ഷമിക്കണം. എന്നാൽ അവൻ നിന്റെജ്ഞേജ്ഞുനെ നിറുമ്പിപ്പാൻ വിധിച്ചുതി നാൽ, പരിപാപനമായ ചാരിത്ര്യങ്ങിന്റെ ഭാജനവും, വാദാനലംബനവും ഇങ്ങിനെ രണ്ടുമഹാവരാധാര്യങ്ങൾ, നിന്റെ ജ്ഞേജ്ഞുന്നിജിവിതത്തെ അപേക്ഷിച്ചു്, ഇവൻ തന്ന ചെയ്തിരിക്കയാൽ, രാജനീതിയുടെ കാരണ്ണംപോ ഘും, സമ്പർക്കം കേൾക്കാവുന്ന തരത്തിൽ അവരുടെ ന്നാ യമായഭാഷയിൽതന്നെ ഇതാ ഫോഷിക്കണാ:—“ഗോവി നന്നുക്കട്ടിക്കു് തദ്ദേശരമേശപരൻ; മരണബുക്കുക്കു് മരണ രോക്ഷ” എന്നു. വേഗതക്കുപകരം വേഗതതനെ; സാവധാനത്തിനു് സാവധാനവും; കൊടുത്തതുകിട്ടും. അങ്ങാ കുപോയവഴിതന്നെ ഇങ്ങാട്ടുമുള്ളതു്. അതിനാൽ ഇനി ഒന്നാംതന്നെ സംശയിപ്പാനില്ല. പരമേശപരാ, നിന്റെ അപരാധം രവളിപ്പുട്ടിക്കുണ്ടാ.

നിങ്ങയിച്ചിട്ട് യാതൊരു മലവുമില്ല. അതിനാൽ നാം നിന്നെന്ന ദോഷിനീകരിച്ചിരുന്നു എന്നു വാദിക്കാണ്ടു തന്നെ, അതേ സ്ഥലത്തുവെച്ച് അതുകൂടം വേഗത്തിൽത്തന്നെ നിറുപ്പിപ്പാനായി വിധികളിക്കുന്നു. അതാവിടെ ഈ വന്നെന്ന വേഗം കൊണ്ടുപോ!

മാധ.:—അടിയൻറു കൗൺസിലിയായ ചൊന്നതനു രാനെ! അപോളിനു് അടിയൻു് ഒരു ഭർത്താവിനെത്തന്നു മെന്നിങ്കിനെ “ശ്രദ്ധകാട്ടി” പരിഹരിപ്പിക്കുതെന്തെ?

തന്നു:—നിൻറു ഭർത്താവാണു് നിന്നെന്നുംശക്കാട്ടി പരിഹരിപ്പിച്ചതു്! നിൻറു ആത്മാദിമാനസംരക്ഷണത്തെ ആലോചിച്ചു് എന്നും, സ്വിഡ്സം വിവാഹംചെയ്യുന്നതായിരിക്കുംഉചിതമുള്ളവിചാരിച്ചു്. അപ്പേജിൽ അവൻ കൂട്ടായഞ്ചിനെ പ്രാചീച്ചതിനാൽ സിലബിച്ചു പരചുത്തുപൂർണ്ണാശം നിനക്ക് ഭാവിയിൽവരുവാനുള്ള ഭാഗ്യത്തിനു് വില്ലുമായിത്തീരുന്നതാണു്. അപരാധകിയുടെ സ്വന്തതു മുഴുവനും പണ്ടാരുവകയ്ക്കും യിക്കണ്ടുകൊണ്ടാകയാൽ, നമ്മുടെതാരെങ്കിലും, അവ വിധവയായ നിനക്ക് ഇവന്നേങ്കാം നല്ല ഒരു രണ്ടാംവരന്നണ്ടാക്കവാനുള്ള ശ്രീധനമായുച്ചേരുന്നിക്കമാറാക്കുവാൻ, നാം ദത്തംചെയ്യുന്നു.

മാധ.:—അടിയൻറു പ്രിയപ്പെട്ട ചൊന്നതനു രാനെ! അടിയൻ വേഗം യാതൊന്നും,—ഇതിലും നന്നായരുതു ഭർത്താവിനെയും—ഒന്നാംതന്നെ അപേക്ഷിക്കുന്നില്ല.

തന്നു:—അവന്നെന്ന അപേക്ഷിക്കാതെ!—അതിൽ നാം ഉണ്ടുകഴിഞ്ഞു.

മാധ്യവി “തിരുമന്ത്രസ്ഥിലെ കാത്സ്യംഖ്യായി” — എൻ വ
രണ്ട് കാള്ക്കൽവിശ നമ്മുടിക്കണ്ണ.

തന്റെ — നി പുമാ അദ്ദുപാനിക്കമാറും ചെയ്യുണ്ട്. അതു വിടെ? അവനെ വേഗംകൊണ്ടപോയിനിറുമ്പിക്കുള്ളേ. (കേരവൻനായരോട്) ഈനി ഇവൻറെ കാൽമാക്കട്ട.

മാധ്യ:— (തുപ്പാദത്തിൽ കിടന്നതണ്ടകൊണ്ട്) അതുതെ തിരുമെന്നീ! ഉണ്ടാച്ചിരിക്കുട്ടി! എൻറെ ഭാഗമൊന്നു കുനിത്തപേക്ഷിക്കുന്നേ. നീയും തന്റുരാൻറെ കാജ്ഞ ത്രവിഴ്ചു. ഇപ്പോൾ ഇതിൽമാറും എന്നു സഹായിച്ചാണ് തു തൊന്ത്രജ്ഞ കാലവും തൊന്ത്രം എൻറെ സർവ്വസ്ത്രവും നിന്നുട്ടിമാപ്പേട്ടുന്നതാണ്. ഒന്നവിച്ചേരോടുന്നതിങ്കുണ്ട്.

തന്റെ — നി യാതൊരുക്കമായുമില്ലാതെ, ഒന്നം ആലോച്ചി ക്കാതെയാണവളേംടിങ്ങിനെ യാച്ചിക്കണ്ണത്. ഇരു സം ഗതിയിൽ അവർം ഒരുക്കാണ്ടങ്ങാണും വീണ്ട് യാച്ചി കണ്ണതായാൽ, അവളുടെ ഭേദപ്പെട്ടെന്നും പ്രതം ശ്രദ്ധാ നന്തിൽനിന്ന് ശാടിവന്നു അവരെ ദയപ്പേട്ടുത്തി ഇവിച്ചേരാടിക്കും.

മാധ്യവി:— എൻറെ ഉണ്ടാച്ചിരിക്കുട്ടിയല്ലയോ! വത്ര. നീ എൻറെ അട്ടഞ്ഞ് വിന്നനമ്മും ചൂൽ മതി. നീ തൊ മുകളും നീന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. ഒന്നം പറയേണ്ട. തൊൻ എല്ലാം പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. വാല്ലീകി മതലായ മഹാ നൂർവ്വോലും ആല്ലെങ്കാലങ്ങളിൽ ഓരോ കുല്യും തിക്കരി ചെയ്യും പിന്നീട് നന്നായവരാണെന്നും അഭിജ്ഞനമാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആല്ലോ അവർചെയ്യു പാപത്തിനു തക്കവല്ലും പിന്നീടവർ അതുകൊണ്ടുവരുമെന്നീ

നീച്ചുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ എൻ്റെ ഭർത്താവും ഈ
നിന്മാക്കാം. ഹാ ഉണിച്ചിരിക്കും! നീ എനിക്കുവേ
ണ്ടി തന്നുരാൻറെ കാള്ക്കൽ വീഴിപ്പേണ്ടും

തന്യ:—ഗോവിന്ദൻകുട്ടി മരിച്ചതിനാബന്ധിപ്പോരം മരി
ക്കണ്ണത്.

ഉണി:—മഹാദയനായ പൊന്നതചുരാനെ! (എന്ന പറ
ഞ്ഞനമ്മുരിച്ചു) അവിടുന്ന് കല്ലിച്ചു കനിയുമെങ്കിൽ
ഈ വധശിക്ഷ വിധിക്കപ്പെട്ട മനസ്സുനേരു അടിയൻ്റെ
സോദരൻ ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഏത്രയാളെ എത്രവിധം
ഈവിടുന്ന് കത്തരുമോ അപ്രകാരം തുക്കൻ പാക്കാൻ ഒ^ഡ
യവണാക്കേണമേ! എന്ന മാത്രമുണ്ടോ, ഇതേമാം അടിയ
നിൽക്കിട്ടും പതിപ്പിച്ചുവരുക്കും, ഇതേമത്തിൻ്റെ
പ്രപുത്തികളിലെല്ലാം തന്നെയും, ഒരസത്രസന്ധതയു
ണ്ണിച്ചിരുന്നവെന്നതിനും തോന്നുന്നുണ്ട്. അടിയ
ൻ്റെ ജോഷ്യൻ, താൻ പ്രവർത്തിച്ച കാറ്റത്തിനും നീ
തുന്നസാരമുള്ള ഗൈക്കയന്ത്രവിക്കമാറുമെങ്ങായിട്ടു
ള്ളി. എന്നാൽ പാറന്നവിനുനോ,—അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ
കൂദാശയ്ക്കുന്നസാരമുള്ള പ്രപുത്തിനടന്നിട്ടില്ലപ്പോം. അ
തിനാൽ അതു മാർക്കേഡുന്നിച്ചു ഒരു കൂദാശയ്ക്കു
തന്നെ കഴിച്ച രൂപങ്ങൾനും. മാനസിക പ്രപുത്തി
കരം ഒദ്ദഹിക്കക്കമ്മജ്ജാകയില്ലപ്പോം. ഉള്ളശ്രദ്ധാഭ്യാസം
വെറും അനുലോചനക്കാർമാത്രം!

മാധ്യ:—അതുതന്നെയേ ഉള്ളിട്ടു തന്യുരാനേ!

തന്യ:—നിങ്ങളിട്ടെ അപേക്ഷകകാണ്ട് യാതൊരു മാ
വവുമില്ല. നമ്മുടെ കല്ലുനകേട്ട് എഴുന്നീറ്റുന്നുണ്ട്!

ഇനിയും തോൻ കരാറാത്തകൾം ഓത്തിയൻ. കൊത്തു
വാർ, എന്നുകൊണ്ടാണ് ദോവിന്നൻകുട്ടിയെ ഒരു ഒരു
സാധാരണനമ്പയൽത്ത് നിലച്ചിട്ടുതു?

കൊത്തു:—അങ്ങിനെ ചെള്ളാനായിയെന്ന കല്പന. തിരു
മേനി!

തന്യ:—നിന്നുതിനു ഒരു പ്രത്രുക തീക്കറം ഉണ്ടായി
യുണ്ടോ?

കൊത്തു:—ഇല്ല, തിരുമേനി! അത് സപ്രകാരമുള്ളത് വഴി
ക്കാണ്.

തന്യ:—അതിനാൽ നാം നിന്നെ പ്രവർത്തിയിൽ നിന്ന്
പിരിക്കുന്നു. നിന്നേറ താങ്കൊൽ ഒക്കെ ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കാം.

കൊത്തു:—അടിയന്ന് മാപ്പുത്തേരണമേ തിരുമേനി. അ
തൊരു കരാമാബന്ധനാടിയന്ന് അപ്പോൾ തോന്തിയെ
ജില്ലം, അടിയന്നപ്പുണ്ടായില്ല. അടിയൻ അതിന്ന് പ
ദ്ധോത്തവിക്കയും ചെയ്തു. അതിൽ പിന്നെ വേരെ ഒരു
മഹാനമായാലോചിച്ചപ്പോൾ, സപ്രകാരമുള്ളതും
കൊണ്ട് നിലച്ചിട്ടുള്ളിവാകയാൽ, അടിയൻ
ഇതുപോലെ തന്നെ വയിപ്പാൻ കല്പിച്ച മരീറായപ്പു
ള്ളിയെ ജീവനോടെ രക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തന്യ:—അതാരാണെന്തു?

കൊത്തു:—അവന്നേറ പേര് കോരപ്പുന്നുണ്ട്.

തന്യ:—നീ ദോവിന്നൻകുട്ടിയെ ഇണ്ണിനെ ചെള്ളിയെന്ന
വെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിയെന്ന! അരുട്ടി; അവനെക്കാം
ശൃംഖലാ. നാമവനെ കന്ന കാണാട്ടി.

ഈ കല്പനപ്രകാരം കൊത്തുവാരം പോയി.

മണ്ണാ:—(പാറന്നവിയെ നോക്കി) അങ്ങയെപ്പോലെ ഇതു ജനറിനാവും പാറിപ്പുമുണ്ടെന്ന ഭോല്ല്, പ്രൈട്ടിച്ചുള്ള ദിം, ഇങ്ങിനെ താഴ്ന്നാലിക്കേഷാഭത്തിനാൽ ധമ്പമാ ത്തിൽനിന്ന് വഴതുകയും പിന്നീടു്, അതേ അപരാധ ത്തിന്ന് തന്റെ മരറാട്ട സഹജിവിക്ക് തുറത്തെന്നും വിധത്തിലുള്ള വിധികൾപ്പിങ്കയും ചെയ്തിൽ ഞാൻ വ ഉരു വുസനിക്കേണ.

പാ. നഃ:—അങ്ങയെപ്പോലുള്ളവക്കിപ്പുകാരം വുസനിപ്പും ഫേതുള്ളതനായിത്തീന്തിൽ ഞാനം വുസനിക്കേണ. എന്നെന്നു പദ്ധതാപദ്ധതിപ്പേട്ടുന്ന ഫുഡയതെത്ത ഇന്ത ചിന്ത വല്ലാതെ കാത്തിത്തുള്ള കായാൻ, ഞാൻ അവിച്ചതെത്ത ദ യഥേഷ്ഠാർഥ കൊംക്കിക്കേണ്ടതു് മരണാതെത്തയാണ്. അ തു ഞാനപ്പിക്കയും, അതിനായി ഞാൻ പ്രാത്മിക്ക യും ചെയ്യുണ്ട്.

അവർത്തമിലിഞ്ചിനെ അല്ലാനേരം സംഭാഷണം ചെ യു കഴിത്തപ്പോഴിക്ക് കോരപ്പുനേന്നവനേയും, തലയോ കുളി മുഖവും മുടിക്കൊണ്ട് ശോവാന്തരക്കുടിയേയും, ച ടിണിയായ കാത്തിലക്കൂട്ടിയേയും, കൊണ്ട് കൊത്തുവാ രം രാജസനിധിയിലെത്തി.

തന്യു:—എതാണിതിൽ കോരപ്പൻ?

കോത്തു:—“ഇവനാണ്”, തിരുമേനി” എന്ന് ചുണ്ടി കാട്ടി.

തന്യു:—ഇവബനകൾഒരു നമോട് ഒരു സന്ന്വാസി പറക്ക യണ്ണായി. കോരപ്പാ, നിന്നക്ക് പാപിപ്പുമായ ഒരാത്മാ വുണ്ടെന്നും, നീ ഇംജുമത്തുതന്ന നിന്റെ പുത്രക്കു മംഗരിക്ക് പ്രായങ്ങിത്തമായി ചില പ്രത്യേക്കും അന്ന

എറാനങ്കളുടെ കെട്ടത്ത് പരമ്പരാത്തൊട്ടം തോന്തിയേണിലല്ലോ തെ നിന്മന നിറമുച്ചിട്ടും ഫലവില്ലെന്നും. നീ ഒരു ദിക്ഷക്ക് വിധിക്കപ്പെട്ടവനാണോ. നാം നിന്മൻ ആവക്ക അവരാധാരണക്കുള്ളാം ഇപ്പോൾ മാപ്പു തന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നീ മുന്ന കുക്കാലുക്കാലം ഇന്ന മഹാക്ഷേത്രത്തിൽ തന്നെ ഇന്നപ്രദാജനംചെയ്യു് പാത്ത് ഭാവിജീവി തമെങ്കിലും അന്നുക്കുപകാരപ്രദമാക്കിത്തിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കും. നന്മാതിരി, ഇവന്ന് വേണ്ട ഉച്ചദേശങ്ങളും അസ്ത്രകൂട്ടത്ത് ഇവരെ നന്മാക്കുന്നും. ശ്രൂ തലമുടിയ പുള്ളി എന്താണോ?

കോത്തു:—“ഈത് അടിയൻ രക്ഷിച്ചുമരിവായ തടവുചുള്ളിയാണോ. ഇവരെ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയുടെ തവദോയ പ്രോം നിറമുകേണ്ടതായിരുന്നു. ഇവൻ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിതന്നെന്നാണോ എന്ന തോന്തിക്കും പോലെ അതുചരായയുണ്ടോ?” എന്നം പറഞ്ഞ് മുവത്തെ മറന്തിക്കി.

തന്യ:—(ഉണിച്ചിരിക്കുന്നിയോട്) ഇവൻ നിന്മൻ ജ്ഞാനപ്പോലെ തോന്നപ്പെട്ടുനാണെങ്കിൽ, അവന്ന് വേണ്ടി ഇവന്ന് മാപ്പു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. (എല്ലാവത്തും അന്നു തിക്കുന്നു. തന്യരാൻ പരിഗ്രമിക്കുന്നുണിച്ചിരിക്കുന്നിയോടു ഇന്നു സൗദരിയായ നീ നിന്മൻ പാണി നമ്മുടെതിലപ്പിച്ച്, നീ നമ്മുടെതായിരിക്കുമെന്ന് പറകയും വേണാം. എന്നാൽ ഇവൻ എൻ്റെയും സോദരനായി. അതെല്ലാം നടക്കിനി സാധകാശങ്ങിലാവാം. ഇതുകുണ്ട് പരമേപ്രദാന്തം ഇപ്പോൾ രക്ഷപ്പെട്ടവന്ന് വിചാരിക്കുന്നു! അതാം, അവരുടെ കുണ്ണിൽ ഒരു ചെവതന്നുഭി

ചുവിപാലെ നമ്മക് തോന്തരാം പരമേശ്വരൻ, നിന്റെ ദോഷമെല്ലാം നിന്നെന്ന പേര് പിരിഞ്ഞിതിക്കുന്നു. നിന്റെ പത്രികയെ നീ നല്ലവള്ളം പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടു. ഒരു വള്ളാണ് നിന്നെന്ന സംരക്ഷിച്ചുത്. ഇന്നേതിനും നമ്മക് ഒരു മാപ്പുനിള്ളുന്ന ദിനമായിരിക്കുന്നവേങ്ങില്ലോ, ഒരുവൻ മാത്രമല്ലെങ്കിൽ നമ്മക് ഒരു വിധത്തിലാലോചിച്ചാലും മാപ്പു നിള്ളുന്ന വയ്ക്കാതെവന്നായിട്ട്. (കേരാവൻനായരോട്) എന്തോ, നമ്മെ ഒരു വിസ്തിയായും, ഭീതവായും, അതു ഡാബാരദ്രുമക്കാരനായും, ഒരു കഴുതയായും, ഒരു ഭ്രാന്ത നായുമെല്ലാം അറിഞ്ഞ്, നമ്മോട് പരിചയം നടിച്ചി നാവനെവിടെ! നിന്റെ ഇത്തരം സ്ത്രികൾക്ക് നാ മെങ്ങിനെ അഫ്റ്റനായി?

കേ. നാ:—തിരുമേനി. സത്യമായിട്ട് അടിയൻ അങ്ങി നെ അടിയൻറെ പതിവുപോലെ, ഒരു സുതൃത്തിൽപ്പ റണ്ടുവിട്ടാണ്. അല്ലാതെ ഒരു കാരണവുമുണ്ടായിട്ട് സ്ഥി. അതിനീവിട്ടും അടിയൻറെ കഴുത്ത് വെച്ചുനാവെ കിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യാം. അല്ല കൊരടാവ് കൊണ്ട് അടിക്കാനാണിവിട്ടതെ ഇപ്പുംകുറിൽ അതുംചെയ്യാം.

തന്റെ:—അല്ലോ കൊരടാവുകൊണ്ടടക്കി. എന്നിട്ട് കഴുത്തു വെച്ചുകു. കൊത്തുവാരി, ഇതനാട്ടിലോക്കു ചെണ്ടകൊ കൂടിയായിക്കുന്നു: ഇതു കാമദ്രാന്തൻ വല്ല ഗ്രീക്കുക്കേ യും വഞ്ചിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന്. അവൻതനെ രഹിക്കാൻ ഒരു പമാം ചെങ്കു പാകയുണ്ടായി, അവൻ അനാഞ്ചുമായി ഒരുവർക്കു ഒരു സന്താനമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നവെന്ന്. അവൻ നമ്മുടെ മുന്നാക്കു ഹാജരായാൽ ഇവൻ അവ

മുള പരസ്യായി വിവാഹം ചെയ്യണം. അതു കുറിയ കഴി എന്താൽ അവനെ കൊരടാധുകോണ്ടിരുത്ത് ഭദ്രവിൽ തല വിന്റുകയും വേണം.

കോ. നാ.:—അടിയന്തരക്കാണ്ട് ദയ കാലടരയെ പേരില്ലപ്പീ ക്കയത്തെന്ന് അടിയൻ ഇവിടുത്തോടപേക്ഷിക്കുന്നു. ഈ വിടുന്ന് തന്നെ അല്ലെങ്കിലും ദയചെയ്യു അങ്ങളിൽചെയ്യി സ്ഥി, അടിയന്തരായ തന്മുരാനന സ്ഥിചുവെന്ന്? അതിനുപകരം ഇവിടുന്ന് അടിയന്തരക്കാണ്ട് ദയ കോ മാളി കെട്ടിക്കയ്ക്കേ!

തന്യു:—തീച്ചയായും നീ അവളെ വിവാഹം ചെയ്യണ മെന്ന് നാം ആജ്ഞാവിക്കുന്നു. നിന്റെ രാജ്ഞിയശാമൈ സ്ഥാം നാം ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു കുറവത്തിനു കണ്ണടക്ക ട്രേണേജുന്ന നിന്റെ സ്വന്തത്തെല്ലാം നാം നിനക്കായി വിട്ടുതന്നിരിക്കുന്നു. ആരവിടെ? അവളെ അനേപാശിച്ചിവന്നെങ്കാണ്ട് പരസ്യായി വിവാഹം ചെയ്തി ക്കുന്നതുവരെ ഇവനെ ബന്ധനത്തിൽ പാപ്പിക്കുന്നും പറ്റിനാം ആജ്ഞാവിക്കുന്നു.

കോ. നാ.:—ഒരു പ്രഭിചാരിന്മൈയെ വിവാഹം ചെയ്യിക്കുന്നു തുകോണ്ടതെന്ന കൊല്ലാക്കുന്നലു ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു!

തന്യു:—ഒരു രാജാവിനെ ഭജിച്ചതിന്ന് നീ അതു ശോകം അപ്പിക്കുന്നെന്നും. ഇതുകേട്ട ഭന്നാർ കേരാവൻനായരേ യുംകോണും യാത്രയായി.

ഇങ്ങിനെ എല്ലാവരേയും സമാധാനപ്പെട്ടതി തന്മുരാൻ അവസാനം (ഗോവിന്ദൻകിട്ടയോട്) “നീ വിവാഹത്തിനു നിഞ്ചായിച്ചു വയ്ക്കുമായുള്ള ബന്ധം ക്കുണ്ടാണി

എ മുഖപ്പെട്ടത്തി അവരെ അവകാനത്തിൽ നിന്ന് കുഴി
ക്കണം. മാധ്യമിക്കളി, നിനക്കും സദേശാശ്വരമായില്ലോ? പറ
മേപ്പരാ! നീ അവരെ നന്നായി സ്നേഹിക്കണം. അവളു
ടെ സ്വന്മാവെൽക്കുംഘുരത്തെ നാം പരിക്കിച്ചറിഞ്ഞിരി
ക്കണം. ഹാ! സ്നേഹിതാ മജാഹദ്! താങ്കളുടെ ഒരുക്കുംഘു
ത്തിന്റെ നാം നന്ദി പറയുന്നു. ചുമേലുദർബിപ്പിക്കണ്ണത്തീ
ലും അഭികം നന്ദി നമ്മകളുള്ളിലുണ്ട്. കൊത്തുവാദി, നി
ന്നും തുതുനിഘ്നങ്ങൾ, മനുശ്രാവത്തിനാമായി നാം നി
നക്കു ഇതിലും ഉയർന്ന പട്ടിയിലുള്ള ഒരു ഉദ്ദ്രോഗം ഉട
നെ തയ്ക്കാതാണ്. (പാറന്നവിധാദ്) അന്നരാത്രി കരി
ച്ച മരുരാത്രു തടവുചുള്ളിയുടെ തല ശ്രാവിന്നുകൂട്ടിയു
ടേതാബന്നു പറഞ്ഞു നിന്നെ കാണിച്ചതിനു പരമേ
സ്വപ്നം! ഇവന്നു മാപ്പുകൊടുക്കണം. എൻ്നു എററവും
പ്രിയപ്പെട്ട ഇടിത്രീഡേവി! ഭവതിക്കു ഇതിലെല്ലാരിലും ഉ
പരിയായ ഒരു സ്ഥാനം എൻ്നു യുദ്ധത്തിലുണ്ട്. അ
തിനാൽ ഭവതി അനവദിക്കണ്ടവക്ഷം, എൻ്നു സർ
സ്വപ്നം ഭവതിക്കായും, ഭവതിയുടെ സർവ്വസ്വപ്നം എന്നി
ക്കായും എന്ന വിധം നമ്മുടെ നേത്രാരമ്മസ്ഥാനം കൈ
ക്കൊണ്ട് ഭവതി നമ്മുടെ കുതക്കുത്രനാക്കണമെന്നാരവേ
ക്കശയേ എന്നിക്കുള്ളി. അതിനാൽ ആരവിടെ? അന്വാരി
കൊണ്ടുവരട്ടി.

എന്നാം കല്പിച്ചു് താൻ മുഹിത്തുള്ളി എഴതിയറിയി
ച്ചിരുന്ന പേരും ചാലം കമ്പകളും മറ്റും
കേരളിപരിത്രാത്മിലോ, സാമുതിരിരാജാക്കന്മാരുടെ പരി

* * * * *

ഈ തന്മുഖ്യരാജേന്ദ്ര ശ്രേഷ്ഠ ഭാരം കമ്പകളും മറ്റും
കേരളിപരിത്രാത്മിലോ, സാമുതിരിരാജാക്കന്മാരുടെ പരി

ആര്യത്വിലോ, ദോഷി അവിജ്ഞക്കാളിയും എഡാർ റീഡ് 769
കൊംഗ്രസ്സിൽ അവിട്ടന്ന നേത്രാധമമയെ സ്ത്രീകൾക്കിട്ടിരി
ക്കുന്നവെന്നും, അവക്ക് തന്മാന്യമായ കാര്യത്വം
വിളിച്ചു കല്പിച്ച കോട്ടത്തിരിക്കുന്നവെന്നും മറ്റും വി
ദ്ധാസ്വയാന്മായ പഴയ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ നിന്നുവിവാന്ന
കഴിവെന്തിട്ടുണ്ടെന്നായിട്ടി പറയുക്കാളിയെടു.

പ്രാഞ്ചം.

ഇം ഗ്രന്ഥക്കുത്താവിശൻറ മറ്റ ചുമുക്കങ്ങൾ.

പത്രാവതി (രൈ സാമുദായികാവ്യാധിക)	1—8—0
ഡി. S. S. L. C. പരീക്ഷക്കായി സംഗ്രഹിച്ചത്	1—0—0
മന്ദ്രാഹരകമകൾ (ശബ്ദഭ്രംശി)	1—0—0
(വെള്ളേര)	
കാലം കഴിത്തെ കത്ത് ...	0—4—0
നാടകത്തിൽ നിന്ന് ലോകത്തിലേക്ക്	0—3—0
വിജയി ചുററിച്ച്	0—4—0
കളി മുട്ടിയാൽ കമ്മി	0—4—0
രൈ വേഷപ്പുകൾ (Selected for the S. S. L. C., in 1927.)	0—5—0
രസികൻ കമ്മാവലി.	
I ചൂപാട്ടണാക്കിക്കൊട്ടത്തു	0—4—0
II മുന്നാർ പ്രാഭേം	0—6—0
കിട്ടമാമൻ കൈനേട്ടം (Selected for the S. S. L. C. Examination in 1930.)	0—2—6
സത്രക്കട്ടു സഖ്യിക:	
മംഗളാന്തം ക്രൂം സവ്യം. അമവാ, നാമനെന്നെടിയ നാരി	0—8—0
അരണ്യം പ്രമാ	0—8—0
ആദിവീരി രാഘവം	0—12—0
വികുമ നീതി	0—12—0
പുമാ വിശമം ...	0—12—0

മാനേജർ.

സാമ്പർക്കമാ സഖ്യിക,
കൊച്ചി (S. Malabar.)

പി. കെ. കെട്ടിക്രഷ്ണമേനോൻറെ
വൈദ്യസഹായം
ഉച്ചയപ്പട്ടി.

ഒന്ന് മാത്രം കരുളിലണായാൽ വേറെ വൈദ്യസഹായം അവളുമില്ല. സാധാരണ കണ്ട് വരുന്ന സ്വീച്ചിയരോഗ ഔദ്യോഗിക്കും (നെന്തുരോഗങ്ങളിൽ ഒഫെഴ്സ്) ഉടനടി ഭേദപ്പെട്ട തന്ത്രവാനവകരിക്കുന്ന 20 ശ്രീം സിഡേശ്വരാജാംഗിൾ, അവ യുടെ ഉപയോഗത്തുമാണ് എത്ര വിവരമില്ലാത്തവക്കും സപ്പും വായിച്ചു് ചാകിത്സക്കാവുന്ന തരത്തിൽ ധിരജമാ ദൈഖതിയ ഒരു ചുമ്പുകവും, അടങ്കിയ ഇം ഒരു പെട്ടി എല്ലാവരും ഓരോനെന്നും വാങ്ങി കരുന്നതായാൽ, താർക്കാലികാവല്ലുങ്ങൾക്കുന്നു. തന്നെ ഡാക്റ്റർമാരെ വിളിക്കേണ്ടതില്ലെന്നറു ചരിയാം. ഇം ദൗഡിയങ്ങൾ, ചുത്താശങ്ങൾ, മുറീകൾക്കും, പുലംകും, കിന്തുകൾക്കും തുപ്പോലെ ഉപകരിക്കേണ്ടാണുമല്ല മാത്ര തെററിയോ, അമവാ ദൗഡിയംതന്നെ മാറിയോ, ഉപയോഗിച്ചാൽ പോലും, യാതൊരു ദോഷവും വരാത്ത മത്സ്യകളുമാണിതില്ലള്ളവ. പെട്ടിക്കു വില 5 ക. മാത്രം. തച്ചാൽ ചിലവ് ചുറുമെ. അധിക വിവരത്തിനു ഒരു മുദ്രയാട്ടുടി എഴുതുക. *Apply to :—*

P. K. K. MENON & SONS,
V. T. Mandir, P. O. Kumaranallur,
S. Malabar.

പി. കെ. കെ. മേനോൻ ആർട്ട് സംസ്കർ,
വ. ടെ. മറ്റി. 00, പോല്ല്, കുമരന്നല്ലൂർ.